Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 37 (88)
15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1940 - Ε.'

ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 37 — 15 Ἰουνίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἢ λήγει ἡ συνδρομή, ὅπως μᾶς ἐμβάζουν τακτικῶς αὐτήν.

Ὅσοι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν ἀνανεώσουν παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐπιστρέφοντες τὸ πρῶτον τεῦχος ποὺ θὰ λάβουν, μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, γράφοντες ἐπὶ τῆς ταινίας τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον».

Ἡ μὴ τοιαύτη ἐπιστροφὴ σημαίνει διὰ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συνδρομητοῦ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ τεύχους καὶ τὴν ὑποχρέωσίν του ὅπως ἐμβάσῃ τὴν συνδρομήν του.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς τὸ γνωρίζουν ἐγκαίρως δι' ἐπιστολῆς των, ἐσωκλείοντες εἰς ταύτην καὶ 3 δραχμὰς εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πλακιδίου τῆς διευθύνσεώς των.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΟΙΩΝΟΣ

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν τῶν τμημάτων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἰς τὴν Μαλακάσαν, ὁ Ἀρχηγὸς εἰς ἕνα σύντομον λόγον του ἔχει καθορίσει, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, τὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος μέσα εἰς τὴν φοβερὰν κρίσιν ποὺ διέρχεται ἡ ἐμπόλεμος Εὐρώπη. Ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ θέσις εἶναι ἐκτάκτως ἁπλῆ καὶ ξεκαθαρισμένη. Τόσον ἁπλῆ καὶ τόσον ξεκαθαρισμένη, ὥστε νὰ μπορῇ ὁ ὑπεύθυνος Κυβερνήτης νὰ τὴν ἐξηγῇ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ νὰ τὴν κατανοοῦν, χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν. Αὐτὸ τὸ εὐτύχημα τὸ χρωστοῦμε οἱ Ἕλληνες, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Βαλκανικῆς, εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι κατωρθώσαμε νὰ ξεκαθαρίσωμε, μετὰ μακρὰς διενέξεις καὶ πολέμους τὰς διαφορὰς ποὺ μᾶς ἐχώριζον καὶ ν' ἀποκαταστήσωμε εἰς τὸ πρὸ ὀλίγων ἀκόμη δεκαετηρίδων ἐθνογραφικῶς τόσον ἀνάμικτον καὶ πολιτικῶς τόσον ἀνήσυχον τμῆμα τοῦτο τῆς Εὐρώπης ἕνα καθεστώς, ποὺ ἠμπορεῖ βέβαια νὰ μὴ εἶναι ἰδεῶδες, κρινόμενον ὅμως μὲ μέτρα ἀνθρώπινα, εἶναι ἀρκετὰ δίκαιον, ὥστε νὰ μὴ ἀμφισβητῆται ἀπὸ κανένα ἡ νομιμότης καὶ ἡ σταθερότης του. Χωρὶς τὰς ἀμοιβαίας ὑποχωρήσεις καὶ τὰς ἀμοιβαίας θυσίας, σκληρὰς πολλάκις, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως εἶχον τὴν γενναιότητα νὰ προχωρήσουν μὲ συνειδητὴν ἑκουσιότητα καὶ τὴν δύναμιν ν' ἀνθέξουν οἱ λαοὶ τῆς περιοχῆς μας, χωρὶς τὸ πνεῦμα τῆς κατανοήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ χωρὶς τὸ αἴσθημα τοῦ μέτρου ποὺ ἐκυριάρχησεν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν λαῶν μας, ἡ σημερινὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐμπιστοσύνης, τῆς ὁποίας ἔχομεν συνεχῶς νέας ἀποδείξεις καὶ τῆς γαλήνης δὲν θὰ ἦτο δυνατή. Ἡ ἰδική μας, ἰδιαιτέρως, ἡ ἑλληνικὴ εἰσφορὰ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς γαλήνης ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ μεγαλυτέρα. Τὸ λέγομεν αὐτὸ χωρὶς κανένα ἴχνος πικρίας. Διότι τὰς πικρίας ὅλας τὰς ἔχομεν ὑπερνικήσει. Ἐκλείσαμε τὸν ἰσολογισμὸν τῶν θυσιῶν καὶ τῶν πλεονεκτημάτων ποὺ μᾶς ἔδωσαν οἱ διακανονισμοὶ τῶν ἐκκρεμοτήτων τοῦ παρελθόντος καὶ εἴμεθα ἱκανοποιημένοι μὲ τὸ ἐνεργητικὸν ποὺ ἐκρατήσαμε. Μὲ τὸ ἐνεργητικὸν αὐτὸ ἠρχίσαμε τὴν νέαν μας ζωὴν καὶ εἴμεθα εὐγνώμονες, διότι ὁ Θεὸς μᾶς εὐλόγησεν εἰς τὸ ἔργον μας. Ἀποκατεστάθημεν εἰς Κράτος ὁμοιογενὲς ὅσον κανένα ἄλλο εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἰσχυρὸν ἐν τῇ ὁμοιογενείᾳ του. Ἐπειθαρχήσαμε τὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ μας καὶ τὰς φυλετικάς μας ἀρετὰς καὶ ἐπολλαπλασιάσαμε τὴν γονιμότητα καὶ τὴν ἀπόδοσίν των. Ἀνοικοδομήσαμε πρῶτον τὰς ψυχάς μας. Μὲ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ξερριζωμένων μας, ποὺ μᾶς ἦλθαν ἀπὸ παναρχαίας ἑλληνικὰς ἑστίας, συνεκροτήσαμε μαζὶ μὲ τὸ γηγενὲς τμῆμα τοῦ λαοῦ μας τὴν νέαν ἑλληνικὴν κυψέλην πυκνήν, ρωμαλέαν, πάντολμον καὶ ἐπραγματοποιήσαμεν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς εἰρηνικῆς δημιουργίας ἔργα καὶ κατορθώματα, ποὺ κανεὶς ἄλλος λαός, εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὅμοια ὑπὸ τὰς ἰδίας ἀναλογίας. Ἐνῷ μαίνεται ὁ πόλεμος ἡμεῖς συνεχίζομεν τὰ ἔργα μας, αὐξάνομε καὶ ὀργανώνομε τὴν δύναμίν μας.

Ἀλλ' ὁ πόλεμος ποὺ εἶναι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπομεμακρυσμένος, εἶναι δυνατόν, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν, νὰ μεταφερθῇ πλησίον μας. Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐνδεχόμενον ποὺ δὲν κεῖται εἰς τὴν ἐξουσίαν τὴν ἰδικήν μας. Ὅσον φθάνει ἡ θέλησις ἡ ἰδική μας καὶ τῶν ἐγγὺς γειτόνων νὰ τὸν ἀποσοβήσωμεν καὶ νὰ τὸν ματαιώσωμεν, θ' ἀποσοβηθῇ καὶ θὰ ματαιωθῇ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον. Δὲν ἠμποροῦμεν ὅμως καὶ νὰ ξέρωμεν ἕως πότε θὰ φθάσῃ. Ἐὰν λοιπόν, ὅπως εἶπεν ὁ Ἀρχηγός, ἔλθῃ μίαν ἡμέραν ὡς ἡμᾶς ἡ νεροποντὴ τοῦ πολέμου, πρέπει νὰ εἴμεθα προετοιμασμένοι νὰ τὴν ἀντιμετωπίσωμε. Τὸ εἴπαμε, καὶ εἶναι πάντοτε καλὸν νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν, ὅτι «δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ζητήσωμε νὰ πάρωμε ἐκεῖνο ποὺ ἀνήκει εἰς τοὺς ἄλλους». Ἀλλ' ἂν κάποιος ἄλλος ἢ κάποιοι ἄλλοι, ὅποιος καὶ ὅποιοι καὶ ἂν θὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι, συμβῇ ν' ἁπλώσῃ χέρι, ὄχι διὰ νὰ πάρῃ ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀπειλήσῃ μόνον νὰ πάρῃ αὐτὸ ποὺ κατέχομε καὶ ποὺ εἶναι ἰδικόν μας, καταβολὴ ἱδρῶτος καὶ αἵματος τῶν προγόνων, τῶν πατέρων μας ἢ ἡμῶν τῶν ἰδίων, τὸ χρέος μας εἶναι φανερόν. Θὰ σηκωθοῦμε ὅλοι, ὡς εἷς ἄνθρωπος, οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες, ἀκόμη καὶ τὰ παιδιὰ μ' ὅλην μας τὴν δύναμιν καὶ μὲ ὅλην μας τὴν θέλησιν, μ' ὅλην μας τὴν ἀπόφασιν καὶ μὲ ὅλα μας τὰ μέσα, διὰ νὰ τὸ ὑπερασπίσωμε καὶ θὰ τὸ ὑπερασπίσωμε μέχρι τέλους. Καὶ κανένας μας δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι θὰ τὸ ὑπερασπίσωμε ἀποτελεσματικῶς καὶ νικηφόρως. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν μερικοί, ποὺ νομίζουν ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ λέγωμεν κάθε τόσο καὶ νὰ ἐπιμένωμε νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν αὐτὸ ποὺ θὰ κάμωμεν, ἀφοῦ εἶναι τόσον φυσικὸν καὶ αὐτονόητον ὅτι θὰ τὸ κάμωμε, διότι ἀφύσικον καὶ ὄχι ἀνθρώπινον, ὄχι ἑλληνικὸν θὰ ἦτο νὰ μὴ τὸ κάμωμε, πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν ἀμέσως ἕνα πρᾶγμα: Ὅτι εἴμεθα σύμφωνοι ὅτι εἶναι πλεονασμὸς τὸ νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ νοικοκύρης ὅτι θὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι τοῦ κακούργου ἢ τοῦ κλέφτη ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ μπῇ στὸ σπίτι του διὰ νὰ τὸν κλέψῃ ἢ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἂν τὸ λέγωμε λοιπόν, τὸ λέγομε καὶ διὰ νὰ τὸ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του ὁ πιθανὸς κλέφτης καὶ ὁ κακοῦργος, ἐὰν ὑπάρχῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἀπόφασίς μας κάθε στιγμὴν ἄγρυπνος καὶ ἐν ἐπιφυλακῇ.

Καὶ εἶναι ἀνάγκη, ἐπειδὴ εἶναι φυσικὸν εἰς περιπτώσεις ὅπως αὐταὶ ποὺ περνᾷ ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ Κόσμος ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων νὰ εἶναι ἐξημμένη καὶ νὰ λέγωνται καὶ νὰ διαδίδωνται τὰ πλέον ἀφύσικα καὶ ἀνόητα καὶ τερατώδη πράγματα, νὰ ξεκαθαρίσωμε μέσα εἰς τὸν νοῦν μας καὶ εἰς τὴν συνείδησίν μας, οἱ Ἕλληνες, δύο πράγματα: Πρῶτον ὅτι εἶναι χίμαιρα καὶ οὐτοπία αὐτὸ ποὺ θέλουν νὰ κάμουν μερικοὶ πιστευτόν, πὼς τάχα ὁ πόλεμος ποὺ ἐξέσπασεν εἰς τὴν Εὐρώπην θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ ἑνὸς μέρους τῶν ἐμπολέμων εἰς τὴν ἱστορικὴν ἡγεσίαν τοῦ Κόσμου. Ἂν ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι πεπρωμένον ν' ἀλλάξῃ τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας, — ἂν δὲν ἐλεήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἀνακοπῇ ἡ καταστροφικὴ φορά του — ἡ μορφὴ τῆς ἀλλαγῆς ἡ πλέον πιθανὴ δὲν θὰ εἶναι ἡ κατάλυσις τῆς ἱστορικῆς ἡγεσίας ὡρισμένων Ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ ἀντικατάστασίς της δι' ἄλλων, ἀλλὰ ἡ κατάρρευσις ἡ καθολικὴ τῆς Εὐρώπης. Εἶναι δύσκολον βέβαια νὰ φαντασθῇ κανεὶς ποία θὰ εἶναι ἡ μορφὴ τοῦ Κόσμου ὅταν θὰ ἔχῃ καταλυθῇ ἡ ἡγεμονία τῆς Εὐρώπης καὶ ἠμποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ εἶναι καθόλου εἰδυλλιακὴ αὐτὴ ἡ μορφή. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἄλλη ὑπόθεσις, ποὺ δὲν θὰ τὴν ἐξετάσωμε σήμερα. Ἡ δεύτερη πλάνη ποὺ πρέπει νὰ ξεκαθαρισθῇ εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ ὑποβάλῃ ἡ προπαγάνδα τῶν ἐμπολέμων, ὅτι τάχα ὁ σημερινὸς μηχανικὸς πόλεμος ἔχει καταργήσει καὶ ἀχρηστεύσει τελείως τὸν παράγοντα τῆς ἀνθρωπίνης εὐψυχίας καὶ ὅτι, ἑπομένως, ἠχρήστευσε τὴν ἀτομικὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ ἡρωϊκὸν πνεῦμα καὶ κατέστησεν, ἔτσι, ἀδύνατον καὶ ματαίαν τὴν ἀντίστασιν καὶ τὴν ἄμυναν τῶν ὀλιγαρίθμων καὶ τῶν τεχνικῶς καθυστερημένων λαῶν. Αὐτὴν τὴν δευτέραν πλάνην, ποὺ φυσικὰ μᾶς ἀφορᾷ ἰδιαιτέρως, τὴν κατέρριψε καὶ τὴν κατερράκωσε τὸ Φινλανδικὸν Ἔθνος πολὺ πρὶν τὴν διασκεδάσουν τὰ πρόσφατα γεγονότα τῆς Φλάνδρας. Καὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ χρήσιμον νὰ ὑπογραμμίζεται αὐτὴ ἡ κατάρριψις κάθε τόσον, διὰ νὰ διατηρῆται διαυγής, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μας, ἡ προοπτικὴ τῶν ἀγώνων ποὺ μᾶς ἀναμένουν, ἐὰν ὄντως μᾶς ἀναμένουν. Κίβδηλοι μάντεις καὶ ψευδοπροφῆται διασπείρουν κακοὺς χρησμοὺς καὶ ἐπισείουν δυσμενεῖς οἰωνοὺς διὰ νὰ καταπτοήσουν τὸ πνεῦμα τῶν λαῶν. Δὲν χρειάζεται κἂν νὰ κλείωμεν τὰ αὐτιά μας εἰς τοὺς χρησμούς των καὶ τὰ μάτια μας εἰς τοὺς οἰωνούς. Ἡ γνῶσις τῆς ἱστορίας μας, τῆς τόσον μακρᾶς, μᾶς ἔχει πείσει τοὺς Ἕλληνας, ὅτι δὲν ὑπῆρξαν, δὲν ὑπάρχουν καὶ οὔτε θὰ ὑπάρξουν ποτὲ ἀγῶνες μάταιοι. Ἐπίσης ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν τῆς ἱστορίας μας ἐδιδάχθημεν ὅτι δὲν ὑπάρχει καλλίτερος οἰωνὸς ἀπὸ τὸ νὰ ὑπερμαχῇ κανεὶς τῆς Πατρίδος.

ΟΠΩΣ ΠΡΙΝ ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ

Τὰ κανόνια, ὅπως μιὰ φορὰ πρὶν ἑβδομῆντα δύο χρόνια, ἀνήγγειλαν ἕνα γεγονὸς τόσο χαρμόσυνο, ποὺ ἔρχεται σὰν ἀντιστάθμισμα στὴν ἀγωνία ποὺ συνέχει τὸν σημερινὸ κόσμο, μπροστὰ στὰ φοβερὰ γεγονότα τοῦ πολέμου.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπέκτησε Ἐπίδοξο Διάδοχο. Τὸ ἀπόγευμα τῆς 2ας Ἰουνίου τοῦ 1940 τὰ πυροβολεῖα τοῦ Λυκαβηττοῦ ἐδιαλάλησαν μὲ τὸ δικό τους τρόπο καὶ στόμα τὸ γεγονὸς σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ποὺ δὲν ἐλησμόνησαν πόσα ἀγαθὰ προσέφερε στὴν Ἑλλάδα ἡ Βασιλεία, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ θρυλικὸς Κόδρος ἐθανατώνετο, θεληματικά, γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ τόπου, ὡς σήμερα· σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνας ποὺ δὲν ἔπαυσαν καὶ δὲν θὰ παύσουν νἄχουν ὡς ἔμβλημα τὶς λέξεις ποὺ ἐπύργωσε σὲ φωτοβόλο σύνθημα ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους: «Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς». Τὸ διαλάλησαν παντοῦ καὶ τὸ Βασιλόπουλο ποὺ γεννήθηκε κάτω ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Βράχο, στὴν ἐνδοξότερη πόλι τῆς γῆς, ἐδέχθη σὲ νοερὴ προσφορὰ τὶς εὐχὲς τῶν Πανελλήνων. Ἔτσι μιὰ φορὰ πρὶν ἑβδομῆντα δύο χρόνια, τὰ κανόνια ἀνήγγειλαν τὴν γέννησι τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θἆταν ὁ Βασιληᾶς Κωνσταντῖνος, ὁ Βασιληᾶς ποὺ θὰ ἐνεσάρκωνε καὶ θὰ ἐπραγματοποιοῦσε τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἔθνους, τὶς ἐλπίδες του, τὶς προσδοκίες του, τὰ μεγάλα του όράματα. Ἦταν τὸ Βασιλόπουλο ποὺ ἐπερίμεναν οἱ αἰῶνες, γιὰ ν' ἀνασυνδέσῃ τὸ νῆμα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, γιὰ ν' ἀναστήσῃ τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς, ποὺ ἐφάνηκαν νὰ σβήνουν γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ.

Ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ ἐπρόσμενε μὲ λαχτάρα τὸ Διάδοχο ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ δώσῃ ἡ Βασιλεία τοῦ Ὄθωνος. Αὐτὸ ἦταν τὸ φοβερὸ φαρμάκι ποὺ δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸ δεχθῇ. Καὶ γι' αὐτὸ ὅταν σκόρπισε ἡ εἴδησις πὼς ἡ ὄμορφή του Βασίλισσα, ἡ πριγκηποπούλα ποὺ ἔφθασε μὲ τὴ δροσιὰ καὶ τὴν καλωσύνη της ἀπὸ τὸ μακρινὸ Βορρᾶ, θἄφερνε στὴ ζωὴ τὸν πρῶτο γόνο τῆς Ἑλληνικῆς Δυναστείας, οἱ ἐλπίδες καὶ οἱ εὐχὲς τοῦ Ἔθνους ἕνα εἶχαν κέντρο: τὸ παλάτι, ποὺ ὑψώνετο πάνω ἀπὸ τὴ μικρὴ τότε ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Εἶχαν δὲν εἶχαν τότε αἱ Ἀθῆναι ἑβδομῆντα χιλιάδες κατοίκους καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος οὔτε δύο ἑκατομμύρια. Ὁ Βασιληᾶς ὅμως ἦταν Βασιληᾶς τῶν Ἑλλήνων καὶ ὄχι τῆς Ἑλλάδος. Ὁπουδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρχε καὶ ἕνας Ἕλλην, ἡ σκέψις φτερούγιζε στὴν μικρὴ πρωτεύουσα, ποὺ περίμενε ἀνάστατη τὴ γέννησι τοῦ Ἕλληνος Διαδόχου. Γιατί, ἀληθινά, κανένας δὲν ἔβαζε στὸ νοῦ του πὼς μποροῦσε τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννιῶταν νὰ μὴν εἶναι ἀγόρι. Οἱ δρόμοι γύρω ἀπὸ τὸ παλάτι ἦσαν πλημμυρισμένοι, διαρκῶς, ἀπὸ κόσμο, τὰ λίγα κέντρα ἔβλεπαν πυκνὰ πλήθη νὰ πηγαινοέρχωνται καὶ στὴν πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων, ποὺ τὴν στόλιζαν οἱ δενδροστοιχίες μὲ τὰ πορτοκαλόδενδρα, νύχτα καὶ μέρα ἐστάθμευαν πυκνὲς ὁμάδες. Κι' ἔξαφνα στὶς 21 Ἰουλίου 1868 ἄρχισαν τὰ κανόνια ν' ἀναγγέλλουν τὸ μεγάλο γεγονός. Μὲ καρδιοχτύπι περίμεναν ὅλοι νὰ ἰδοῦν ἂν ἦταν ἀγόρι ἢ κορίτσι. Κορίτσι; Κανεὶς δὲν ἐπίστευε πὼς μποροῦσε νἆναι κορίτσι. Τὄλεγε ἡ διαίσθησις, ἡ λαχτάρα τοῦ Ἔθνους, ὁ πόθος τῆς φυλῆς νὰ ξαναρχίσῃ τὸν ἱστορικό της δρόμο. Δεκαεννιά, εἴκοσι... εἰκοσιένα... ὅλοι ἐκρατοῦσαν καὶ τὴν ἀνάσα τους ἀκόμη. Καὶ νά, ποὺ σὲ μιὰ βολὴ πυροβόλου ἐκλείστηκε ἡ ψυχὴ ἑνὸς Ἔθνους. Εἴκοσι δύο, εἴκοσι τρία καὶ οἱ βολὲς ποὺ ἐξήγγελλαν τὴν πραγματοποίησι τοῦ μεγάλου πόθου, ἔφθασαν τὶς ἑκατὸν μία. Τότε ἔγινε κάτι ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῇ κανείς. Ἄνθρωποι μέσ' στὸ δρόμο φιλοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἄλλοι ἔκλαιαν, ἄλλοι ζητωκραύγαζαν, ἄλλοι ἔκαναν πράγματα, γιὰ νὰ διαδηλώσουν τὴ χαρά τους, ποὺ ποτὲ δὲν θἄβαζαν στὸ νοῦ τους νὰ κάνουν, ἂν ἦτανε νὰ τὰ σκεφθοῦν. Κι' ὅλοι μαζὶ ἔπαιρναν κατεύθυνσι πρὸς τὸ παλάτι. Σὲ λίγο ὅλη ἡ πλατεῖα εἶχε πλημμυρίσει, ἐνῷ σημαῖες καὶ λάβαρα κυμάτιζαν στὰ σπίτια, στὰ μαγαζιά, στὰ στενοσόκακα τῆς ειδυλλιακῆς πρωτεύουσας τοῦ 1868. Κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ παλατιοῦ ὁ λαὸς ἐχόρευε, ζητωκραύγαζε καὶ ζητοῦσε νὰ ἰδῇ τὸ Βασιληᾶ. Καὶ ὁ Βασιληᾶς εἰσήκουσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐνεφανίσθη στὸν ἐξώστη μαζὶ μὲ τὸν τότε πρωθυπουργὸ Βούλγαρη.

Πολλὲς φορὲς οἱ δημοσιογράφοι κι' ὅσοι γράφουν συνηθίζουν νὰ χρησιμοποιοῦν μερικὲς λέξεις καὶ φράσεις ποὺ τυπικὴ μόνο ἔχουν σημασία: «Ὅ,τι ἔγινε, λέγουν, ἦτο ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς». Τὴν 21 Ἰουλίου 1868 ὅμως ὅ,τι ἔγινεν ἦτο πράγματι πάνω ἀπὸ κάθε περιγραφή. Ἄλλοι πετοῦσαν τὰ φέσια τους, ἄλλοι τὰ καπέλλα τους καὶ ἡ βοὴ τοῦ λαοῦ ἔφθανεν εἰς τὰ οὐράνια, σὰν μιὰ ἐκδήλωσις θερμῆς εὐγνωμοσύνης, σὰν ἕνας αἶνος, σὰν μιὰ σάλπιγγα, ποὺ θὰ ξυπνοῦσε τὶς γενιὲς τῆς φυλῆς ποὺ ἔδωσαν τὸ αἷμα τους γιὰ μιὰ τέτοια μέρα.

— Πῶς θὰ τ' ὀνομάσουμε; ρώτησε ὁ Γεώργιος.

— Κωνσταντῖνον, Κωνσταντῖνον! ὑψώθη ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ καὶ κλόνισε τὸ σύμπαν.

Καὶ φωνὴ λαοῦ εἶναι φωνὴ Κυρίου. Τὸ Βασιλόπουλο, γιὰ τὸ ὁποῖο κατεσκευάσθη κολυμβήθρα ἀπὸ σφυρήλατο ἄργυρο καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε μεταφερθῆ νερὸ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ὠνομάσθη ἀπὸ τὸ λαὸ Κωνσταντῖνος, γιατὶ ἦταν τὄνομα ποὺ ἔφθασε στὰ χείλη ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του.

Πολλοὶ ἐζήτησαν κατόπιν νὰ ὀνομασθῇ Περικλῆς ἢ Ἀλέξανδρος, τίποτε ὅμως. Τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἀπηχοῦσε τὴν ἀνασύνδεσι τῆς ἱστορίας του καὶ αὐτὸ θἄμενε.

Χ. Ἀγγελομ.

Τὰ πρῶτα τέσσαρα τέκνα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας: Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος, ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ἡ πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα καὶ ὁ Πρίγκηψ Νικόλαος.

Νὰ μᾶς ζήσῃ!

Τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς τῆς γεννήσεως τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ Θρόνου ἐχαιρετίσθη καὶ ἐπανηγυρίσθη μὲ εἰλικρινῆ ἐνθουσιασμὸν ἐκ μέρους ὁλοκλήρου τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ ἐκδηλώσῃ μὲ κάθε τρόπον τὴν χαράν του πρὸς τοὺς Ὑψηλοὺς γονεῖς τοῦ Βασιλικοῦ Πρίγκηπος. Ἰδιαιτέρως ὅμως ἐχαιρετίσθη καὶ ἐπανηγυρίσθη ἀπὸ μέρους τῶν χιλιάδων μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχουν σχηματισμοὶ τῆς Ὀργανώσεως.

Οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι δὲν ἑώρτασαν μόνον τὸ γεγονὸς τῆς γεννήσεως τοῦ μέλλοντος συνεχιστοῦ τῆς ἐνδόξου ἑλληνικῆς Δυναστείας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπιδόξου Ἀρχηγοῦ τῆς Νεολαίας τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς.

Ἡ παρελθοῦσα Τετάρτη, ἡμέρα ὡς γνωστὸν τῆς Ε. Ο. Ν., ἀφιερώθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος.

Εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ὑπάρχει καὶ ὁ παραμικρὸς σχηματισμός, ὁ ἀλαλαγμὸς τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐδόνει τὸν ἀέρα. Ὁ ἀντίλαλος αὐτῆς τῆς χαρᾶς, ὁ πολύβοος καὶ βαθύς, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς τοῦ ζωντανοῦ κόσμου πρὸς τὸν νεογέννητον Βασιλικὸν Πρίγκηπα. Τὸ πρῶτο χάδι τῆς ζωῆς καὶ τὸ πρῶτο νανούρισμα τοῦ λίκνου του καὶ τὸ αἴσθημα ποὺ ἐγέννησεν αὐτὸν τὸν χαιρετισμόν, θὰ τὸν συνοδεύσῃ πλούσιον καὶ βαθὺ καὶ θερμὸν εἰς ὅλας τὰς σημαντικὰς στιγμὰς τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν τὸ πανελλήνιον εὔχεται μακράν, δημιουργικήν, Βασιλικήν, εὐτυχῆ καὶ ἔνδοξον.

Ὁ Ἀρχηγὸς ὑποδεχόμενος τὸ Διαδοχικὸν ζεῦγος εἰς μίαν ἑορτὴν εἰς τὸ Στάδιον.

Τὸ λίκνον τὸ προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων εἰς τὸν νεογέννητον Ἐπίδοξον Διάδοχον.

Παρέλασις Φαλαγγιτισσῶν πρὸ τοῦ εὐτυχοῦς Ὑψηλοῦ πατρὸς Διαδόχου Παύλου κατὰ τὴν ἐπομένην τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐπιδόξου Διαδόχου.

Στὸ περιθώριον

ΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς καταγγελίας κατὰ φαλαγγιτῶν, περὶ καταστροφῆς τοῦ πρασίνου, ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ὁποία ἐπελήφθη ἀμέσως τοῦ ζητήματος καὶ ἔλαβε τὰ προσήκοντα μέτρα, παρακαλεῖ πάντα πολίτην, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε λόγους νὰ καταγγείλῃ οἱονδήποτε ζήτημα σχετικὸν μὲ τὴν Ε.Ο.Ν., νὰ ἀπευθύνεται μετὰ θάρρους, ἐγγράφως, ἀλλὰ ὑπευθύνως καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν., βέβαιος ὅτι θὰ προσφέρῃ διὰ τῆς ἐνεργείας του ταύτης πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ὀργάνωσιν. Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Νεολαίας καὶ προσωπικῶς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἔχοντες ἐν προκειμένῳ ρητὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁσάκις τοὺς διατυπώνεται καταγγελία εἴτε κατὰ μέλους τῆς Ε.Ο.Ν. εἴτε κατὰ μονάδος, ἐνεργοῦν πάραυτα ἀνακρίσεις καὶ εὐθὺς ὡς διαπιστώσουν τὴν ἀκρίβειαν τῶν καταγγελλομένων ἐπιβάλλουν ἀμέσως τὰς ἐνδεικνυομένας κυρώσεις.

ΔΕΣΜΟΙ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μετὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψιν Ἑλλήνων βιομηχάνων καὶ ἐμπόρων εἰς Βουλγαρίαν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε γόνιμος καὶ ἀποτελεσματικὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων τῶν δύο χωρῶν, ἦλθον ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ σημαντικώτεροι Βούλγαροι καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐξέθεσαν ἀξιόλογον καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐπιλογὴν ἔργων των εἰς τὴν ἐνταῦθα Στέγην Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Πρωθυπουργῶν Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας. Εἶναι πραγματικῶς εὐχάριστος καὶ εὐοίωνος ἡ παράλληλος ἐπὶ τῶν δύο ἐκδηλώσεων τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ὑλικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς, ἀμοιβαία προσπάθεια συσφίγξεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων τῶν δύο λαῶν. Καὶ ἡ σημασία αὐτὴ προσλαμβάνει μεγαλυτέραν ἀκόμη ἀξίαν ὑπὸ τὰς σημερινὰς δραματικὰς περιστάσεις, τὰς ὁποίας διέρχεται ἐν ἀγωνίᾳ ἡ Εὐρώπη καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος. Καθ' ἣν στιγμὴν μαίνεται ἡ ἀγριωτέρα καὶ φοβερωτέρα πολεμικὴ θύελλα ποὺ εἶδε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης, ἡ Ἑλλὰς καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ὅλα τὰ Κράτη τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, δὲν παύουν νὰ ὑπηρετοῦν τὰς ἀνωτέρας πνευματικὰς ἀξίας καὶ τὸν ἀληθινὸν πολιτισμόν, δημιουργοῦντα μεταξύ των ὡραίους καὶ σταθεροὺς δεσμοὺς εἰρήνης.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

«Μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Ε. Ο. Ν., εἶπεν εἰς τὸν λόγον του εἰς τὴν Μαλακάσαν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἐπραγματοποιήσαμε τὴν ἰσότητα ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ ὅλων τῶν Ἑλληνίδων». Καὶ ἴσως δὲν εἶναι καθόλου περιττὸν νὰ ἐξηγηθῇ κάπως πλατύτερα αὐτὴ ἡ τόσον βαρυσήμαντος βεβαίωσις.

Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ φαντάζονται ὅτι ὁ ρόλος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἐξαντλεῖται μὲ τὴν μαχητικὴν καὶ ἀγωνιστικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων ἑλληνικῶν γενεῶν καὶ ὅτι πέραν αὐτῆς τῆς μαχητικῆς καὶ ἀγωνιστικῆς ἀγωγῆς ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν ἔννοιαν ὁ θεσμὸς τῆς Ὀργανώσεως δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν νὰ ἐπιτελέσῃ. Ἴσως νὰ εἶχε καὶ τοῦτο ὑπ' ὄψιν του ὁ Ἀρχηγὸς ὅταν ὡμίλει εἰς τὴν Μαλακάσαν. Ἡ ἔννοια ὁπωσδήποτε τῶν λόγων του εἶναι ὅτι ὁ ρόλος τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ εὕρῃ τὴν ὁλοκλήρωσίν του εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας. Μέσα εἰς τὴν Ε.Ο.Ν., ὅπου ὅλοι οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες προσέρχονται καὶ κατατάσσονται μ' ἕνα καὶ μόνον προσὸν καὶ ἕνα κοινὸν δι' ὅλους ἐφόδιον, τὸν Ἑλληνισμόν των, καὶ ὅπου δὲν ἔχει πέρασιν κανὲν ἄλλο προνόμιον, οὔτε καταγωγῆς, οὔτε ἰσχύος, οὔτε θέσεως, οὔτε πλούτου, ὁ Ἀρχηγὸς βλέπει ἐν σπέρματι τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, μιᾶς Κοινωνίας, ὅπου τὸ κάθε μέλος της θὰ ἀξιολογῆται ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας του εἰσφορᾶς εἰς τὸν θησαυρὸν τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν, τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν ὑλικῶν καὶ ὅπου τὰ προνόμια τῆς καταγωγῆς καὶ τοῦ πλούτου καὶ τῆς θέσεως δὲν θὰ ἔχουν σημασίαν. Μίαν κοινωνίαν ποὺ θὰ ἱεραρχῆται μὲ καθαρὰ χριστιανικὰ κριτήρια. Κοινωνίαν ἀλληλεγγύων ἀνθρώπων, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶναι νόμος καὶ κανὼν ζωῆς ἡ εὐαγγελικὴ ἐντολὴ ποὺ ὁρίζει ὅτι ἀπὸ ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη πολὺ θὰ ζητηθοῦν πολλὰ καὶ ποὺ τὸ γνήσιόν της νόημα πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ ὑλικὰ καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγαθά.

Μὲ τὸ ὅραμα αὐτῆς τῆς Κοινωνίας, ποὺ εἶναι τὸ κυριαρχοῦν εἰς ὅλας τὰς ἀναζητήσεις τῆς ἐποχῆς καὶ εἰς τὸ ὁποῖον συνοψίζεται τὸ πανανθρώπινον αἴτημα, ὁ Ἀρχηγὸς συνεκρότει τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας. Ὡς ὄργανον ἀγωνιστικῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς ἀλλὰ καὶ ὡς πεδίον, ὅπου οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες τῆς Ἑλλάδος, οἱ μέλλοντες πολῖται της, θὰ ἐλάμβανον ὁ καθεὶς καὶ ἡ καθεμία ἰδιαιτέρως καὶ ὅλοι μαζί, ἕκαστος καὶ ἑκάστη, ἀγωνιζόμενοι, συνείδησιν τῆς ἰδίας των ἀξίας καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων καὶ πρὸ παντὸς τῆς κοινῆς των μοίρας. Ἔτσι θὰ εἶχον ἀφ' ἑνὸς ἀξιολογηθῆ καὶ ἱεραρχηθῆ προνομιακῶς τρόπον τινὰ κατὰ τὴν βαρύτητα καὶ κατὰ τὴν ποιότητα τῶν ἱκανοτήτων, μὲ τὰ ὁποῖα ἦλθε τὸ καθένα εἰς τὴν ζωήν, χωρὶς διακρίσεις κεκτημένας καὶ προνόμια καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ εἶχον ἀλληλοκριθῆ καὶ ἀλληλοεκτιμηθῆ, θὰ εἶχον συνδέσει φιλίας καὶ συνδέσμους ποὺ δὲν θὰ διεσπῶντο ποτὲ ἔπειτα, κατὰ τὴν κοινωνικήν των σταδιοδρομίαν. Καὶ θὰ τοὺς ἦσαν οἱ σύνδεσμοι, αἱ φιλίαι καὶ αἱ ἀφοσιώσεις αὐταὶ ψυχικὰ καὶ ὑλικὰ ἐρείσματα, ὅλη συνδετικὴ ἀνθρωπίνου ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, πολύτιμος καὶ διὰ τὴν ἀτομικὴν τῶν ἰδίων εὐδοκίμησιν καὶ διὰ τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν γόνιμον πρόοδον τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Πατρίδος. Μὲ τόσον πλατεῖς καὶ καθολικοὺς σκοπούς, μὲ τέτοιο πλούσιο περιεχόμενο ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὠνειρεύθη τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐξηγεῖ τὴν σπατάλην στοργῆς καὶ φροντίδων καὶ δυνάμεων ποὺ κάμνει πρὸς χάριν της καὶ τῶν ἐπισημοτάτων ἀπὸ μέρους του βεβαιώσεων ὅτι ἡ Ε. Ο. Ν. εἶναι τὸ πολυτιμότερον δημιούργημα τῆς πολιτικῆς του ζωῆς.

Διὰ τῆς Ε. Ο. Ν. ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ἠθέλησε νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὰς νέας γενεὰς τῶν Ἑλλήνων ὅλας τὰς ἀντικειμενικὰς δυνατότητας διὰ νὰ προπαρασκευάσουν καὶ πραγματοποιήσουν τὰς ἀγνοτέρας ἐμπνεύσεις τῆς ψυχῆς των καὶ κυρίως τὸ φυσικὸν διὰ κάθε νέον αἴτημα τῆς πληρεστέρας δικαιοσύνης. Νὰ πραγματοποιήσουν τὸ ἰδεῶδες μιᾶς νέας καὶ δικαιοτέρας Πολιτείας καὶ Κοινωνίας καὶ τὸ ὄνειρον μιᾶς ἀνωτέρας ζωῆς.

Στὸ περιθώριον

ΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τῶν ἐπανειλημμένων λεπτομερῶν Ἐγκυκλίων Διαταγῶν της, διὰ τῶν ἐκδόσεων ἃς διανέμει τακτικώτατα εἰς τοὺς σχηματισμούς, διὰ προφορικῶν ὁδηγιῶν καὶ διὰ τακτικῶν διδασκαλιῶν εἰς συγκεντρώσεις βαθμοφόρων, ἔχει ἐξαντλήσει πλήρως τὸ θέμα περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ε.Ο.Ν. νοοῦσι τὴν εἰς τοὺς σχηματισμούς, πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας διδασκαλίαν ἐπὶ τῶν διαφόρων θεμάτων, ἅτινα καθορίζονται ὑπὸ τῶν πρὸς ἐφαρμογὴν προγραμμάτων. Καὶ εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημέναι αἱ παρατηρήσεις τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ποὺ ἀπηύθυνε πρὸ ἡμερῶν ἐναντίον τῶν βαθμοφόρων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καταναλίσκουν τὸν πολύτιμον χρόνον τῶν συγκεντρώσεων εἰς μακρὰς καὶ ἀνιαρὰς διδασκαλίας, εἰς ἐπαναλήψεις τῶν ἰδίων θεμάτων, εἰς χρησιμοποίησιν γλώσσης ἀκαταλήπτου εἰς τοὺς ἀκροατάς, εἰς ἐξαντλητικὰς καὶ παρατεταμένας ἀσκήσεις καταπονούσας τοὺς νέους ἄνευ θετικῶν ἀποτελεσμάτων. Καὶ τονίζει ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ὅτι αἱ διδασκαλίαι ἐν γένει πρέπει νὰ ἀνατίθενται εἰς ἐκείνους τῶν βαθμοφόρων οἵτινες συγκεντροῦσι καὶ γνώσεις εὐρείας καὶ μέθοδον καὶ ὕφος καὶ μεταδοτικὸν καὶ ἁπλότητα εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ θέματος.

ΤΑ ΑΠΟΡΡΙΜΜΑΤΑ ΧΑΡΤΟΥ

Διὰ διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Παιδείας ἐκοινοποίησε δι' ἐγκυκλίου του πρὸς τὰς ἐκπαιδευτικὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους, συνιστᾶται εἰς αὐτὰς νὰ βοηθήσουν τὰς ἐνεργείας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν ἀπορριμμάτων χάρτου, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἔχει ἀνατεθῆ εἰς αὐτήν. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς παρατηρουμένης, λόγῳ τῶν ἐξωτερικῶν γεγονότων, μεγάλης ἐλλείψεως πρώτων ὑλῶν διὰ τὴν παραγωγὴν χάρτου ὑπὸ τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας, εἶναι προφανὴς ἡ σημασία τοῦ μέτρου τούτου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ δώσῃ σημαντικὴν ποσότητα πρώτης ὕλης. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι καὶ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ ἐν γένει τὰ σχολεῖα θὰ βοηθήσουν προθύμως καὶ ἀποτελεσματικῶς τὴν Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν προσπάθειάν της ταύτην.

ΠΡΟΣ ΝΕΟΥΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

[Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πολεμικωτέρους, ἂν ὄχι ὁ πολεμικώτερος λαὸς τοῦ κόσμου. Ἡ μακρὰ ἱστορία μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐποποιΐες. Κάθε σελίδα της κι' ἕνας παιὰν τῆς Ἑλληνικῆς ἀνδρείας. Κάθε ἐποχὴ ἕνας πολεμικὸς θρίαμβος. Κάθε αἰὼν τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς στεφανωμένος καὶ ἀπὸ τὰ δάφνινα στεφάνια τῆς νίκης. Ἡ Τροία, ὁ Μαραθών, ἡ Σαλαμίς, αἱ Θερμοπύλαι, οἱ ἀνυπέρβλητοι ἀλεξανδρινοὶ θρίαμβοι, τὸ χιλιετὲς ἔπος τοῦ Βυζαντίου, τὸ Σοῦλι καὶ τὸ Ζάλογγον, τὸ Κοῦγκι, ἡ Μονὴ τοῦ Σέκκου, τὸ 21, τὸ Μεσολόγγι, τὸ Ἀρκάδι, τὸ 12 καὶ 13, τὸ 17 ἕως 20, ἡ Ἑλληνικὴ δόξα στέφει τὰ μέτωπα τῶν Νικητῶν... Καὶ πάντοτε ἡ Ἑλλάς, λάτρις τῆς εἰρήνης καὶ τῶν εἰρηνικῶν ἔργων, εἶναι ἑτοίμη διὰ τὴν προάσπισιν τῆς τιμῆς της καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας της νὰ καταθέσῃ τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας διὰ νὰ περιβληθῇ τὴν πανοπλίαν τῆς Ἀθηνᾶς. Καὶ παντοτε νικήτρια καὶ τροπαιοῦχος διεκδικεῖ τὸν θρίαμβον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὡς ἱπποτικὴ ἀντίπαλος, διασταυρώνουσα τὸ ξίφος μὲ ἀποφασιστικότητα, ἀλλὰ καὶ ἐντιμότητα. Αὐτὸς εἶναι ἄλλως τε ὁ λόγος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται τὸ γεγονός, ὅτι πρώην ἀντίπαλοι, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπολέμησαν ἀλλήλους εἰς τὴν Βαλκανικήν, ἀποτελοῦν σήμερον τὴν ἐγγύησιν τῆς εἰρήνης εἰς τὰ Βαλκάνια. Ἡ Ἑλλὰς καὶ ὅλοι οἱ Βαλκανικοὶ γείτονές της δὲν εἶναι φιλοπόλεμοι. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐργάζεται παρὰ διὰ τὴν εἰρήνην. Ἐὰν ὅμως ἀπειληθῇ ἡ ἐλευθερία της καὶ ἡ ἀκεραιότης της, θὰ πολεμήσῃ μὲ ἀποφασιστικότητα τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν. Καὶ θὰ νικήσῃ! Καὶ θὰ νικήσῃ, διότι ὁ Ἕλλην στρατιώτης εἶναι σήμερον ὁ καλλίτερος στρατιώτης μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν ὅλων τῶν χωρῶν. Κάποιος ξένος στρατηγός, ὁμιλῶν κάποτε, εἶπε: «Ἐὰν εἶχα Ἐπιτελεῖον, ὅπως τὸ τάδε — ὠνόμασε τὸ Ἐπιτελεῖον μιᾶς μεγάλης Δυνάμεως — ἀεροπόρους ὡς ἐκείνους, ἀξιωματικοὺς ὡς ἐκείνους, καὶ ναύτας καὶ στρατιώτας Ἕλληνας, θὰ ἐξησφάλιζον τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου». Καὶ ἔτσι εἶναι πραγματικά. Ὁ Ἕλλην στρατιώτης εἶναι ἀήττητος. Εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἱστορικῶν σημειωμάτων, ποὺ θὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὰς μάχας τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου, δὲν ὑπάρχει ἄλλη πρόθεσις παρὰ νὰ καταδειχθῇ ἡ Ἑλληνικὴ ἀνδρεία. Οἱ τότε ἀντίπαλοί μας εἶναι καὶ αὐτοὶ σήμερον παράγοντες ἐν τῇ Βαλκανικῇ, μὲ τοὺς ὁποίους ἡ Ἑλλάς, ὅπως εἶπεν ὁ Ἀρχηγός, διατηρεῖ καὶ καλλιεργεῖ φιλίας. Ἐὰν κάποτε διεσταυρώσαμεν τὸ ξίφος, τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀνάγονται ἁπλῶς εἰς τὴν ἱστορίαν].

Αἱ συμμαχικαί μας σχέσεις μὲ τοὺς Βουλγάρους εἶχαν διαταραχθῆ ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς Νιγρίτας καὶ τὰς διενέξεις στὰ χωριὰ τοῦ Παγγαίου! Ὁ λαὸς περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴν κήρυξι τοῦ νέου πολέμου, ποὺ θὰ ἔρριχνε τὴν Ἑλλάδα σὲ νέους ἀγῶνες, μὰ ποὺ θὰ τοῦ ἐξησφάλιζαν νέους πολεμικοὺς θριάμβους, νέα τρόπαια, νέας ἀνακτήσεις ἐδαφῶν, ἐδαφῶν ἑλληνικῶν ἀπ' αἰώνων... Οἱ στρατιῶται μας, ἀκούραστοι ἀπὸ τοὺς πολύμηνους ἀγῶνες, ἀπτόητοι ἀπὸ τὰς κακουχίας τῆς Ἠπειρωτικῆς ἐκστρατείας, ξεχνοῦσαν πιά, στὴν καλοκαιρινὴ ἐποχή, τὶς παγωνιὲς τοῦ Μπιζανιοῦ καὶ δὲν ἔβλεπαν πλέον τὴν ὥραν νὰ ξεκινήσουν γιὰ νὰ ξεκαθαρίσουν τοὺς λογαριασμούς των μὲ τὸν νέον ἀντίπαλον...

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ ἦσαν προκλητικοί... Στὶς προφυλακὲς πείραζαν τοὺς δικούς μας καὶ τοὺς πετοῦσαν περιπαικτικὲς φράσεις:

— Ζαπτοὺμ ντογροῦ Σόλου, δηλαδὴ ὁ Ἀρχηγός μας μᾶς εἶπε νὰ πᾶμε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη.

Μὰ οἱ Ἕλληνες τοὺς ἀπαντοῦσαν στὴν ἴδια διάλεκτο:

— Ζαπτοὺμ ντογροῦ Σέρρεσδαν: Δηλαδή: Κι' ἐμεῖς κατ' εὐθεῖαν στὰς Σέρρας...

Καὶ πείσμωναν... Μὲ μιὰ διαφορά, οἱ Ἕλληνες ὅ,τι εἶπαν καὶ τὸ ἔκαμαν...

Παραμονὲς πιὰ τῆς 16 Ἰουνίου 1913. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ὀχυρώνεται μὲ σύστημα, διοικούμενος ἀπὸ τὸν Βασιλέα του, τὸν Κωνσταντῖνο, ποὺ εἶχε στὸ Ἐπιτελεῖο του, πολύτιμο σύμβουλό του, καὶ τὸ σημερινὸ Ἀρχηγό, τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶ. Ὅλοι κατεσκεύαζαν ὀχυρώματα. Ἑπτὰ μεραρχίες ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο!... Καὶ οἱ στρατιῶται ἀγωνιοῦσαν. Δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἄκουγαν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα: ὄχι βέβαια ὅτι διευθετήθησαν αἱ διαφοραί, ἀλλ' ὅτι ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος...

Μόλις ἔβλεπαν κανέναν ἔφιππον ἀγγελιαφόρον, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ μακριά ἔτρεχαν καὶ τὸν ρωτοῦσαν μὲ ἀγωνία:

— Ἀκόμη τίποτε;...

— Τίποτε!...

Καὶ κατσούφιαζαν...

Ἐπὶ τέλους τὸ βράδυ τῆς 16ης Ἰουνίου 1913 ἀκούστηκαν οἱ πρῶτοι κανονιοβολισμοὶ πρὸς τὰ Σερβικὰ σύνορα!

Οἱ στρατιῶται μας τοὺς ἐχαιρέτησαν μὲ ἐνθουσιασμό!

Ἦταν ἡ πραγματοποίησις τῆς μακρᾶς προσδοκίας' ὁ προάγγελος τοῦ πολέμου' ἡ ἀφετηρία τῆς νέας Ἑλληνικῆς ἐξορμήσεως πρὸς πραγμάτωσιν τῶν μεγάλων πεπρωμένων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς!

Τὸ πρωῒ τῆς 17ης Ἰουνίου νέοι κρότοι πυροβόλων ἀπὸ τὸ Παγγαῖον, τὴν Νιγρίτα, τὸ Μπέροβον, τὴν Γευγελῆ.

Ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι... Τὰ κατσούφικα πρόσωπα διανθίζει τώρα ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως. Καὶ ὅλων τὰ χείλη ψιθύριζαν ἐρωτηματικά:

— Ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος;

Εἶχε πραγματικὰ κηρυχθῆ ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν ἐναντίον τῆς παλαιᾶς συμμάχου των, ἡ ὁποία τοὺς εἶχε ἐπιτεθῆ στὴν Γευγελῆ καὶ εἰς τὰς Ἐλευθεράς.

Ὁ πόλεμος διεξήχθη ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μὲ ἀγριότητα.

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔλεγε συχνὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας:

— Τίποτε δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ σταματήσῃ τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας.

Καὶ πραγματικά.

Ἀπὸ τῆς 19ης Ἰουνίου εἶχεν ἀρχίσει ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων ὑπὸ τὴν προσωπικὴν ἀρχηγίαν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπροχώρουν ἀκάθεκτοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ τὸ σύνθημά των, ποὺ τοὺς εἶχε δοθῆ ἀπὸ τὸν Ἀρχηγό τους καὶ Βασιλέα τους, τοὺς ἔδινε θάρρος νὰ πολεμήσουν.

— Καταδιώξατε τοὺς ἐχθροὺς ἀπηνῶς καὶ ἀγρίως...

Οἱ Ἑλληνικὲς μεραρχίες εἶχαν συναντήσει λυσσώδη ἀντίστασιν τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ προχωροῦσαν ἀποφασιστικὲς καὶ ἀπτόητες... Ὁ δρόμος των ἐγέμιζεν ἀπὸ ἥρωας ποὺ ἔπιπτον ὑπὸ τὰς Βουλγαρικὰς σφαίρας. Μὰ ὁ δοξασμένος θάνατος τῶν ἡρωϊκῶν συντρόφων των τοὺς ἔκανε περισσότερο πεισματώδεις εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ἐχθροῦ. Μέσα εἰς ἕνα μῆνα ἐπροχώρησαν 200 χιλιόμετρα ἀνωμάλου ἐδάφους... Διαβῆκαν ποταμούς, ἀνέβηκαν βουνοκορφὲς ὕψους 2 χιλιομέτρων, πέρασαν ἀπὸ δάση συντρίβοντες ἀκούραστοι τὴν ἐχθρικὴ ἀντίστασι.

Ἔγραφαν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους μιὰ ἔνδοξη σελίδα στὴν ἱστορία μας...

Οἱ νεκροὶ καὶ τραυματίαι ποὺ πότισαν τὸ χῶμα τοῦ Κιλκὶς καὶ τοῦ Λαχανᾶ, τῆς Δοϊράνης καὶ τοῦ Δεμὶρ Ἰσάρ, τῶν Σερρῶν, τῆς Νιγρίτης καὶ τῆς Στρωμνίτσης, τῆς Κρέσνας καὶ τοῦ Πετσόβου, τοῦ Σιμιτλῆ, τοῦ Χασὰν Πασᾶ, τῆς Τζουμαγιᾶς καὶ τῆς Μαχωμίας ἂς εἶναι βέβαιοι ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ 1940, ὅταν ἡ χρεία τοὺς καλέσῃ, θὰ γράψουν κι' αὐτοὶ ἀνάλογες σελίδες ἡρωϊσμοῦ στὴ μακραίωνη καὶ πολύτομη Ἑλληνικὴ ἱστορία.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Τὰ Νέα Βιβλία

«ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΑΙ (1453 - 1821)»

Ποιὸς ἦταν ὁ ρόλος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς τὸ 1821; Ξεύρουμε καλὰ σήμερα πῶς ἡ Ἀναγέννησις ἀρχίζει εὐθὺς μετὰ τὴν Ἅλωσι ἢ λίγο πρὶν μὲ τοὺς Ἕλληνας ποὺ σκόρπισαν στὴν Ἰταλία, στὴν Γαλλία καὶ σ' ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χῶρες, ἡ γενικώτερη ὅμως δρᾶσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ σὲ ποιοὺς τομεῖς ἀνεπτύχθη;

Εἶχα πάντα τὴν πεποίθησι πῶς ἡ δρᾶσις αὐτὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποτελεῖ μιὰ ἄλλη ἐποποιΐα, ποὺ εἴτε οἱ ἴδιοι ἐμεῖς δὲν ἐφροντίσαμε εἴτε δὲν ἔχουμε τὰ μέσα νὰ φέρουμε στὸ φῶς τοῦ προσκηνίου. Μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία σὲ διάφορα ταξίδιά μου στὴν Ἀνατολικὴ καὶ τὴν ἄλλη Εὐρώπη νὰ βρίσκω τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως Ἑλλήνων βαθύτατα ἀποτυπωμένα καὶ τὶς περισσότερες φορὲς τόσο φωτεινὰ ποὺ θἆταν ἀφορμὴ ἐγκαυχήσεως γιὰ κάθε φυλὴ ἢ λαό. Μόνο ποὺ ἦσαν ἁπλᾶ ἴχνη πιά. Πῶς χάθηκε αὐτὸς ὁ Ἑλληνισμός, πῶς ἔσβησε αὐτὴ ἡ δρᾶσις; Δὲν θἆταν εὔκολο νὰ τὸ ἀναπτύξῃ κανεὶς ἐδῶ καὶ σὲ λίγα. Ὅλο ὅμως αὐτὸ τὸ ἔπος τὸ θυμίζει ὁ κ. Φάνης Μιχαλόπουλος μὲ τὸ βιβλίο του «Ἕλληνες ταξιδιῶται 1453 - 1821». Εἶναι κάπως ἕνα βιβλίο ποὺ μοιάζει μὲ παραμύθι ὅταν διαβάσῃ κανεὶς τὶς σύντομες σελίδες του. Κι' ὅμως εἶναι ἀληθινὸ καὶ ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο λυπᾶται κανεὶς μόνο εἶναι ποὺ τὸ βιβλίο εἶναι τόσο σύντομο: ὄχι γιὰ νὰ κινήσῃ τὴ λαχτάρα σὲ καινούργιες ἀποδημίες — ἀρκετὰ αἱμορρόησε ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ — ἀλλὰ γιὰ νὰ πιστέψουν κι' ὅσοι δὲν τὸ πιστεύουν ἢ νὰ μάθουν ὅσοι δὲν τὸ ξέρουν, πῶς καὶ στὴ σκλαβιὰ ἀκόμη ὁ Ἑλληνισμὸς ἐξεπλήρωνε τὸ χρέος του πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν καὶ ἄλλοι ἀπεκόμισαν τὰ κέρδη ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ δρᾶσι τοῦ νεώτερου Ἑλληνισμοῦ. Γιὰ νὰ μάθουν ἀκόμη ὅσοι δὲν τὸ ξέρουν ἢ τὸ παραγνωρίζουν, πῶς ὅ,τι διεσώθη ἀπὸ τὴ δρᾶσι αὐτὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶναι δείγματα πολιτισμοῦ ποὺ δικαιολογοῦν τὸ ἀπόλυτο τοῦ κ. Φάνη Μιχαλοπούλου: «Ἡ δραστηριότητα σ' ὅλους τοὺς κλάδους συνοδεύει τὸν Ἕλληνα μόλις ἀφήσῃ τὸ ξερὸ χῶμα τῆς πατρίδος του καὶ ριχτῇ στὸν μεγάλο στίβο τῆς παγκόσμιας δράσης, ἀφημένος στὸν ἑαυτό του, στὶς προσωπικές του δυνάμεις καὶ ἱκανότητες. Στὸν ἀγῶνα του γιὰ νὰ ζήσῃ πολλὲς φορὲς συντρίβεται, ἄλλοτε κακοτυχάει καὶ κάποτε θαυματουργεῖ γιὰ νὰ δείξῃ πῶς τὸ ἑλληνικὸ δαιμόνιο πάντα πρωτοστάτησε στὴν ἐκπολιτιστικὴ ἱστορία τοῦ κόσμου».

Χρ. Ἀγγελ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ: ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

9. (Συνέχεια)

Τώρα στέκω μπροστὰ στὸ τελειωμένο μου ἔργο μὲ περηφάνεια.

Κι' ἐξακολουθεῖ:

ΚΛΥΤΑΙΜΗΣΤΡΑ

Νά τον λοιπὸν ἐκεῖνος τὴν ψυχή του ἀφῆκε
ὁρμητικὰ φυσῶντας πέρα βρύση τὸ αἷμα
ποῦ δρόσος ἀπὸ μαῦρες στάλες μὲ ραντίζει.
Πῶς χάρηκα σὰν νᾆταν τ' οὐρανοῦ ψιχάλα
στὸ παχὺ χῶμα ὅταν οἱ σπόροι πιὰ φουσκώνουν.
Τέτοια λοιπόν, ὦ σεβαστοὶ γερόντοι 'Αργεῖτες
Κι' ἂν χαίρεστε δείξετε τὴ χαρά σας τώρα.
'Εγὼ τὄχω γιὰ καύχημα. Κι' ἂν εἶναι πρέπο
νὰ κάνης στὸ νεκρὸ σπονδές, σ' αὐτὸν ταιριάζουν'
μόνος του τὸ ποτῆρι γιόμισε ἀπὸ συμφορὰ
καὶ μόνος του γυρίζοντας τ' ἀδειάζει πάλι.

Καὶ γιὰ νὰ γίνη πιὸ φριχτὸ θαρρεῖς τὸ ἔργο καὶ γιὰ νὰ φαντάξη ἀκόμα πιὸ συχαμένη ἡ φόνισσα, οἱ δοῦλοι φέρνουν μπροστὰ κι' ἀποθέτουν μπρὸς στὸ κατώφλι τῆς πόρτας δύο αἱματοκυλισμένα κουφάρια, τοῦ 'Αγαμέμνονα καὶ τῆς ἄμοιρης βασιλοπούλας τῆς Κασσάντρας.

Οἱ πληγὲς χάσκουν φοβερὲς καὶ τὸ αἷμα μαῦρο ἔχει πήξει πάνω στὰ μαλλιά τους. Τὸ πρόσωπό τους ἔχει κιόλας τὸ κέρινο χρῶμα τοῦ θανάτου.

"Ενα ὦω! ἀκούγεται ἀπ' ὅλο τὸ χορὸ τῶν γέρων ποὺ τραβιέται πίσω καὶ βάζει τὰ χέρια μπροστὰ σὰ νὰ θέλη νὰ διώξη ἀπὸ τὰ μάτια αὐτὸ τὸ φοβερὸ θέαμα.

Μετὰ γυρίζουν κατὰ τὴν Κλυταιμήστρα. Τὴν κοιτάζουν ὅπως θὰ κοίταζε κανεὶς ἕνα φίδι φαρμακερὸ καὶ δὲν ξέρουν πῶς νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀηδία καὶ τὴν φρίκη ποὺ νοιώθουν.

ΧΟΡΟΣ

Τάχα σὰν ποιὸ νὰ γεύτηκες φαρμακερὸ
βοτάνι, θρέμμα τοῦ χωμάτου
εἴτε κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα βγαλμένο
καὶ τέτοια λύσσα σοῦ ἄναψε θανάτου
πλάσμα καταραμένο!
Φονιὰς μαζὶ καὶ δικαστὴς
μακρυὰ ἀπὸ δῶ
κι' ἀπ' ὅλους μισημένη πιὰ θὰ ζῆς.

Μὰ ἡ Κλυταιμήστρα δὲν ταράζεται. Συζητεῖ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ χοροῦ καὶ ὑποστηρίζει πῶς εἶναι ἐκπρόσωπος τῆς θείας δικαιοσύνης ποὺ τιμωρεῖ τέλος πάντων τὸν 'Αγαμέμνονα γιὰ τὰ ἔργα του.

Δείχνει τοὺς δύο νεκροὺς ὕστερα καὶ μιλάει μὲ τὸ ὕφος ποὺ θὰ μιλοῦσε ὁ τιμωρὸς δικαστὴς μπροστὰ στὸ πλῆθος γιὰ νὰ τὸ παραδειγματίση.

Νά τον αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀτιμάσει τὴ γυναῖκα του
νεκρός, τῆς Τροίας ὁ γυναικοχαϊδεμένος!
Νά καὶ τὴ σκλάβα του, τὴ μάγισσα, τὴ στρίγγλα
ποὺ πάντα τὸν συντρόφευε καὶ στὸ πλευρό του,
στῶν καραβιῶν κυλιόταν πάνω τὶς σανίδες.
Κατὰ πῶς ἄξιζαν τοὺς πλήρωσα, ὄχι ἄδικα.

'Ακολουθεῖ μία σκηνὴ σπαραχτική·

'Ο χορὸς ἀφίνοντας πιὰ τὴ Κλυταιμήστρα κατὰ μέρος περιτριγυρίζει τὸ νεκρὸ τοῦ βασιλιᾶ καὶ τὸν μοιρολογᾶ.

ΧΟΡΟΣ

"Αχ ἄχ! ἀλίμονο, ὦ ὦ!
βασιλιᾶ, βασιλιᾶ μου,
καὶ πῶς νὰ σὲ μοιρολογήσω;
Ποιὰ λόγια νὰ διαλέξω νὰ σοῦ πῶ
ἀπὸ τὴ θλιβερὴ καρδιά μου;
Στὸ δίχτυ τῆς ἀράχνης κοίτεσαι πλεμένος,
στὸ θάνατο παραδομένος!
"Αχ ἄχ! ἀλίμονο, ὦ!
κρεββατοστρῶσι ποὺ δὲ σοὔπρεπε θωρῶ
καὶ χάρο νὰ σ' ἁρπάζη δολερὸ
μὲ δίκοπο μαχαίρι, βασιλιᾶ μου!

Μὰ στὸ θρῆνο τοῦτο σὰν ἀντίλαλος ἀπαντᾶ ἡ Κλυταιμήστρα.

—Ναί, λέει, τὴν πράξη αὐτὴ τὴν ἔκαμα ἐγώ. "Ομως κοίταξέ με. Κάνεις λάθος ἂν νομίζεις πῶς εἶμαι ἡ γυναίκα του ἡ Κλυταιμήστρα.

"Οχι, ὁ παλαιὸς ἀντίδικος κι' ἐκδικητὴς
παίρνοντας τὴ μορφή μου
τ' ἀπάνθρωπα τοῦ 'Ατρέα θυμᾶται δεῖπνα.
Κι' ἄντρας μεγάλος τοῦτος πιὰ
πληρώνει γιὰ τ' ἀνήλικα παιδιά.

'Ο λόγος ποὺ ξεστομίζει αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶναι μεγάλος. 'Ο χορὸς ἀναθυμᾶται τὰ περασμένα. "Αν εἶναι ἔτσι, ὅλο τὸ σπίτι τοῦτο θὰ γκρεμίση γιατὶ τὸ νέο φόνο θὰ τὸν ἀκολουθήση ἄλλος κι' ἔτσι τραβῶντας τὸ πρᾶμα ποῦ θὰ καταλήξη λοιπόν; Νά τὸ μεγάλο ἐρωτηματικὸ ποὺ γεννᾶται.

ΧΟΡΟΣ

'Η συμφορὰ τὴ συμφορὰ ἀκλουθᾶ
καὶ δύσκολο κανεὶς γνώμη νὰ δώση.
'Ο σκοτωμένος τὸ φονιὰ του κυνηγᾶ'
πάντα πληρώνει ὅποιος σκοτώση.
"Οσο στὸν οὐρανὸ μένει θεὸς
θὰ βασιλεύη τέτοιος νόμος
καὶ δὲν τὸν καταλεῖ ὁ καιρός.

Σὲ λίγο θἄρθη ὁ 'Ορέστης ἐκδικητὴς τοῦ πατέρα του. ('Απὸ ἀρχαία ἀγγειογραφία).

Αὐτὸ ἀλήθεια τὸ φοβᾶται καὶ ἡ Κλυταιμήστρα ποὺ σκέπτεται:

Καὶ λίγα μόνο θὰ μ' ἀρκοῦσαν
ἀπὸ τὰ πλούτη μου νὰ ζήσω
τοῦ φόνου ἂν ἦταν μπορετὸ τὴ λύσσα
ἀπ' τὸ παλάτι ν' ἀφανίσω.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἀέρα τῶν θρήνων, τοῦ φόβου καὶ τῶν προαισθημάτων, ξαφνικὰ μπαίνει ἕνας τόνος ὁλότελα ἄπρεπος. Εἶναι ὁ Αἴγιστος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήση τὴ χαρά του βλέποντας σκοτωμένο τὸν 'Αγαμέμνονα.

"Ω φῶς χαρούμενο καὶ μοῖρα δικαιοκρίτρα!

'Ο χορὸς προσπαθεῖ νὰ τὸν φέρη σὲ ἀνθρωπινώτερη στάση μπροστὰ στὸ θάνατο καὶ πολὺ ἐπίκαιρα τοῦ θυμίζει τὸ μελλούμενο ἐκδικητή.

Στὴ συμφορὰ νὰ βρίζης Αἴγισθε, εἶναι κρῖμα.
'Ο γυιός του 'Ορέστης, δμως, ε κάπου θὰ ζῆ
καὶ θὰ ξανάρθη σὰν ἡ τύχη τὸν βοηθήση
κι' ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ πάρη ἐκδίκησι τρανή.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶναι φόβος νὰ γίνη μεγάλο κακό, γιατὶ ὁ Αἴγιστος μανιάζει ποὺ ἀκούει τοὺς γέρους νὰ μιλοῦν ἔτσι καὶ καλεῖ τοὺς ἀκολούθους του νὰ τοὺς τιμωρήσουν ἐκεῖ ἐπὶ τόπου, μὰ ἡ Κλυταιμήστρα κρίνει καλὸ νὰ ἐπέμβη.

— Φτάνουν οἱ τόσες συμφορές, λέει... "Ας μὴ χυθῆ πιότερο αἷμα. "Οσα γίνηκαν καλὰ ἔχουν γίνει καὶ πρέπει ὅλοι νὰ τὰ δεχτοῦμε καὶ νὰ κλίνουμε τὸ κεφάλι.

.."Ετσι παίρνει τέλος ἡ τραγωδία.

....

'Εδῶ σὰν ἐπίλογο στὸν 'Αγαμέμνονα εἶναι ἀνάγκη νὰ ποῦμε μερικὰ πράματα καὶ γιὰ νὰ δείξουμε περισσότερο τὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου καὶ γιὰ νὰ λύσουμε ὡρισμένες ἀπορίες ποὺ μένουν βέβαια στὸ θεατή.

Τὸ ἀρχαῖο δρᾶμα εἶχε διδακτικὸ σκοπὸ κι' ἔτσι εἶναι ἀπαραίτητο κακὸ πάντα νὰ τιμωριέται καὶ νὰ θριαμβεύη ὁ νόμος καὶ ἡ θεία δικαιοσύνη ποὺ ἐπιβλέπει ἄνωθεν καὶ δίνει στὸν καθένα κατὰ τὶς πράξεις του.

'Ο μῦθος ποὺ παίρνει ὡς ὕλη τοῦ δράματος ὁ ποιητὴς κι' ἂν ἀκόμη δὲν ἔχη τέτοιο περιεχόμενο, διαπλάσσεται καὶ μετασχηματίζεται ἀνάλογα, ὥστε στὸ τέλος ὁ θεατὴς νὰ φεύγη ἱκανοποιημένος ἠθικά.

Γίνεται ὅμως αὐτὸ στὸν 'Αγαμέμνονα;

Μιὰ γυναίκα ποὺ ἔχει βέβαια λόγους νὰ μισῆ τὸν ἄντρα της, συνεννοεῖται μ' ἕναν ἐχθρό του καὶ σχεδιάζει μαζὶ μ' αὐτὸν τὸν ἀφανισμό του κατὰ τὸ φριχτότερο τρόπο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη. Δόλος κι' ἀνανδρία συνταιριάζονται καὶ καταφέρνουν τὸ σκοπό τους. 'Ασυγκράτητη εἶναι ἡ διαμαρτυρία στὴν ψυχή μας, γιατὶ ὅσο κι ἂν προσπαθοῦν οἱ δολοφόνοι νὰ δικαιολογή-

σουν τὴν πράξη τους καὶ νὰ παραστήσουν τοὺς ἑαυτούς των σὰν ὄργανα τῆς θείας δικαιοσύνης, παραμένει ἡ ἀπορία: εἶχαν ἆρά γε αὐτὸ τὸ δικαίωμα; Μπορεῖ κανεὶς ὁ ἴδιος νὰ εἶναι κατήγορος καὶ ἐκτελεστής;

Ἡ Θέμις ποὺ παρασταίνει τὴ δικαιοσύνη εἶναι σεμνὴ καὶ στοχαστικὴ θεά. Καὶ στὸ πιὸ ἀποκρουστικὸ κακούργημα μπροστὰ στέκει ἥρεμη κι' ἀναζητάει τὶς ἀφορμὲς καὶ ζυγιάζει τὰ «ὑπὲρ» καὶ τὰ «κατά»· ἡ ἀπόφασή της εἶναι ἀποτέλεσμα φωτεινῆς κι' ἀδέκαστης κρίσης.

Ἡ ἀπόκριση λοιπὸν στὸ ἐρώτημα εἶναι δίχως ἄλλο ὄχι. Καὶ ἡ ἀπόκριση αὐτὴ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα κανενὸς ἔτσι ἀδικαιολόγητα, μὰ ἀναπηδάει μέσα ἀπὸ τὰ γεγονότα.

Γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ φόνοι στὸ σπίτι τῶν Πελοπιδῶν; Τὸ αἷμα τρέχει καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ φόνου παραδίνεται ἀπὸ τὸν πατέρα στὸ γιὸ γιὰ νὰ ἐξακολουθήση τὸ ἀπαίσιο ἔργο.... Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς παρακινημένος ἀπὸ τὸ μῖσος ποὺ τοῦ θολώνει τὸ λογικὸ γίνεται κατήγορος μαζὶ κι' ἐκτελεστής. Τὸ παλάτι τῶν δυνατῶν τούτων βασιλιάδων ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι τόπος εὐτυχίας καὶ γαλήνης μυρίζει ἀπὸ μακρυὰ σὰν «καταραμένο ἀνθρωπομακελειό», ὅπως πολὺ χαρακτηριστικὰ λέει ἡ προφήτισσα ἄμοιρη κόρη τοῦ Πριάμου, καθὼς τὸ ἀντικρύζει.

Ὡς ποῦ θὰ τραβήξη αὐτό; Ὁ Ὀρέστης δίχως ἄλλο θαρθῆ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ πάλι τὸ φόνο τοῦ πατέρα του... Νέοι φόνοι, νέα αἵματα... Μὰ μήπως καὶ ὁ Ὀρέστης θὰ μπορέση νὰ καθίση στὸ θρόνο μὲ αἱματοβαμμένα χέρια;

Τὴν ἴδια φρίκη κι' ἀπορία ποὺ αἰσθάνεται ὁ χορός, νοιώθει καὶ ὁ θεατής.

Στέκομαι ἀλήθεια κι' ἀπορῶ
σὰ νἄχασα τὰ λογικά μου.
Δὲν ξέρω πιὰ ποῦ νὰ στραφῶ
μὰ καὶ τὸ σπίτι θὰ γκρεμίση.
Δὲν εἶναι αὐτὴ ψιλὴ βροχή...
Τὸν ὄμπρο τὸ θανατερὸ
ποὺ πάει νὰ τ' ἀφανίση
τρέμεις καὶ σκιάζεσαι καρδιά μου.
Ἡ Δίκη γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ
καινούργιο φόνο θ' ἀκονίση
σ' ἄλλο καινούργιο ἄκου τὸ σπαθί.

Ἡ ἀπόκριση λοιπὸν εἶναι: ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι, ὁ κατήγορος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μαζὶ καὶ ἐκτελεστής.

Ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ τούτη ἐποχὴ ὅπου κυριαρχεῖ τὸ μῖσος καὶ τὸ ἔγκλημα, δίχως ἄλλο πρέπει νὰ ἀνατείλη μιὰ ἄλλη, ὅπου τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων θὰ κανονίζη μιὰ ἀνώτερη δύναμη. Αὐτὴ μὲ προβλεπτικότητα καὶ σύνεση θὰ λύνη εἰρηνικὰ τὶς διαφορές τους καὶ ἡ κρίση της θὰ ξαναφέρνη κάθε φορὰ τὴ «σαλευόμενη ἁρμονία» στὸν κόσμο.

Τὸ δρᾶμα δὲν τελειώνει λοιπὸν ἐδῶ. Ὁ θεατὴς γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῆ περιμένει νὰ δῆ πρῶτα τὴν τιμωρία τῆς Κλυταιμήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τελικὰ τὴν ἐμφάνιση τῆς ἀνώτερης αὐτῆς δύναμης ποὺ θὰ φέρη τὴν «κάθαρση» καὶ θὰ γαληνέψη τὴν καρδιά του, ποὺ ἔχει ἀναστατωθῆ ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη [1].

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΤΕΛΟΣ

1. Ὁ «Ἀγαμέμνων» εἶναι τὸ πρῶτο μέρος μιᾶς Τριλογίας ποὺ ἔχει τὸ ὄνομα «Ὀρέστεια» κι' ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς τραγῳδίες: «Ἀγαμέμνων», «Χοηφόροι», «Εὐμενίδες».

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Ἡ στάσις τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι τῶν Ἀγωνιστῶν εἶναι πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔχει πρωταρχικὴ σημασία γι' αὐτούς. Στὴν ψυχὴ ἐκείνων ποὺ μὲ τὸν ἀγῶνά τους δημιουργοῦν τὰ πιὸ ἁπλᾶ μὰ καὶ τὰ πιὸ τρανὰ ἔργα, στὴν ψυχὴ αὐτῶν ποὺ μὲ τὸ ἔργο τους θεμελιώνουν ἀκλόνητες ἀλήθειες, ἔξω τόπου καὶ χρόνου, καὶ στρέφουν τὸν ροῦν τῆς Ἱστορίας διαγράφοντας γιὰ μακρινὰ χρονικὰ διαστήματα τοὺς δρόμους τῆς ἀνθρωπότητας, δὲν παίζει ἀποφασιστικὸ ρόλο ἡ τέτοια ἢ ἄλλη στάσι τοῦ πλήθους ἀπέναντι αὐτῶν καὶ τοῦ ἔργου των. Καὶ τοῦτο, γιατὶ στὴν ἱστορία δὲν ἔπαιξαν τὸν ρόλο τοῦ Δημιουργοῦ στεῖροι ἐγκεφαλικοὶ τύποι, ὑπολογιστικοί, ποὺ μεταφράζουν τὴν ζωὴ σὲ μαθηματικοὺς τύπους. Τέτοιοι ἄνθρωποι δὲν θεωροῦνται ἀγωνιστές.

Ἀγωνιστὴς θεωρεῖται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ξεπεράσει τὶς κακίες καὶ μικρότητες τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, καὶ ἔτσι ἔχει ξεπεταχθῆ πάνω ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα, ἀκέραιος καὶ δυνατός, μὲ ἀνιδιοτελεῖς σκοποὺς καὶ ἀγωνιστικὴ διάθεσι ἀκατάβλητη γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν σκοπῶν του.

Ὁ τέτοιος τύπος γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἐπικράτησι τοῦ ἰδανικοῦ του ἀγωνίζεται μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ καὶ μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ θυσιάση γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του καὶ τὴν ἴδια του τὴ ζωή. Στὸ κάθε του βῆμα, στὴν κάθε του σκέψι, φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ ἰδανικοῦ του καὶ ἀπὸ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη σπρώχνεται στὴν ἄλφα ἢ βῆτα ἐνέργεια, ποὺ φέρνει μεθοδικὰ καὶ μὲ σύστημα στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του. Τίποτα δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ τὸν σταματήση στὸν δρόμο του. Καὶ ἔτσι γίνεται σίφουνας, ποὺ στὸ διάβα του συνεπαίρνει τὰ πλήθη, ποὺ τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς Ἀρχηγὸ - Λυτρωτὴ καὶ τὸν ἀκολουθοῦν, ὅπου ἡ ψυχὴ καὶ ἡ σκέψι του τοὺς ὁδηγεῖ. Κι' ἂν ἡ μοῖρα θελήση νὰ συναντήση στὸ δρόμο του ἀντὶ τῆς ἀγάπης τὴν κακότητα τῶν ἰδιοτελῶν ἀνθρώπων, τὸν ὑπολογισμὸ καὶ τὴν ἀνηθικότητα τῶν κατώτερων στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα, ἢ καὶ πολλὲς φορὲς τὴν δεισιδαιμονία, τὴν πρόληψι καὶ τὴν ἀμάθεια τοῦ ὄχλου, πάλι δὲν θὰ σταματήση τὸ ἔργον του, ἀλλ' ἀντίθετα θὰ ξεπεταχτῆ πάνου ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ στὴν ἀνάγκη θὰ ὑποστῆ τὸ κάθε τι.

Ἂν ἔτσι μόνον ἀγωνισθῆ θὰ κερδίση τὸν τίτλο τοῦ ἀγωνιστοῦ.

• • •

Τέτοιο ὑπέροχο παράδειγμα ἀγωνιστοῦ μᾶς ἔδωσε ὁ Ναζαρηνός. Μὲ τὸ νὰ ζήση διὰ τοῦ Υἱοῦ του ὁ Πλάστης τοῦ Σύμπαντος κόσμου τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ ἀγωνισθῆ γιὰ τὴ λύτρωσί μας, ἔδωσε σ' ὅλους ἐμᾶς ἕνα φωτεινὸ παράδειγμα ἀπόλυτα εὐτυχισμένης ζωῆς καὶ ἕνα ὑπέροχο δίδαγμα συνέπειας καὶ στάσεως ἀπέναντι τῶν συνανθρώπων μας καὶ τῶν προβλημάτων τῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως. «Ἐμός ἐστίν, λέγει ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης, ὃς ἂν διδάξη καὶ ποιήση». Διότι μόνον Αὐτὸς εἶναι ἀπόλυτα ἀληθινός, πραγματικὸς ἀγωνιστής. Ἐκεῖνος ποὺ διδάσκει μόνον, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι ὀρθὸ καὶ δίκαιο, ὁ ἴδιος ὅμως στὴ δημόσια καὶ στὴν ἰδιωτική του ζωὴ δὲν κάνει τὸ ὀρθὸ καὶ τὸ δίκαιο, δὲν θεωρεῖται ποτὲ ἄξιος ἀγωνιστής, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ μεταδώση καὶ στοὺς ἄλλους τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν πίστι γιὰ ὅσα διδάσκει καὶ ἰσχυρίζεται πὼς πιστεύει. Τὸ ξάπλωμα τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας δὲν ὀφείλεται μόνον στὴν ὑπέροχο διδασκαλία τοῦ Δημιουργοῦ της, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀπόλυτα συνεπῆ ζωὴ τοῦ Διδασκάλου, στὸ παράδειγμα μιᾶς ζωῆς τοῦ Θεανθρώπου ἀνώτερης, ποὺ δὲν μετεβλήθηκε μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο ἔφθασε μέχρι καὶ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ζωῆς Του.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρώπινου Γένους, ὁ Παντογνώστης Θεός, εἶχε πάντα στὸ νοῦ Του τὶς δυσκολίες τῆς ἐπικρατήσεως μιᾶς ἁγνῆς πίστεως καὶ τὶς μικρότητες καὶ τὶς κατωτερότητες τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ γι' αὐτὸ ἐπιγραμματικὰ διεκήρυξε: «Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου οὐκ ἔστι μου ἄξιος». Καὶ πραγματικά: Δὲν εἶναι ἄξιος ἀγωνιστὴς ἐκεῖνος, ποὺ δὲν εἶναι ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα. Ἔτσι μόνο σὰν ριχτῆ στὸν ἀγῶνα δὲν θὰ δοκιμάση καμμιὰ πικρία ἀπὸ τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ συναντήση στὸ δρόμο του οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη καὶ πολλὲς φορὲς πικρόχολη στάσι τοῦ πλήθους. Κι' ἔτσι, κι' ὅταν ἀκόμα ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ γιὰ τὴ σωτηρία τους ἀγωνίζεται μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς Του, ἀνεβάση τὸν ἀγωνιστὴ στὸ Σταυρό, ἴσως γιὰ μιὰ στιγμὴ λυγίση ἀπὸ τὸν ἀβάσταχτο πόνο, ἀπὸ τὴ συχνὴ ἀπογοήτευσι, κι' ἴσως περιφέρει τὸ βλέμμα του γιὰ νὰ συναντήση παρήγορο χαμόγελο καὶ ἴσως πάλι ὁ νοῦς Του προστρέξη στὸν Παντοδύναμο μὲ τὴν ἐπίκλησι: «Κύριε, Κύριε, τί μὲ ἐγκατέλιπες;», ἀλλ' ὅλα αὐτὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀμέσως καὶ μέσα στὸν πόνο θὰ γιγαντωθῆ μὲ θέλησι, θὰ ξεπεράση τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του σὲ ἀποφασιστικότητα, θὰ κάμη ἔκκλησι σ' ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ θὰ συνεχίση μὲ καινούργια δύναμι κι' ὁρμὴ τὸ γιγάντειο ἔργο Του,

Μεγάλοι σκοποὶ δὲν ἐπιτυγχάνονται παρὰ μὲ μεγάλες θυσίες. Κάθε ἕνας ποὺ θέλει νὰ παίξη κάποιο ρόλο σημαντικὸ στὴ ζωὴ καὶ νὰ μὴ ζήση ὅπως - ὅπως, κάθε ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ ἀγωνισθῆ γιὰ τὴν πραγματοποίησι ἀνωτέρων σκοπῶν, καὶ κάθε νέος πρέπει νὰ φλέγεται ἀπὸ τέτοιους σκοπούς, πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του ὅτι γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του θὰ ὑποστῆ κάθε θυσία, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ εἶναι ἡ θυσία τῆς ἴδιας του τῆς ζωῆς.

Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ νοιώσουμε καλὰ ἐμεῖς οἱ νέοι, τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ νὰ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ ὑποστοῦμε γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν σκοπῶν, ποὺ μᾶς ἀνέθεσε ὁ Ἀρχηγός μας, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, κάθε θυσία. Τίποτα ὡραιότερο δὲν ὑπάρχει στὴ ζωὴ ἀπὸ τὴ θυσία καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ σου γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ ἰδανικοῦ σου.

Γεώργ. Δ. Μυλωνᾶς

19. (Συνέχεια)

— Ἀφῆστέ με τοὐλάχιστο νὰ μπῶ στὴ Σπάρτη σὰν ἐπισκέπτης.

— Ὄχι! ἀποκρίθηκαν οἱ Σπαρτιᾶτες.

— Θὰ σᾶς ἐξοντώσω, τοὺς φοβέρισε ὁ Φίλιππος.

— Κάμε ὅ,τι μπορεῖς, τοῦ ἀποκρίθηκαν οἱ Σπαρτιᾶτες. Ὅ,τι κι' ἂν κάμης, δὲ θὰ μπορέσης ποτὲ νὰ μᾶς ἐμποδίσης νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἀλίμονό σας, τοὺς μήνυσε ὁ Φίλιππος, ἂν κυριέψω τὴ Σπάρτη.

Κι' οἱ Σπαρτιᾶτες τοῦ ἀποκρίθηκαν λακωνικώτατα:

— Ἄν!

Ὁ Φίλιππος γέλασε:

— Ἡ Σπάρτη εἶναι ξεπεσμένη ἀρχόντισσα, εἶπε. Ψωροπερήφανη. Δὲν ἔχει καμμιὰ δύναμι, μὰ τῆς ἀπόμεινε ἡ περηφάνεια. Ἂς τὴν ἀφήσουμε ἥσυχη.

Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὴν πειράξη.

* * *

Ἕνα χρόνο βάσταξαν τὰ ταξίδιά του στὴν Ἑλλάδα. Πήγαινε παντοῦ καὶ κήρυχνε τὴν ἀπόφασί του:

— Εἰρήνη! Εἰρήνη! Ὅλοι εἴμαστε Ἕλληνες, ἂς πάψουμε πιὰ νὰ πολεμοῦμε μεταξύ μας!

Πέρασε τὸ καλοκαίρι, ἦρθε πάλι τὸ φθινόπωρο. Ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἔφτασαν ἀντιπρόσωποι στὴν Κόρινθο, στὸ Πανελλήνιο Συνέδριο.

— Ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω στὸ Συνέδριο, μηνοῦσε σὲ ὅλες τὶς πολιτεῖες ὁ Φίλιππος, μιὰ μεγάλη ἀπόφασι ποὺ πῆρα καὶ ποὺ θὰ ξαναδώση πάλι στὴν Ἑλλάδα τὴν παλιά της δόξα!

Ἔφτασαν λοιπὸν στὴν Κόρινθο οἱ ἀντιπρόσωποι ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Σπάρτη. Ὁ Φίλιππος στεφανωμένος μὲ τὴ χρυσῆ δάφνη ποὺ τοῦ εἶχαν χαρίσει οἱ Ἀθηναῖοι, σηκώθηκε κι' εἶπε:

— Ἀδερφοὶ Ἕλληνες! Μεγάλη μέρα τούτη! Γιὰ πρώτη φορὰ ὅλες οἱ ἑλληνικὲς πόλεις ἑνώνουνται καὶ εἰρηνεύουν. Γιὰ πρώτη φορὰ πλαταίνουν τόσο πολὺ τὰ σύνορα τῆς πατρίδας. Δὲν περιορίζουνται πιὰ στὰ τείχη τῆς Ἀθήνας ἢ τῆς Σπάρτης ἢ ὁποιασδήποτε ἄλλης πολιτείας. Πλαταίνουν, φτάνουν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὣς τὴ θάλασσα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὣς τὰ ψηλὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Μακεδονίας. Πελοπόννησος, Στερεὰ Ἑλλάδα, Νησιά, Θεσσαλία, Ἤπειρος, Μακεδονία, Θράκη, αὐτὴ πρέπει νἆναι ἀπὸ σήμερα καὶ πέρα ἡ πατρίδα τοῦ καθενός μας. Νὰ μὴ λέμε: «Εἶμαι Ἀθηναῖος, εἶμαι Κορίνθιος, εἶμαι Μακεδόνας. Παρὰ νὰ λέμε ὅλοι: Εἶμαι Ἕλληνας». Τίποτα ἄλλο.

Ἔτσι ἄρχισε νὰ μιλᾶ ὁ Φίλιππος κι' ὅλοι ἄκουγαν γοητεμένοι τὰ πρωτάκουστα τοῦτα λόγια. Ἄκουγαν κι' ὁ νοῦς τους φωτίζουνταν, πλάταινε ἡ καρδιά τους:

— Ἰδοὺ τί προτείνω, ἐξακολούθησε ὁ Φίλιππος. Τρία πράματα: Εἰρήνη, Ἐλευτερία, Συμμαχία. Ὅλες οἱ πολιτεῖες νὰ κλείσουν εἰρήνη μεταξύ τους· ὅλες νὰ μείνουν ἐλεύτερες· ὅλες νὰ συμμαχήσουν μαζί μου γιὰ τὸ μεγάλο σκοπό.

— Ποιὸ σκοπό; ρώτησε ὁ στρατηγὸς Φωκίων, ὁ συνετὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀθήνας.

— Νὰ ἐλευτερώσουμε τοὺς Ἕλληνες ποὺ βρίσκουνται ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν Περσῶν, στὴ Μικρὰν Ἀσία! Ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλλάδας σηκώθηκαν ὄρθιοι, ἅπλωσαν τὰ χέρια καὶ φώναξαν:

— Ζήτω ὁ Φίλιππος, ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων!

Ἀδελφοὶ Ἕλληνες! Μεγάλη μέρα ετούτη...

Κεφ. 29.

Εἶχε φύγει ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὴ Μακεδονία γιὰ νὰ πολεμήση τοὺς Ἕλληνες καὶ τώρα γύριζε ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων!

Δὲν κρατιῶταν ἀπὸ τὴ χαρά του. Εἶχε ξεχάσει τὶς πληγὲς ποὺ ἦταν γεμᾶτο τὸ σῶμα του, δὲν ἔνοιωθε πιὰ πὼς πονοῦσε τὸ πληγωμένο του πόδι, εἶχε ξαναγειώσει.

Μόλις ἔφτασε στὴν Πέλλα, εἶδε στὸ παλάτι μιὰν ἀνηψιὰ τοῦ στρατηγοῦ Ἀττάλου. Τὴν ἔλεγαν Κλεοπάτρα κι' ἦταν ὡραιότατη. Ὁ Φίλιππος τὴν ἠγάπησε.

— Ἄτταλε, εἶπε στὸ στρατηγό του, θέλω νὰ πάρω γυναῖκα τὴν ἀνηψιά σου, τὴν Κλεοπάτρα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἄντρες μποροῦσαν νὰ πάρουν πολλὲς γυναῖκες.

Ὁ Ἄτταλος ἀποκρίθηκε:

— Θὰ φέρω τὴν ἀνηψιά μου καὶ μίλησέ της μόνος σου.

Ἦρθε ἡ Κλεοπάτρα. Ψηλή, κατάξανθη, μὲ γαλανὰ μάτια, μὲ μάγουλα τριαντάφυλλα. Ἦταν κι' ἔξυπνη, φιλόδοξη κι' ὑπερήφανη.

— Θέλεις νὰ γίνης γυναῖκα μου; τὴ ρώτησε ὁ Φίλιππος.

— Ἔχεις τὴν Ὀλυμπιάδα, ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

— Ἔχω δικαίωμα νὰ πάρω κι' ἄλλη γυναῖκα.

— Δὲν ἔχεις ὅμως δικαίωμα νὰ κάμης δυὸ βασίλισσες.

— Ὄχι.

— Τότε χώρισε τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ κάμε με ἐμένα βασίλισσα. Εἶμαι γνήσια Μακεδονίτισσα, ἀπὸ ἡγεμονικὸ γένος, εἶμαι πιὸ νέα καὶ πιὸ ὡραία ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα.

— Νὰ σκεφτῶ, εἶπε ὁ Φίλιππος.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμαθε πὼς ὁ πατέρας του μελετᾶ νὰ χωρίση ἀπὸ τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ νὰ κάμη μιὰν ἄλλη γυναῖκα βασίλισσα.

Εἴδαμε πόσο ἀγαποῦσε τὴ μητέρα του. Ἔτρεξε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὸ Φίλιππο.

— Πατέρα, εἶπε, προσπαθῶντας νὰ συγκρατήση τὴν ταραχή του, πατέρα, μαθαίνω πώς...

— Σιωπή! τὸν διέκοψε ὁ Φίλιππος. Ξέρω τί θὲς νὰ μοῦ πῆς!

— Εἶναι ἀλήθεια;

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ κανένα.

— Εἶμαι ὁ πρωτότοκος γυιός σου, εἶμαι ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, ἔχω κι' ἐγὼ δικαιώματα. Ἂν πάρης νέα γυναῖκα καὶ κάμης ἄλλους γυιούς, σκέψου τί κίνδυνοι μεγάλοι! Ὅλοι αὐτοὶ οἱ γυιοὶ μεθαύριο θὰ σκοτωθοῦν μεταξύ τους, παλεύοντας ποιὸς νὰ πάρη τὴ βασιλεία.

Ὁ Φίλιππος χαμογέλασε εἰρωνικά:

— Δὲν παρακαλεῖς, εἶπε, ποὺ ἔτσι θὰ σοῦ δώσω εὐκαιρία νὰ τοὺς νική-

σῃς ὅλους; Καὶ θ' ἀνεβῆς στὸ θρόνο μὲ τὸ σπαθί σου!

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶδε πὼς ἡ συζήτησι αὐτὴ δὲν θἄφερνε κανένα ἀποτέλεσμα.

— Σκέψου καλά, πατέρα, πρὶν ἀποφασίσῃς, εἶπε κι' ἔφυγε ἀνήσυχος.

Ὁ Φίλιππος πεισμάτωσε.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ, εἶπε στὸν Ἄτταλο, δεκαεφτὰ χρονῶν ἄνθρωπος καὶ νἄχη τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ δίνη συμβουλές! Πῆρα τὴν ἀπόφασι. Θὰ χωρίσω τὴν Ὀλυμπιάδα καὶ θὰ κάμω βασίλισσα τὴν ἀνηψιά σου!

— Πότε; ρώτησε ἀνυπόμονος ὁ Ἄτταλος.

— Αὔριο κιόλας! ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ πρωτεύουσα μάθαινε μὲ κατάπληξι πὼς ὁ βασιλιᾶς θἄπαιρνε μιὰν ἄλλη βασίλισσα. Τὴ νύχτα οἱ γάμοι ἔγιναν μέσα στὸ Παλάτι μὲ μεγάλη ἐπισημότητα.

Ὅλοι οἱ στρατηγοὶ κι' οἱ «Ἑταῖροι», οἱ φίλοι τοῦ Φίλιππου ἦταν παρόντες. Ἦρθε κι' ὁ Ἀλέξανδρος, χλωμὸς κι' ἀμίλητος. Ἔστρωσαν τὰ τραπέζια, ἔφεραν ἄφθονα φαγητὰ καὶ κρασιά, ἄρχισε τὸ συμπόσιο.

Κατὰ τὴ συνήθειά του ὁ Φίλιππος ἤπιε πολύ, μέθησε. Τὸ ἴδιο κι' ὁ θεῖος τῆς νύφης, ὁ Ἄτταλος. Ὁ Ἀλέξανδρος καθόταν σὲ μιὰν ἄκρα κι' οὔτε ἔπινε, οὔτε ἔτρωγε.

Ὁ Ἄτταλος σηκώθηκε μὲ τὸ γεμᾶτο ποτήρι στὸ χέρι. Δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ ὄρθιος, τρέκλιζε:

— Πίνω στὴν ὑγεία, τραύλισε, τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης. Νὰ δώσουν οἱ θεοὶ νὰ γεννήσουν ἕνα γυιό, γνήσιο διάδοχο τοῦ θρόνου.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἀλέξανδρος τινάχτηκε ἀπὸ τὴ γωνιά του. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε σὰ βροντή:

—Ἀνόητε, φώναξε, ἐμεῖς λοιπὸν σοῦ φαινόμαστε νόθοι;

Ἄρπαξε ἕνα ποτήρι γεμᾶτο κρασὶ καὶ τοῦ τὸ πέταξε. Ὁ Ἄτταλος ἔγειρε τὸ κεφάλι, γλύτωσε κι' ἄρπαξε κι' αὐτὸς ἕνα ποτήρι κρασὶ καὶ τὸ πέταξε τοῦ Ἀλέξανδρου.

Ὅλοι σηκώθηκαν ἀπάνω κι' ἔτρεξαν ἄλλοι στὸν Ἀλέξανδρο κι' ἄλλοι στὸν Ἄτταλο γιὰ νὰ τοὺς συγκρατήσουν. Ὁ Φίλιππος σηκώθηκε μανιασμένος. Ἦταν κι' αὐτὸς ὁλομέθυστος, δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, χύθηκε στὸ ἄλλο τραπέζι νὰ χτυπήσῃ τὸν Ἀλέξανδρο.

Μὰ σκόνταψε, λύγισαν τὰ γόνατά του κι' ἔπεσε κάτω μέσα στὰ χυμένα κρασιὰ καὶ τὰ σπασμένα ποτήρια.

Κι' ὁ Ἀλέξανδρος γέλασε σαρκαστικά· στράφηκε στοὺς καλεσμένους:

—Ὁρίστε, φώναξε, καμαρῶστε τον! Αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ πάη ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὴν Ἀσία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μετατοπιστῇ ἀπὸ τραπέζι σὲ τραπέζι.

Εἶπε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ συμπόσιο χτυπῶντας δυνατὰ τὴν πόρτα.

Πῆγε γραμμὴ στὸ δωμάτιο τῆς μητέρας του. Τὴ βρῆκε ξεμαλλιασμένη, μὲ τὰ μάτια πρησμένα ἀπὸ τὰ κλάματα, νὰ κάθεται χάμω.

— Μητέρα, τῆς εἶπε, πᾶμε νὰ φύγουμε.

— Νὰ φύγουμε; Ποῦ νὰ πᾶμε;

— Στὸν ἀδερφό σου τὸν Ἀλέξανδρο, τὸ βασιλέα τῆς Ἠπείρου. Ἐδῶ δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ ζήσουμε.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὶ ἔγινε στὸ συμπόσιο.

— Θὰ φύγουμε μόνοι; Θὰ μᾶς κυνηγήσῃ! εἶπε ἡ Ὀλυμπιάδα.

— Θὰ πάρω τοὺς πιστούς μου φίλους. Θὰ φύγουμε κρυφά.

— Πότε;

—Ἀπόψε. Ἀμέσως τώρα. Ἑτοιμάσου.

Ἡ Ὀλυμπιάδα τινάχθηκε ἀποφασισμένη.

—Ἑτοιμάζουμαι, εἶπε. Τρέξε νὰ φωνάξῃς τοὺς φίλους σου.

Ὁ Ἀλέξανδρος τυλίχτηκε καλὰ τὸ μαντύα του, ἔκρυψε ὅσο μποροῦσε τὸ πρόσωπό του, βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ Παλάτι.

Πῆρε γρήγορα γρήγορα τοὺς στενοὺς δρόμους, χτύπησε σιγὰ τὶς πόρτες τῶν φίλων του.

— Πᾶμε! τοὺς ἔλεγε. Πάρετε τ' ἅρματά σας, ἀκλουθᾶτε με.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅλοι οἱ φίλοι του κρυμμένοι στὸ σκοτάδι περίμεναν ἔξω ἀπὸ τὸ Παλάτι. Ὁ Ἡφαιστίων, ὁ Κρατερός, ὁ Περδίκκας, ὁ Φιλώτας, ὁ Νικάνωρ, ὁ Πτολεμαῖος, ὁ Κλεῖτος. Περίμεναν τὸν Ἀλέξανδρο ποὺ εἶχε τώρα τρυπώσει στὸ Παλάτι νὰ πάρη τὴ μητέρα του.

Πῆγε πρῶτα στὸ δωμάτιό του, ντύθηκε τὴν πανοπλία του, πῆρε μαζί του καὶ τὸν ἀχώριστό του σύντροφο, τὸν Ὅμηρο.

Περνῶντας ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο θυμήθηκε τὸ μικρό του ἀκόλουθο, τὸ Στέφανο.

—Ἂς τὸν πάρω κι' αὐτὸν μαζί μου, εἶπε. Τὸν ἀγαπῶ πολύ· δὲ θέλω νὰ τὸν χωριστῶ.

Ἔσκυψε στὸ στρῶμα τοῦ μικροῦ μας φίλου. Ὁ Στέφανος κοιμῶταν βαθιὰ καὶ νειρευόταν πὼς καβαλλίκευε ἕνα ἄσπρο ἄλογο κι' ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο μέσα σὲ ἄγρια βουνά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

I

Μιλῶντας γιὰ τὶς ἁγιορείτικες τοιχογραφίες, συχνὰ ἀναφέραμε τὸ «εἰκονογραφικὸ ἔπος», τὴν καταπληκτικὴ τούτη πλαστικὴ δημιουργία τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, καθ' ὅλη τὴ μακραίωνη ἱστορία της, ἔχει δώσει ὑποδειγματικῆς τελειότητος μορφές, ὅπου ὁ ἀρχικὸς δημώδης πυρῆνας κατόπιν ἀπὸ μακρὰ καὶ λαμπρὰ λειτουργικὴ καλλιέργεια καὶ ἐπεξεργασία ἐπαγγελματική, ἀναπτύσσεται μὲ τέτοια ἐσωτερικὴ ἐνδελέχεια ὡς τὶς ἀπώτερες σφαῖρες τοῦ πνεύματος, ὥστε τὰ ἔργα αὐτὰ ἂν καὶ ἀνθρώπινα νὰ προβάλλουν εἰς τὸ τέλος σὰ δημιουργήματα σχεδὸν φυσικά. Ὅμως καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὑπερτέλειες αὐτὲς καὶ κατὰ βάθος θρησκευτικὲς μορφὲς δὲν παρουσίαζε τὴν «κοσμογονικὴ ἑνότητα» τῆς βυζαντινῆς θρησκευτικῆς δημιουργίας, εἰκόνα μιᾶς ἀστρόφεγγης νύχτας μὲ τοὺς ἀμέτρητους ἀστρικούς της σωρούς, τοὺς ἀπλανεῖς καὶ τὰ συστήματα τῶν πλανητῶν μὲ τοὺς ἀτέρμονας κύκλους καὶ τὶς διαδοχικὲς φάσεις τῆς ἀέναης τροχιᾶς των, ὅπου κόσμοι ὁλόκληροι δύουν καὶ ἄλλοι ἀναφαίνονται, ἄλλοι τέλος ἐκτρέπονται, βυθίζονται καὶ κονιορτοποιοῦνται, ἐνῷ ἡ εἰκόνα μένει πάντα μία αἰωνία καὶ ἀναλλοίωτη· τὸ μέσ' ἀπ' τὴν ἀσταμάτητη αὐτὴ ροὴ — τὴ γέννησι καὶ τὴ φθορὰ — σταθερό, ἀναλλοίωτο καὶ αἰώνιο — τὸ Ἕνα — εἶναι ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει βαθύτατα τὴ Βυζαντινὴ — λειτουργικὴ κατ' ἐξοχὴν — μορφή. Ἡ δεσπόζουσα αὐτὴ θρησκευτικὴ ΕΝΟΤΗΤΑ ποὺ διὰ τῆς «ἐν Χριστῷ ἐκκλησίας» οἰκοδομεῖ, συνθέτοντας ὅλους τοὺς θρησκευτικούς, κοινωνικοὺς καὶ πολιτειακούς του θεσμούς, κατὰ τοὺς μέσους τούτους αἰῶνας, ὁ Βυζαντινὸς Ἑλληνισμὸς εἶναι μία νέα θρησκευτικὴ τοῦ κόσμου σύλληψις, ποὺ ἀντιδιαστέλλεται ὄχι μονάχα μὲ κάθε τι ποὺ προϋπῆρξε ἀλλὰ καὶ κάθε μὲ αὐτὴ σύγχρονο.

Ἡ Ἑλληνικὴ μυθολογία, πλάσμα ἐξαίσιο τῆς λαϊκῆς φαντασίας καὶ μυθικὸ κέντρο τῆς ὅλης θρησκευτικῆς δημιουργίας τῆς ἀρχαιότητος, — ὁμηρικὰ ἔπη, τραγῳδία, Παρθενὼν — στέκεται ὡς τόσο ἐνωρίτατα στενὴ νὰ περιλάβῃ τὶς μεταγενέστερες ἠθικὲς καὶ φιλοσοφικὲς ἔννοιες, ποὺ μετατοπίζονται ἔτσι σ' ἕνα ἔδαφος ἀλλότριο ἀπ' αὐτὴ καὶ ἀσυμφιλίωτο. «Ἐγὼ καταγγέλλω ἐν τρισὶν ἕνα μόνον ὑψιμέδοντα Θεόν».— «Ἓν μὲν θεὸς φῶς νοερὸν καὶ τούτῳ αἴνεσις. Ἐν τῷ νοΐ πάντα γὰρ παρέχει ἐκ τούτων εἰς ἕν· οὐ θεὸς ἕτερος, οὐκ ἄγγελος, οὐ σοφία, οὐ δαίμων, οὐκ οὐσία, ἀλλ' ἡ μόνος κύριος ἐστὶ καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός».— «Ἐστὶ θεὸς ἄναρχος, ἁπλοῦς τῇ φύσει ὃς οὐρανὸν ἔτευξεν ἅμα καὶ χθόνα». Αὐτὸς ὁ «ἄγνωστος» γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ μυθολογία Θεός, μιὰ ἑνότητα θρησκευτικὴ ποὺ ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀγωνία τὴν ἀναζητοῦσε πλέον ὡς «ἀλήθεια», ἀνακαλύπτεται τέλος μὲ τὴ μορφὴ τοῦ «Θεανθρώπου», ποὺ γίνεται τὸ κέντρο τῆς νέας θρησκευτικῆς δημιουργίας τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ: Ἕνας θεός, ἕνα κράτος, ἕνας Βασιλεύς. Ἀλλ' ὅπως ὁ Θεάνθρωπος — συμφιλιωτὴς τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης οὐσίας, δὲν εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ ἑβραϊκοῦ «μονοθεϊσμοῦ» ἀπ' τὸν ὁποῖον μ' ὅλα ταῦτα προέρχεται, ἔτσι καὶ τὸ Βυζαντινὸ κράτος δὲν εἶναι τὸ Ρωμαϊκὸ κράτος «κατακτήσεως» ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέκυψε. Εἶναι μιὰ πολιτειακὴ μορφὴ τῆς ὅλης θρησκευτικῆς του δημιουργίας — συμφιλιωτικῆς τῶν φυλετικῶν ἀντιθέσεων — πνευματικὴ πατρίδα τῶν πιστῶν τῆς «Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». Ὑλικὴ παράστασις τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ὁ ναός, εἶναι ὁ φοβερὸς «οἶκος» τοῦ «ζῶντος» Θεοῦ, ὁ μοναδικὸς καὶ πλήρης χῶρος ὅλης τῆς θρησκευτικῆς δημιουργίας του. Μέσα στὴ δεσποτικὴ του ἑνότητα δὲν ὑπάρχει τόπος οὔτε γιὰ θρησκευτικὴ δημιουργία, οὔτε γιὰ αὐτοτέλεια τῶν στοιχείων ποὺ τὴν ἀποτελοῦν. Ὅλα ἁπλῶς τὴν συνυπηρετοῦν. Τῆς μιᾶς καὶ μόνης θρησκευτικῆς δημιουργίας, τὸ «εἰκονογραφημένο ἔπος» δὲν ἀποτελεῖ παρὰ τὴν παραστατική της εἰκόνισι. Ἀπὸ δημώδη ὅπως καὶ αὐτὴ ἀφετηρία καὶ μὲ χαρακτῆρα ἀνέκαθεν δημώδη, ἡ εἰκὼν σκοπὸ εἶχε κατὰ τὴν παλαιοτάτη τῆς Ἐκκλησίας ἀντίληψι νὰ καταστήσῃ στοὺς ἁπλοϊκοὺς καὶ τοὺς ἀμόρφωτους — τοὺς πολλοὺς — προσιτὲς τὶς γραπτὲς παραδόσεις «ὥστε δύνασθαι καὶ τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἀγράμματον ἐκ τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων στηλογραφίας κατανοεῖν ὅσα ἀνθ' ἡμῶν καὶ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ᾠκοδόμησεν ὁ προαιώνιος Θεὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ποιῆσαι τε καὶ παθεῖν». Ἀλλὰ ἡ Βυζαντινὴ εἰκονογραφία δὲ στάθηκε μονάχα ὡς πρὸς τοὺς σκοπούς της ἐκλαϊκευτικὴ καὶ δημώδης, ἀλλὰ διετήρησε πάντοτε αὐστηρὰ αὐτὸν τὸν ἀπρόσωπο καὶ δημώδη χαρακτῆρά της, ποὺ συνέτεινε, μαζὶ μὲ τὴν ἐν στενῇ συναρτήσει μὲ ὅλη τὴ θρησκευτικὴ δημιουργία μακραίωνη καὶ συνεχῆ ἐπεξεργασία της βαθύτατα εἰς τὴν ἐπικήν της αὐτὴ διαμόρφωσι. Γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἐννοοῦμε λέγοντας «εἰκονογραφικὸ ἔπος» εἶναι τὸ τελικὸ δημιούργημα συνεργασίας αἰώνων ὁλοκλήρων καὶ γενεῶν, ποὺ ἐνεπνεύσθη ἢ ἀφωμοίωσε εἰς τὴν τέχνη τὰ δημώδη στοιχεῖα παραδόσεων παλαιῶν καὶ πλουσίας λογοτεχνίας ποὺ ἔτσι διὰ τῆς τέχνης προσέλαβαν μιὰ νέα ζωή. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἐξαίρει περισσότερο ἀκόμη τὸ «εἰκονογραφικὸ ἔπος» εἶναι ὅτι κατὰ τὴν ἀνάπτυξί του, ἔχοντας ἀκολουθήσει καὶ συναυξηθῆ μὲ τὴν ἱστορία τῶν δογμάτων, τὶς ἔριδες καὶ τὶς αἱρέσεις, μὲ τὴν καθόλου θεολογικὴ καὶ λειτουργικὴ λογοτεχνία, παίρνει ἀπὸ τὴ στενὴ συνάρμοσί του αὐτὴ μὲ τὴ συμβολικὴ ἐκκλησιαστικὴ δογματικὴ ἕνα τέτοιο ψηλὸ καὶ βαθὺ νόημα καὶ μιὰ τέτοια πλούσια συνθετικὴ συγκρότησι, ποὺ τὸ κάνει ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτὴ νὰ στέκῃ μοναδικὸ σὲ ὅλη τὴ δημιουργία μας τὴν πλαστική. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς διαδοχικὲς φάσεις καὶ μεταμορφώσεις του, ποὺ ἀρχίζουν ἀκόμη ἀπὸ τὶς κατακόμβες καὶ διήκουν καθ' ὅλη τὴ μακρὰ καὶ ἀέναη ἀνὰ τοὺς αἰῶνες πορεία του, θὰ προσπαθήσουμε ἀπὸ τὸ προσεχὲς νὰ τὸ παρακολουθήσουμε.

Σ. ΔΟΥΚΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

ΤΑ ΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ Κ. Φ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ὅσοι μελέτησαν συστηματικώτερα τὴν Ἀττική, γενικῶς ὡμολόγησαν πῶς οἱ φυσικὲς καὶ κλιματολογικὲς συνθῆκες δημιούργησαν τὸν ἐξαίσιον ἀθηναϊκὸ πολιτισμό, αὐτὴ τὴ θεία τέχνη τῶν μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως. Οἱ γραμμὲς τῶν γύρω βουνῶν, οἱ πρόσχαρες καὶ γελαστὲς κοιλάδες, ἡ θάλασσα, κι' ἰδίως τὸ θαμπωτικὸ φῶς, ποὺ γιομίζει τὰ πάντα καὶ τὰ δείχνει σὰν ὀνειροπαρμένα καὶ κάθε στιγμὴ ἀλλοιώτικα εἶναι ἀποτυπωμένα καὶ πάνω στὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Κικέρων, ὁ Κασσιόδωρος κι' ἄλλοι, ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ὁ Γκωντρύ, ὁ Βαλλὸν καὶ ἀπὸ τοὺς δικούς μας ὁ Μαυρογιάννης, ὁ Βάφας κι' ὁ Αἰγινήτης, διεκήρυξαν πῶς ἡ τέχνη κι' ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς κι' οἱ ἀξίες ποὺ δημιούργησαν, ἦσαν ἀποτελέσματα τῶν φυσικῶν συνθηκῶν τοῦ τόπου κι' ἰδίως τῆς ὑπαίθρου. Ἀλλὰ τί νοοῦμε μὲ τὶς λέξεις «ἀττικὸ ὕπαιθρο», ἀφοῦ τόσα πρόσφερε στὸν πολιτισμὸ τοῦ κόσμου; Στοὺς ἀρχαίους ἡ λέξεις σημαίνουν κάθε τι ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν αἰθέρα, τὸ στερημένο στέγης, κάθε τι ποὺ ἀναπνέει στὸν ἀνοιχτὸν ἀγέρα. Στὴ στενότερη ἔννοια σήμαιναν ἕνα περιωρισμένο χῶρο, τὸν κάμπο, τὸ λόγγο, τὸ ξάγναντο. Συνεπῶς ἀττικὸ ὕπαιθρο πρέπει νὰ θεωρῆται τὸ Ἀθηναϊκὸ πεδίο ἀπὸ τὴν Πάρνηθα ὡς τὰ Φάληρα, κι' ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα ὡς τὸ Σούνιο καὶ τὸν Μαραθῶνα. Κάθε τι ποὺ περικλείεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ χῶρο μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ἀττικὸ ὕπαιθρο μαζὶ μὲ τὰ βουνά, τοὺς λόφους, τὰ δάση, τὶς ρεματιές, τ' ἀκρογιάλια, τὶς θάλασσες κι' ὅ,τι ἄλλο. Ἀλλὰ κυριώτατα μέσα σ' αὐτὸ περιέχεται κι' ἡ ἀτμόσφαιρα, ὁ αἰθέρας, τὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ δῶρο μὲ τὸ ὁποῖον προίκισαν οἱ θεοὶ τὴν Ἀττική, ποὺ τῆς ἔδωσε τὸν ἐξαιρετικὸ χαρακτῆρα της καὶ τὴν ἔκανε τὴν μοναδικώτερη περιοχὴ τῆς γῆς ἀπὸ αἰσθητικὴν ἄποψι. Ὥστε μὲ τὸ ἀττικὸν ὕπαιθρο νοοῦμε τὰ τοπία τοῦ Ἀθηναϊκοῦ καὶ Θριάσιου πεδίου, καθὼς καὶ κεῖνα τῆς πεδιάδος τῶν Μεσογείων μαζὶ μὲ τὰ γύρω βουνὰ καὶ τὶς θάλασσες καὶ συγχρόνως τὴν ἀτμόσφαιρα, τὸν ὁρίζοντα, ποὺ ὑψώνεται πάνω ἀπ' αὐτά.

Τὸ θέμα εἶναι ἀπέραντο ἂν θελήσουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ τοπία ὅλων αὐτῶν τῶν μερῶν. Γιὰ τοῦτο θὰ περιοριστοῦμε στὰ γνωστότερα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πεδίου, δίνοντας ἕνα γενικὸ χαρακτηρισμό, ποὺ σχεδὸν περιλαβαίνει καὶ τἄλλα. Τὸ ἀττικὸ ὕπαιθρο, λόγγος, λόφος, βουνό, δένδρο, ρεματιά, ἀκροθαλάσσι ἢ ὅ,τι ἄλλο εἶναι ἁρμονικὰ περιωρισμένο, γραφικὸ καὶ τῆς μεγαλύτερης ποικιλίας. Ἀλλοῦ δείχνεται αὐστηρὸ κι' ἀλλοῦ ἥρεμο, ἀλλοῦ πλούσιο σὲ βλάστησι κι' ἀλλοῦ ξερό, ἀλλοῦ πειθαρχημένο κι' ἀλλοῦ ἀναρχικό. Ὅσον ἀνεβαίνουμε ψηλότερα πρὸς τὴν Πεντέλη ἢ τὴν Πάρνηθα φτάνει τὴν αὐστηρότητα καὶ τὸ μεγαλεῖο τῶν γερμανικῶν δρυμῶν. Τὸ Φὰ Σίδερη, τῆς Κηφισιᾶς ἡ Χελιδονοῦ, οἱ Ἀδάμες, ἡ μεγάλη χαράδρα τοῦ Τατοΐου, ὁ Ἅγιος Μερκούριος, ἡ ρεματιὰ τοῦ Κοκκιναρᾶ καὶ τῆς Χασιᾶς πρὸς τὸ Φρούρίον τῆς Φυλῆς, ἀποτελοῦν ὑπαίθρια

Πόρτο Γερμενὸ

τοπία μιᾶς δωρικῆς αὐστηρότητας, ποὺ πλησιάζει σὲ πολλὰ σημεῖα τὴν ἀγριότητα. Ὅσο κατεβαίνουμε χαμηλότερα τόσο τὸ τοπίο γίνεται γλυκύτερο, περιπαθέστερο, γιομᾶτο μουσικὴ ἐσωτερικότητα. Ἡ τοποθεσία τοῦ Δαφνιοῦ, τὸ δάσος κι' οἱ λόφοι του ὡς τὸ Σκαραμαγκᾶ ἀπαρτίζουν ἕνα σύνολο ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ ποικιλώτερα τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἰδίως τῆς Ἀθήνας. Κύριο χαρακτηριστικό της εἶναι ἡ ἁρμονικὴ σύνθεσι, ὁ συνδυασμὸς ἠρεμίας καὶ γλυκύτητας, ἐσωτερικῆς γαλήνης κι' αἰθριότητας. Ποιὸς πέρασε ἀπὸ τὸ Δαφνὶ καὶ προχώρησε πεζὸς ἀπὸ τὴ θάλασσα ὡς τὴ θάλασσα καὶ δὲν αἰσθάνθηκε μιὰ ἠρεμία νὰ κατακάθεται στὴν ψυχή του, μιὰν ἀπόκοσμη μουσικὴ νὰ γιομίζη ὅλη του τὴν ὕπαρξι; Εἶχαν ἀπόλυτα δίκαιο οἱ ἀρχαῖοι ὅταν ὠνόμασαν τὸ ἀπαράμιλλο αὐτὸ σύνολο, βουνὸ καὶ μαζὶ πλαγιὰ καὶ δάσος, Κορυδαλλό. Τὴν ἴδια ἐντύπωσι μὲ μεγαλύτερη ἐσωτερικὴ ὑποβλητικότητα δίνει κι' ἡ χαράδρα τοῦ Μεγάλου Ρέματος στὸ Πικέρμι, π' ἀρχίζει ἀπὸ τὴ μικρὴ γέφυρα καὶ φθάνει σχεδὸν μέχρι τὴ θάλασσα τῆς Ραφίνας. Κι' ἐδῶ οἱ πλαγιὲς εἶναι ἥρεμα κομμένες, τὰ πεῦκα ὑψώνονται μεγάλα καὶ κάθετα ἐνῷ στὴ μέση μουρμουρίζει τὸ λίγο νερὸ τῆς ρεματιᾶς, ποὺ χάνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἄμμο γιὰ νὰ βγῆ πιὸ πέρα κοντὰ στ' ἀκρογιάλι. Δὲν γνωρίζω πολλὰ τοπία τῆς Ἀττικῆς ποὺ νὰ προκαλοῦν τόσην ἠρεμία κι' ὑποβλητικότητα στὴν ψυχὴ ὅση ἡ χαράδρα τοῦ Πικερμιοῦ. Τὴν περιδιάβασα πολλὲς φορὲς καὶ πάντοτε μὲ μιὰ καινούργια συγκίνησι. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ κύριο τοῦ ὑπαίθριου τοπίου τῆς Ἀττικῆς. Παρουσιάζεται ἀνεξάντλητο σὲ ποικιλία καὶ χρώματα. Κάθε στιγμὴ δείχνεται ἀνανεωμένο.

Ἀλλ' ὅ,τι δίνει στὴν Ἀττικὴ τὸν ἰδιαίτερο χαρακτῆρα της εἶναι τὰ βουνὰ ποὺ τὴν περικλείουν ἀπὸ τὸ Βοριᾶ καὶ τὴν Ἀνατολή: Ἡ Πάρνηθα, ἡ Πεντέλη κι' ὁ Ὑμηττός. Καθένα κι' ἕνας κόσμος γραμμῶν, καθένα κι' ἕνα σύνολο ἁρμονίας μὲ τὴ δική του ἐντελῶς προσωπικότητα. Καὶ τὰ τρία φαίνονται σχεδὸν ὅμοια, μὰ πόσο διαφέρουν ὅταν τὰ μελετήσουμε προσεκτικώτερα. Αὐτὸ τὸ τρισυπόστατο τῶν βουνῶν χάρισε στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ περισσότερα δημιουργήματα τέχνης τὴν τελειότητα. Ἡ Πάρνηθα τὴ δωρικὴ μεγαλοπρέπεια, ἡ Πεντέλη τὸ λιτὸ κι' ἁρμονικὸ ἀέτωμα κι' ὁ Ὑμηττὸς τὶς ἀσύλληπτες καμπυλότητες ποὺ μόλις σήμερα κατωρθώσαμε νὰ μποῦμε στὸ μυστήριο τῶν λεπτομερειῶν τους. Ἡ περίφημη Ἀττικὴ τέχνη δὲν εἶναι παρὰ μίμησι κι' ἀποτύπωσι τῶν γραμμῶν ποὺ μᾶς δίνει ἡ προσεκτικὴ μελέτη τῶν τριῶν μεγάλων βουνῶν τῆς χώρας, καθὼς καὶ τῶν λόφων ποὺ τριγυρίζουν τὴν Ἀθήνα. Ἕνας λησμονημένος παλαιὸς γιατρός, ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρογιάννης, προικισμένος μὲ μιὰ θαυμάσια καλλιτεχνικὴ διαίσθησι, ἔγραψε τὶς βαθύτερες σελίδες γιὰ τὴν ὀπτικὴ καὶ ἀρχιτεκτονικὴ συγκρότησι τῶν βουνῶν καὶ τῶν μνημείων τῆς Ἀθήνας. «Τὰ ὄρη, λέει, καὶ οἱ λόφοι τῶν Ἀθηνῶν ἐμφαίνουσιν ἓν εἶδος διαγράμματος ἢ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου τῆς φύσεως ἁρμοδίου πρὸς ἀνέγερσιν καταλλήλων μνημείων. Οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἐνόησαν: Ἀνήγειραν μνημεῖα ἁρμόζοντα εἰς τὸ κλῖμα, εἰς τὴν ὀπτικὴν ἰδέαν τῆς γῆς, εἰς τὸ φῶς καὶ ὑπὸ τὴν δημιουργὸν ἔμπνευσιν ἐξαισίου εὐφυΐας, μετήλλαξαν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς κατοικίαν θεῶν. Λέγομεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόησαν τὴν διάθεσιν τῆς χώρας, τὸ πνεῦμα, τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ σχεδίου τῆς φύσεως. Δὲν ὠκοδόμησαν ἀδιακρίτως. Ἀλλ' ὡς τέμνονται καὶ συνάπτονται αἱ ὀπτικαὶ γραμμαὶ τῶν βουνῶν καὶ τῶν λόφων, οὕτω

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1184)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (23ης Ἰουνίου)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.

Αἱ περικοπαὶ τοῦ ἀπέναντι Εὐαγγελίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου μᾶς διηγοῦνται τί διδάσκει ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο ποὺ μπορεῖ νὰ σωθῆ ὁ ἄνθρωπος. Λέγει λοιπὸν σὲ μιά του φράσι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς: «Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Δηλαδὴ πιὸ ἁπλᾶ λέγει: Ἐκεῖνος ποὺ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο θ' ἀδιαφορήση μπροστὰ σὲ κάθε ἐμπόδιο καὶ σὲ κάθε του κίνδυνο, δοκιμασία καὶ βάσανο ἐξ αἰτίας τῆς πίστεως ποὺ ἔχει πρὸς αὐτόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι ἐπέτυχε τὴ σωτηρία του, διότι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ θὰ γίνῃ προστάτης του καὶ βοηθός του στὴ μέλλουσα ζωή. Μᾶς δίνει τὴν ὑπόσχεσι ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ μπροστὰ στὸν κόσμο μὲ θάρρος καὶ μὲ γενναιότητα θὰ ὁμολογήσουν τὴν πίστι τους στὸ Χριστό, αὐτοὶ νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ ἔχουν μέλλον ἔνδοξον καὶ πλούσιον εἰς αἰωνίους ἀπολαύσεις στὴ μέλλουσα ζωή των. Τὸ ἀπέναντι Εὐαγγέλιον γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο εἶναι ἀφιερωμένο σ' ὅλους τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ γι' αὐτὸ ἡ Κυριακὴ ὀνομάζεται τῶν Ἁγίων Πάντων. Ὅλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὸ νὰ κάμνουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς παρήγγειλε ὁ ἱδρυτής της, δηλαδὴ μὲ τὴν μεγάλη τους πίστι πρὸς αὐτόν, καὶ μὴ λογαριάσαντες τὰ καθημερινὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς ἀπείρους κινδύνους καὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἀφοῦ ἐξ αἰτίας τῆς πίστεώς των ἔχασαν κι' αὐτὴ τὴ ζωή τους, τέλος ἐπέτυχαν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ὑπεσχέθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἅγιοι σήμερα δὲν δοξάζονται μόνο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ δοξάζωνται γιὰ πάντα, ἀλλὰ ἀπολαμβάνουν τὴ μεγίστη εὐτυχία καὶ μακαριότητα κοντὰ στὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ τοὺς ἀγγέλους του.

Αὐτῶν τὸ παράδειγμα καὶ ἡμεῖς ἂν ἀκολουθήσωμε, ἂν κι' ἐμεῖς ζήσωμε τὴ ζωή μας ἀκριβῶς ὅπως τὴν ἔζησαν αὐτοὶ κι' ἂν μὲ θάρρος καὶ αὐταπάρνησι πιστεύσωμε στὴν διδασκαλία τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μας Ἐκκλησίας, ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ γίνωμε ἄξιοι τῆς ἐπουρανίου καὶ αἰωνίου μακαριότητος, τὴν ὁποίαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπέτυχαν κι' ἐκεῖνοι.

✱ Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ ✱

«Δωρεὰν ἐλάβετε»

Ἕνα βράδυ ποὺ οἱ πνοὲς τῶν ἀγγέλων καταδέχτηκαν τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ καλαμιὲς τοῦ ὄχθου ἀλαφροσάλευαν στὴ λεπτὴ βραδινὴ αὔρα, ὁ Κύριος τῶν Ταλάντων κάλεσε τοὺς ἐπιστάτες του στὴν ἀλαβάστρινη αἴθουσα τοῦ θρόνου καὶ εἶπε:

«Ἀνάγκη νὰ μισέψω αὔριο τὸ γλυκοχάραγμα, ἑτοίμασέ μου ἐσὺ Ραοὺλ τὰ χαλινάρια μου καὶ ζέψε στὸ διπλὸ τὸ δίφρο τ' ἄλογά μου, καὶ πάρε ὄχι γιὰ κλῆρο ἢ ἀμοιβή, πάρε ἀπ' τὸ χέρι μου, σὰν ἀρραβῶνα τοῦ γυρισμοῦ μου, πέντε τάλαντα. Ἐσὺ Δαυῒδ ποὺ ὀργώνεις τὰ χωράφια μου, ἀπὸ νωρίς, τρεῖς δεματιὲς χορτάρι σύναξέ μου καὶ πάρε τρία τάλαντα, μερίδιό σου. Κι' ἐσὺ στοχαστικέ μου Βυθινὲ μὲ τὰ κλειστὰ σφιγμένα χείλη πάρε αὐτὸ τὸ ἕνα τάλαντο, ζεστὸ ἀκόμη ἀπὸ τὴ φούχτα μου, ποὺ ἔτσι σφιχτὰ τὸ κράτησε γιὰ νὰ σοῦ τὸ προσφέρῃ....».

. . . .

Ὕστερα ἀπὸ χρόνων ξενητιὰ ἐπέστρεψεν ὁ Κύριος τῶν ταλάντων καὶ κάλεσε τοὺς ἐπιστάτες του στὴν ἀλαβάστρινη αἴθουσα τοῦ θρόνου.

Ὁ πρῶτος ἐπιστάτης στάθηκε περήφανος ἐμπρός του. Ἅπλωσε ἀργὰ τὸ χέρι καὶ συμμάζεψε μιὰ τούφα ἀπὸ τὰ κατάμαυρα μαλλιά του, ὕψωσε τὸ εὐγενικό του μέτωπο καὶ εἶπε:

— Ἀπὸ βαθειὰ ἀνάγκη καὶ πεποίθησι, ἀπὸ ἁπλῆ συναίσθησι τοῦ χρέους, σὲ ὑπηρέτησα χωρὶς νὰ περιμένω ἀντιμισθία. Τὴν ἀμοιβὴ τοῦ κόπου μου τὴν εὕρισκα καθημερινὰ στὸ δροσερὸ νερὸ καὶ στὸ γλυκὸ ψωμὶ ποὺ ἀποσταμένος ἐγευόμουνα στὸν ἴσκιο τῆς μεγάλης λεύκας. Τὴ δωρεά σου ὅπως τὴν ἐφρόντισα δέκα φορὲς τὴν κέρδισα, τὴν ἔκανα ὁλότελα δική μου ὅπως ἡ γῆ τὸ σπόρο τὸν ἐγνοιάζεται καὶ τὸν προσφέρει δεκαπλάσιο τὴν ὥρα τῆς καρποφορίας.

Κι' ὁ δεύτερος ὁ δοῦλος, μὲ εὐλάβεια καὶ ταπείνωσι σκύβοντας καὶ φιλῶντας τὸ κράσπεδο τοῦ ἱματίου τοῦ Κυρίου, ἄρχισε νὰ λέῃ:

— **Κύριε, σὲ ἐδούλεψα πιστὰ ἀπὸ ἀναγνώρισι τῆς ὑπεροχῆς** σου, ἀπὸ ἀφοσίωσι στὸ πρόσωπό σου. Νά το! διπλὸ καὶ τρίδιπλο τὸ ἄδολο χρυσάφι ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκες. Καὶ πάλιν Κύριε ὅπως ἐσὺ ὁρίζεις.

Μὰ ὁ τρίτος ἐπιστάτης ἀργοπόρησε στὸ κάλεσμα τοῦ ἀφέντη καὶ στὴ μεγάλη σύναξι τῶν δούλων. Ἦρθε σκυφτὸς καὶ φοβισμένος τὴν ὥρα ποὺ οἱ τρυφερὲς ρόδινες ἀκτῖνες πλημμύριζαν τὸν κάμπο.

Σκυθρώπασε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαθοῦ Πατέρα.

— Σὲ τάραξε ἡ ἐπιστροφή μου, δοῦλε;

Μιὰ παγερὴ χλωμάδα σκέπασε τὴν ὄψι τοῦ τρίτου ἐπιστάτου

— Δοῦλε, δὲν μοῦ ἀρέσει ἡ σιωπή σου. Ὁ δισταγμός σου αὐτὸς δὲν φανερώνει ἀγάπη, γιατὶ δειλιάζεις;

Ὁ τρίτος ἐπιστάτης σηκώνει ἀργὰ τὰ μάτια ποὺ φωσφορίζουν ἀπ' τὴν ταραχὴ καὶ μὲ πικρόχολη ραγισμένη φωνὴ ἀποκρίνεται.

— Κύριε, στὴν ἀπουσία σου ἀπείθησε ἡ ψυχή μου, ἀπαύδησε ἡ σκέψι μου, μάταια προσπαθῶντας νὰ ἐξηγήσῃ τὴ σκληρὴ καὶ ἄδικη μοιρασιά σου...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω... ἡ μοιρασιά μου λές, ἡ μοιρασιά μου σ' ἔκανε νὰ μ' ἀρνηθῆς δοῦλε;

— Συγχώρησέ μου, Κύριε, τὴν ἁμαρτωλή, περήφανη καρδιά. Ὅμως πῶς νὰ σοῦ ἐξηγήσω... ἐκεῖνο τὸ ἄδικο μοίρασμα ἐκλόνισε τὴν πίστι μου. Στὸν ἕνα πέντε τάλαντα, στὸν ἄλλον τρία καὶ γιὰ μὲ ἕνα μονάχα. Ἐκεῖνο τὸ ἕνα τάλαντο, τὸ μοναδικό, ἔγινε κεφαλὴ ὀχιᾶς στὰ δάχτυλά μου.

— Ψυχὴ ὑπερφίαλη, τώρα ἀρχίζω νὰ βλέπω τὴν ντροπή σου. Ἔκανες κέντρο τῆς ζωῆς τὸν ἑαυτό σου κι' ἔγινες σκλάβος τῆς πλεονεξίας σου.

— Εἶναι ἀλήθεια, Κύριε, πὼς δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ βγῶ ἔξω ἀπ' τὴ στενὴ φροντίδα τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ὅμως ἄκουσέ με καὶ κρίνε με.

Ὅταν πρωτάνοιξα τὰ μάτια στὸ φῶς τῆς Δημιουργίας, ὅλα μοῦ φάνταξαν ὡραῖα καὶ ὑψηλὰ σὰν νᾶχες μοιρασμένη τὴν ψυχή σου σὲ κάθε δημιούργημά σου. Ὅταν ὅμως ἦρθε τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάλεσες κοντά σου, τότε διαλύθηκαν οἱ πλάνες μου καὶ κατάλαβα σὲ ποιὸ σκληρὸν ἀφέντη ὑπηρετοῦσα. Γιατὶ τάχα νἆναι τόσο φειδωλὴ γιὰ μένα ἡ παλάμη σου καὶ τόσο γενναιόδωρη στοὺς ἄλλους;.

Ὁ δοῦλος φέρνει τὸ χέρι στὸ μέτωπο καὶ συνεχίζει μὲ βαθὺ ἀναστεναγμό:

«Ὢ ἐκεῖνο τὸ ἕνα σου τάλαντο, Κύριε, πόσο μοῦ στόμωσε τὴν κόψι τοῦ χεριοῦ μου, πόσο τῆς περηφάνειας μου ταπείνωσε τὸ μέτωπο. Ἄλλο δὲν ἔνοιωθα ἀπὸ ντροπὴ καὶ καταφρόνια. Ἄλλο δὲν ἔμεινε στὴ ξοδεμένη μου καρδιὰ παρὰ ἡ μνησίκακη πίκρα τῆς ἀπατηλῆς σου γενναιοδωρίας. Καὶ τώρα, Κύριε, σὲ φοβοῦμαι. Ἕτοιμος εἶσαι νὰ θερίσῃς ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔσπειρες καὶ νὰ δρέψῃς τοὺς καρποὺς ποὺ δὲν ἐφρόντισες ὁ ἴδιος. Ἂν εἶναι ὅμως νὰ μοῦ ζητήσῃς πίσω τὸ τάλαντο ποὺ μοὔδωσες, αὐτὸ δὲν μὲ τρομάζει. Γιατί, ξέροντας πόσο σκληρὸς εἶσαι στὴν συγκομιδή σου, προτίμησα νὰ τὸ θάψω μέσ' στὴ γῆ, νὰ τὸ καταχωνιάσω μέσ' στὸ χῶμα, παρὰ νὰ ριψοκινδυνεύσω σὰν τοὺς ἄλλους. Νάτο! λοιπὸν τὸ τάλαντό σου, λάβε το. Εἶναι τὸ ἴδιο αὐτὸ ποὺ μοῦ ἐμπιστεύθηκες, μόνον ποὺ εἶναι λίγο μαυρισμένο ἀπὸ τὸ χῶμα».

Καὶ τότε ἀκούστηκε ἡ ταραγμένη φωνὴ τοῦ Κυρίου.

— Δοῦλε πονηρὲ καὶ ὀλιγόπιστε, στεῖρα κακότροπη φύσι, τώρα μονάχα νοιώθω τὴ φωνή σου. Τὰ δουλικά σου μάτια δὲν ξάνοιξαν ποτὲ τὸ νόημα τῆς μοιρασιᾶς μου, ἡ ζηλόφθονη καρδιά σου δὲν σ' ἄφησε νὰ χαρῆς τὴ δωρεά μου καὶ νὰ τὴν κάνῃς νὰ καρποφορήσῃ. Ἡ πλεονεξία σ' ἔκανε νὰ νομίσῃς ἄδικη τὴν προσφορά μου. Ὅμως μάθε το, ὅ,τι καθεὶς παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι μου εἶναι εὐλογημένο, δὲν ὑπάρχει οὔτε πολὺ οὔτε λίγο. Δὲν ὑπάρχουν ἄκληροι μήτε προικισμένοι. Μιὰ δικαιοσύνη εἶναι κοινὴ γιὰ ὅλους. Καθένας ἔχει ἕνα ἀγαθὸ χαρισμένο καὶ ἀναπαλλοτρίωτο, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφανίσῃ ἢ νὰ τὸ θάψῃ μέσ' στὸ χῶμα, ἀλλ' ἔχει καθῆκον νὰ **τὸ φροντίζῃ καὶ νὰ τὸ καλλιεργῆ ἀδιάκοπα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολή** μου δοῦλε, αὐτὴ εἶναι ἡ δικαιοσύνη μου. Δὲν ἔλαβαν ὅλοι τὸ καλλίτερο μερίδιο στὴ ζωή, ὀφείλουν ὅμως αὐτὸ ποὺ ἔλαβαν νὰ τὸ καλλιεργήσουν καὶ νὰ τὸ ἀναδείξουν σὰν νὰ ἦταν τὸ καλλίτερο. Ἔτσι μονάχα κάνουν τὸ χρέος των στὴ ζωή.

Εἶσαι ἕνας μικρόψυχος ἐγωϊστὴς μὲ στεῖρα καρδιά. Φοβήθηκες τὶς τολμηρὲς καὶ τίμιες πράξεις καὶ δούλωσες τὸ πνεῦμά σου γιὰ νὰ ὑπηρετῆ τὸ πονηρὸ μὲ φθόνο καὶ κακία.

Ἡ ψυχή σου, αὐτὴ ἡ ψυχὴ ποὺ σοῦ πρόσφερα τρεμουλιαστὴ καὶ ἄσπιλη, δὲν θέλησε νὰ γίνῃ τὸ σκήνωμα τῆς παρουσίας μου. Τὸ βλέμμα σου ἔχασε τὴ διαφάνειά του, τὸ μέτωπό σου δὲν εἶναι λεῖο καὶ καθαρὸ ὅπως τότε στὰ παιδικά σου χρόνια ποὺ μὲ πλησίασες ζητῶντας στοργικὲς θωπεῖες.

Θυμᾶσαι δοῦλε; Σοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ πὼς σὰν μεγάλωνες θὰ σ' ἔφερνα σὲ μιὰ φαιδρὴ φωτολουσμένη χώρα ποὺ θὰ μποροῦσες μέσα στὰ λειβάδια της νὰ σπαταλήσῃς ὅλα τὰ χτυποκάρδια τῆς χαρᾶς ποὺ τότε σοῦ πλημμύριζαν τὰ στήθη... Σὲ εἶχε ἀληθινὰ πλανέψει αὐτὴ ἡ χώρα. Μὲ κομμένη ἀνάσα, μὲ μισανοιγμένα χείλη ἄκουγες νὰ σοῦ μιλῶ γι' αὐτὴν καὶ τὰ μάτια σου γέμιζαν ἀπ' τὸ λευκό της ὅραμα. Θυμᾶσαι δοῦλε αὐτὴ τὴ γῆ;

Στὸ πρόσωπο τοῦ τρίτου ἐπιστάτη ἡ σεπτὴ ἔκφρασι τοῦ πόνου προσπαθεῖ νὰ διώξῃ κάθε ἀχνάρι κακίας· θέλει νὰ καθαρίσῃ ἐκεῖνο τὸ πλατὺ καὶ περήφανο μέτωπο ἀπὸ κάθε ἁμαρτωλὴ ρυτίδα, νὰ τὸ ξεπλύνῃ, νὰ τὸ ἐξαγνίσῃ. Τὰ κλειστά του χείλη τρεμουλιάζουν κι' ἀφίνουν ἕνα γλυκὸ ψιθυρισμό, ἐνῷ ἕνα καθαρὸ δάκρυ, σὰν διαμάντι, μεγαλώνει σιγὰ-σιγὰ καὶ φωτίζει τὰ βλέφαρά του.

— Εἶναι ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας σου, Κύριε...

— Ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας μου δοῦλε ἡ προετοιμασμένη γι' αὐτοὺς ποὺ ἐγρηγόρησαν, γι' αὐτοὺς ποὺ ἐχρησιμοποίησαν τὸ τάλαντο καὶ ἦρθαν νὰ μὲ προϋπαντήσουν χαρούμενοι στὸν Πυλῶνα τῆς ἐπιστροφῆς μου!...

ΘΕΜ. ΑΘΗΝΟΓΕΝΗΣ

Τ' Αρκάδι

Ὁ θαυμασίας τέχνης Ναὸς τῆς Μονῆς τοῦ Ἀρκαδίου.

Τὸ Ἀρκάδι εἶναι ὅπως ὅλα τὰ παληὰ μοναστήρια, τὸ ἐξαιρετικὸ ὅμως ποὺ τὸ διακρίνει εἶναι ὁ Ναός του, ὁ ὁποῖος ὑψώνεται μεγαλοπρεπὴς εἰς τὸ κέντρον τοῦ περιβόλου καὶ ὁ ὁποῖος, ὡς ἀναγράφει ἡ ἄνωθεν τῆς πύλης ἐντοιχισμένη πλάξ, οἰκοδομήθη ἐν ἔτει 1556 ἐπὶ ἡγουμένου Κλήμεντος Χορτάτση. Παρὰ ταῦτα λέγεται ὅτι ὁ Ναὸς χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος.

Ἡ πρόσοψις τοῦ Ναοῦ εἶναι μῖγμα πολλῶν ρυθμῶν. Ἡ βάσις αὐτοῦ εἶναι ρυθμοῦ Δωρικοῦ, οἱ κίονες Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ καὶ τὸ ἀέτωμα ἢ περιστύλιον Κορινθιακοῦ. Ἔχει ἐπίσης ἐπίδρασιν καταφανῆ Γοτθικοῦ καὶ Ἀραβικοῦ ρυθμοῦ. Ἐπὶ Ἐνετῶν ἔλαβε τὴν μορφήν, ἣν ἔχει σήμερον.

Ὁ Ναὸς τιμᾷ τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Τὸ ἐσωτερικόν του ἔχει μίαν ἀπέριττη μεγαλοπρέπεια καὶ κοσμεῖται ἀπὸ τὰς παλαιὰς εἰκόνας, τὰ ἐκκλησιαστικὰ σκεύη καὶ ἀναθήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκοσμεῖτο κατὰ τὴν πολιορκίαν, καὶ τὰ ὁποῖα οἱ ἐν αὐτῷ εἶχον καταλλήλως ἀποκρύψει. Μόνον τὸ τέμπλον εἶναι μεταγενέστερον, διότι τὸ παλαιὸν τὸ ἔκαυσαν οἱ πολιορκηταὶ καὶ τοῦ ὁποίου ἐλάχιστα τμήματα σώζονται διατηρούμενα ὡς κειμήλια.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη, μὰ ἀληθινὰ ἀπ' τὴν ψυχὴ βγαλμένη προσευχή, γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν ἀθανάτων ἡρώων, ἐπισκεπτόμεθα τὸ ἱστορικὸν Μουσεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ πρῶτον ἀντικείμενον ποὺ προκαλεῖ τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν καὶ σὰν μαγνήτης ἕλκει πρὸς αὐτό, εἶναι τὸ διάτρητο καὶ κουρελιασμένο λάβαρο τῆς Μονῆς, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου λάμπει ἀνηρτημένος ὁ Πολεμικὸς Σταυρός, ἀπονεμηθεὶς εἰς αὐτὸ παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Παρασκευοπούλου. Παραπλεύρως ὑπάρχει αὐτόγραφον ποίημα τοῦ ποιητοῦ Ἰωάννου Πολέμη ποὺ ἐξυμνεῖ τὸ λάβαρον αὐτό, ποὺ ὑψωμένον ἀνάμεσα στοὺς ἡρωϊκοὺς ὀπαδοὺς τῆς ἰδέας τοῦ ἀθανάτου ἡγουμένου Γαβριήλ, ἔστειλε τὸ στερνὸ χάδι τῆς μάνας Ἑλλάδας σ' αὐτοὺς ποὺ σταθερὰ βάδισαν πρὸς τὴν ἀθανασίαν.

Ἐξερχόμεθα τοῦ Μουσείου καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὴν Ἱστορικὴν καὶ ἐρειπωμένην πυριτιδαποθήκην τῆς Μονῆς.

....

Ἦτο ἡ 8η Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1866. Ἑορτὴ τῶν Ταξιαρχῶν. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε στὸ μεσουράνημά του. Ἐντὸς τῆς Μονῆς εὑρίσκοντο 953 ἄτομα, ἐκ τῶν ὁποίων 300 μόνον ἦσαν πολεμισταὶ μὲ ὅπλα πρωτόγονα, ἔχοντες νὰ ἀντιμετωπίσουν δύναμιν 22.000 ἀνδρῶν, διαθέτουσαν τὰ τελειότερα τεχνικὰ πολεμικὰ μέσα τῆς ἐποχῆς.

Μέσα εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ περισσότεροι τῶν ἐν τῇ Μονῇ, ἐνῷ πολλοὶ πολεμισταὶ εἶχον καταλάβει ἐπίκαιρα σημεῖα, ἀντιμετωπίζοντες ἡρωϊκὰ τὴν διαρκῶς αὐξανομένην περίσφιγξιν τῆς Μονῆς παρὰ τοῦ ὄγκου τῶν πολιορκητῶν.

Ὁ ἡρωϊκὸς ἡγούμενος Γαβριήλ, εὑρισκόμενος σ' ἕνα ἐξώστη ἑνὸς κελλιοῦ μὲ τὸ καρυοφύλλι στὸ χέρι, σκόρπιζε τὸ θάνατο στοὺς θέλοντας νὰ κατακτήσουν καὶ βεβηλώσουν τὸ Ἅγιο Μοναστῆρι. Ἀφοῦ εἶδε πὼς κάθε ἀντίστασις ἦτο ματαία καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ εὑρίσκοντο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐχθροῦ, συνέλαβε τὴν θαρραλέαν ἰδέαν τῆς ἀνατινάξεως τῆς Μονῆς μὲ ὅλους τοὺς ἐν αὐτῇ καὶ πέριξ αὐτῆς. Καὶ νὰ ποὺ ἀντηχεῖ σταθερὴ καὶ ἀποφασιστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ Γαβριὴλ προστάζουσα τὸν ὁπλαρχηγὸν Γιαμπουδάκην νὰ ἀνατινάξῃ τὴν πυριτιδαποθήκην. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ ἡρωϊκὸς καλόγηρος ἐδέχετο εἰς τὸ στῆθος ἕνα ἐχθρικὸ βόλι καὶ ἔπιπτε ἄπνους ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ ἐξώστου.

Τὸ ἑστιατόριον τῆς Μονῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχον ἐγκλεισθῆ τὰ 36 πρόσωπα ποὺ ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν πολιορκητῶν.

Ὁ γενναῖος ὁπλαρχηγὸς Γιαμπουδάκης πρὶν ἐκτελέσῃ τὴν ληφθεῖσαν ἐντολὴν ἠρώτησε τοὺς ἐν τῇ πυριτιδαποθήκῃ εὑρισκομένους, ὡς καὶ τὰ εἰς τὸν ἄνωθεν αὐτῆς ὀντὰν εὑρισκόμενα γυναικόπαιδα, ἂν κανεὶς δειλιᾷ καὶ προτιμᾷ νὰ φύγῃ παραδιδόμενος εἰς τὸν ἐχθρόν. Κανεὶς δὲν ἐδείλιασε, οὔτε μιὰ λέξις διαμαρτυρίας ἠκούσθη. Ὅλοι γονυπετεῖς καὶ προσευχόμενοι, ἐναγκαλιζόμενοι ἀλλήλους, μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὰ βαρέλια μὲ τὴν μπαρούτη, πρόσμεναν τὴν ἀπολύτρωσιν, προτιμῶντες νὰ πεθάνουν ἔνδοξα, παρὰ νὰ ζήσουν σκλάβοι καὶ ἀτιμαζόμενοι.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι ἀμίλητοι πλησιάζουν πρὸς τὸν Ὕψιστο, μέσα στὴν ἀντάρα καὶ τοὺς ἀλαλαγμοὺς τῶν πολιορκητῶν, ἀκούγεται ἕνας ἐκκωφαντικὸς κρότος ποὺ σείει ὅλη τὴ γῆ καὶ ὅλο τὸ ἀνατολικὸ τμῆμα τῆς Μονῆς τινάζεται εἰς τὸν ἀέρα μέσα σὲ φλόγες καὶ καπνοὺς π' ἀνάμεσα ξεχωρίζουν κομματιασμένα κορμιά, ἐχθρῶν καὶ δικῶν μας, ποὺ πέφτουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ στὴν παρθένα γῆ, γιὰ νὰ βλαστήσῃ ὕστερα, ποτισμένο ἀπὸ τὸ ἁγνὸ ἑλληνικὸ αἷμα, τὸ ἀμάραντο λουλούδι τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου.

Σ' ἕνα ἄλλο κελλὶ εἶχον ἐγκλεισθῆ 114 ἄτομα. Οὗτοι παρεδόθησαν εἰς τὸ Βελῆ Πασᾶ, ὁ ὁποῖος διέταξε καὶ τοὺς ἐφόνευσαν ἐπὶ τόπου τοὺς ἐξ αὐτῶν ἐθελοντάς.

Εἰς τὸ ἑστιατόριον τῆς Μονῆς εἶχον ἐγκλεισθῆ 36 πολεμισταὶ σφαγέντες ὕστερα ἀπὸ ἡρωϊκὸν ἀγῶνα ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τοῦ ἑστιατορίου, αἵτινες σώζονται καὶ σήμερον. Ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ ἑστιατορίου ὡς καὶ εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ διακρίνονται καταφανέστατα τὰ ἴχνη τῶν σφαιρῶν.

Εἰς τὴν ἐρειπωμένην πυριτιδαποθήκην, ἥτις ἀνοικοδομήθη ἀργότερον, ὑπάρχει ἐντοιχισμένη ἀναμνηστικὴ πλὰξ παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου Τιμοθέου, καὶ ἥτις ἀναγράφει τὰ ἑξῆς:

«Αὐτὴ ἡ φλόγα π' ἄναψε σ' αὐτὴ ἐδῶ [τὴ κρύπτη
καὶ ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρον φώτισε τὴ [δοξασμένη Κρήτη,
ἤτανε φλόγα τοῦ Θεοῦ μέσα εἰς τὴν [ὁποία
Κρῆτες ὡλοκαυτώθησαν γιὰ τὴν ἐλευ[θερία»!

Ἕνα τμῆμα τοῦ ἀνατιναχθέντος κτιρίου ἔχει ἐνσφηνωθῆ εἰς ἕνα χωράφι ἔξωθεν τῆς Μονῆς, ἤδη δὲ διατηρεῖται ὡς ἱερὸν κειμήλιον.

Καὶ τώρα, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἄπειρα συναισθήματα γιὰ τὴν μεγαλειώδη θυσία πρὸς τὴν Ἐλευθερία, ἐπισκεπτόμεθα τὸ Μνημεῖο τῶν ὁλοκαυτωθέντων. Ὅπως μοῦ ἐξηγεῖ ὁ σοφὸς ὁδηγητής μου, τὸ Μνημεῖον εἶναι διαρρύθμισις παλαιοῦ ἀνεμομύλου ἐκτελεσθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1910.

Εἰς τὸ ἡρῷον αὐτὸ εἰσερχόμεθα ἀμίλητοι κι' εὐλαβικοὶ προσκυνηταί. Μὲ βλέμμα δακρυσμένο ἀντικρύζομεν τὰ κρανία τῶν ὁλοκαυτωθέντων.

Κατὰ τὴν ἀνατίναξιν μία κορασὶς ὁ-

Τὸ Ἱστορικὸν Μουσεῖον τῆς Μονῆς

ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ

Ὑπὸ ποικίλους τύπους εἶναι γνωστὸν τὸ ὄνομα τοῦ Λεονάρδου Βιλαρᾶ, ὅστις ὡς Φιλαρᾶς ἔμεινε γνωστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὁ περιηγητὴς Μάννι εὑρίσκει τὸ 1674 ἀπόγονόν του, ἐξ ἀδελφοῦ,εἰς τὰς Ἀθήνας, φέροντα τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ 1851 εὑρίσκομεν τῶν Βιλαράδων τούτων τὰ ἴχνη εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀσχέτων, ὡς φαίνεται, πρὸς τοὺς Ἠπειρώτας, εἰς οὓς ὀφείλομεν τὸν σημαντικὸν ποιητὴν Ἰωάννην Βιλαρᾶν.

Ὁ Λεονάρδος φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη περὶ τὸ 1590.

Ἀφοῦ ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, μετέβη χάριν κυρίως φιλοσοφικῶν σπουδῶν εἰς Ρώμην, διότι εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἦτο ἤδη πολὺ δυνατός. Κατόπιν ἐπεδόθη εἰς τὴν διπλωματίαν καὶ εἰς ἐνεργείας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους.

Αἱ ποικίλαι βλέψεις του εἰκονίζονται εἰς τὸ ἔμβλημά του.

Ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὑπάρχει παμμέγεθες κράνος μετὰ μεγάλου πτερωτοῦ λοφίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἷς αἰγηλιός. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ δύο ἐλαῖαι, μὲ τὴν κορυφὴν κομμένην καὶ μὲ ἕνα μόνον κλάδον πρὸς τὰ ἄνω. Κατωτέρω ἀριστερὰ ἀλέκτωρ ἐπὶ βιβλίου καὶ δεξιὰ ἱππόκαμπος ἐπὶ ἀσπίδος. Ἀκόμη, κηρύκειον, σύριγξ τοῦ Πανός, σημαῖαι, τρίαινα, κανόνι, πανοπλία, στάχεις καὶ κλάδος δάφνης. Ὅλα δὲ αὐτὰ εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἑνὸς ἐπιπέδου, ὑπὸ τὸ κράνος καὶ τὰς ἐλαίας, ἐφ' οὗ θαυμασία μονοκονδυλιὰ τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου του ἑλληνιστί.

Εἰς τὴν Ρώμην ὁ Φιλαρᾶς ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Γάλλον Δοῦκα τοῦ Νεβέρ, πρεσβεύοντα τότε ἐκεῖ. Βεβαίως ὁ Δούξ, μετὰ τὴν τυπικὴν γνωριμίαν του, ἀνέπτυξεν εἰς τὸν νεαρόν, ὡς φαίνεται, τότε Ἀθηναῖον καὶ τὰ οἰκογενειακά του δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Βυζαντινοῦ θρόνου.

Ὁ Φιλαρᾶς ὄχι μόνον τὸν ἤκουσεν ἄνευ ἀντιρρήσεως, φαίνεται, ἀλλ' ἐγένετο καὶ ὁ κύριος μοχλὸς μιᾶς νέας Σταυροφορίας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος. Συνεννοήσεις λοιπὸν μετὰ διαφόρων ὁπλαρχηγῶν, Ἐπισκόπων, προκρίτων, τῶν ἁπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῶν Μανιατῶν ἰδίως καὶ τῶν Ἠπειρωτῶν καὶ ἄλλων ὁμόρων φύλων.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξ Εὐρώπης βοήθειαν, τὴν κυρίως Σταυροφορίαν, ἐχρειάζετο καὶ ἡ συγκατάθεσις τοῦ Πάπα, διστάζοντος καὶ ἀντιτάσσοντος ἐνστάσεις. Ὁ Δοὺξ τοῦ Νεβὲρ ἐπιστρέφει εἰς Παρισίους καὶ τὴν λεπτὴν ὅσον καὶ δυσχερῆ ἐντολὴν τῆς συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Πάπα τὴν ἀναθέτει εἰς τὸν Φιλαρᾶν.

Ὁ Πάπας ἐπὶ τέλους ἐπείσθη. Συνετάχθη μάλιστα καὶ ἐπίσημον ἔγγραφον, περιέχον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰς ἑκατέρωθεν ὑποχρεώσεις. Ὁ Φιλαρᾶς μεταβαίνει τότε εἰς Παρισίους.

Ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς συγκαταθέσεως καὶ τοῦ Πάπα πλῆθος ἱπποτῶν καὶ συρφετὸς ἀγυρτῶν ἤρχισαν συρρέοντες πανταχόθεν. Συντάσσονται εἰς τάγματα, ἐνῷ ἐξ ἄλλου πέντε πλοῖα τοῦ Δουκός, φέροντα σημαίαν μὲ εἰδικὰ σύμβολα, ἀρματώνονται.

Ἀτυχῶς τὰ ἐπίσημα κέντρα ἠρνήθησαν νὰ ἐνδύσωσι μὲ στρατιωτικὰς στολὰς τὰς ἑώλους ὑποσχέσεις των, ἐνῷ ἐξ ἄλλου πυρκαϊὰ καταστρέφει τὰ πλοῖα. Ἡ Σταυροφορία οὕτω ματαιοῦται.

Τότε ὁ Φιλαρᾶς, χάρις εἰς τὴν εὔνοιαν τοῦ Καρδηναλίου Ρισελιέ, προσκολλᾶται εἰς τὸν Δοῦκα τῆς Πάρμας καὶ Πλακεντίας.

Ὁ Δοὺξ οὗτος πολὺ τὸν ἠγάπησε καὶ τὸν ἐξετίμησε, τὸν ἀπέστειλε δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1640, ὡς φαίνεται, πρεσβευτήν του πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας πρὸς συνομολόγησιν συνθήκης διὰ τὰς μεταξὺ Πάρμας καὶ Γαλλίας διαφοράς. Τὸν μετεκάλεσε δὲ κατόπιν παρ' ἑαυτῷ, ὅπως συνεννοηθῶσι καὶ προφορικῶς περὶ τῆς καλλιτέρας τροπῆς τῶν πραγμάτων.

Τῶν χρόνων ἐκείνων ἐπίγραμμα πρὸς τὸν Φιλαρᾶν φέρει τὴν προσφώνησιν: «Εἰς τὸν ἐκλαμπρότατον καὶ ἐλλογιμώτατον Λεονάρδον τὸν Φιλαρᾶν παρὰ τῷ γαληνοτάτῳ Κελτῶν Βασιλεῖ ὑπὲρ τοῦ γαληνοτάτου Πάρμας καὶ Πλακεντίας ἡγεμόνος πρεσβεύοντα ἀξιώτατον».

Κατόπιν βλέπομεν τὸν Φιλαρᾶν πρεσβευτὴν τοῦ τότε Δουκὸς τῆς Πάρμας παρὰ τῇ Βενετικῇ Πολιτείᾳ. Τοῦτο θὰ ἦτο κατὰ τὸ ἔτος 1659, ὡς ἐξάγομεν ἀπὸ ἀφιέρωσιν πρὸς αὐτόν, «τὸν ἐλαίου Νάρδον ἔνδοξον», τοῦ Κεφαλλῆνος ἱερομονάχου καὶ ποιητοῦ Ἀκακίου.

Ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους ὁ Φιλαρᾶς διωρίσθη διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Ἁγίου Μάρκου τῆς Βενετίας, ἀλλὰ δὲν μετέβη εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἀποθανὼν ἐν Παρισίοις τὸ 1673, ὡς πιστεύεται.

Καὶ συγγράμματα σῴζονται τοῦ Φιλαρᾶ (ἀτυχῶς ὑπόμνημά του περὶ τῆς ὑπουργίας Ρισελιέ, μὴ ἐκτυπωθέν, δὲν περιεσώθη) καὶ ἐπιγράμματα εἰς ποικίλα μέτρα, ἐπιτύμβια, περιγραφικά, ἀλλὰ καὶ ἐρωτικά, ὡς καὶ μία Ὠδὴ πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον, βραβευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ρουένης, ὅλα μαρτυροῦντα βαθεῖαν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γνῶσιν.

Συγχρόνως ὅμως ἠγάπα καὶ μετεχειρίζετο καὶ τὸ γλωσσικὸν κρᾶμα, ἀλλὰ καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ σπιτιοῦ, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν τέλει, ἐγνώριζε καλά.

Ἐνῷ λοιπὸν εἰς τὴν Ὠδὴν στιχουργεῖ:

> Πότνια μᾶτερ ὑπερτάτω
> Πατρὸς τόκῳ ἀλαθείας...

τὸν Ρισελιὲ προσφωνεῖ, κατὰ τὸ ἔτος 1633 εἰς ἀφιέρωσιν, οὕτω:

«Τῷ ἐνδοξοτάτῳ ἀφέντῃ Ἰωάννῃ Ἀρμάνδῳ, ἐξοχωτάτῳ Καρδινάλει Δούκᾳ τῷ Ριχελίῳ, καὶ τῆς Κελτικῆς τιμῆς ἀσφαλεστάτῳ προφύλακι Λ. Β. Ἀθηναῖος, πᾶσαν καλορριζικίαν».

Ὁ Φιλαρᾶς εἶχε συνάψει γνωριμίας μὲ τοὺς ἐπισημοτάτους ἄνδρας τῶν χρόνων ἐκείνων. Ὑπῆρξε φίλος καὶ τοῦ Μίλτωνος.

Ἡ φήμη περὶ τῆς σοφίας, ἱκανότητος καὶ εὐφυΐας του εἶχε διατρέξει πάσας τὰς μεγαλοπόλεις.

Ἀκμάζων καὶ πολυάσχολος ὤν, φυσικὸν ἦτο νὰ λησμονήσῃ τὰς Ἀθήνας, ἃς ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του μέχρι τοῦ θανάτου του φαίνεται ὅτι δὲν ἐπανεῖδεν.

Ὑπῆρχεν ὅμως μία γωνίτσα τοῦ σπιτιοῦ του, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε τόσην στοργήν, καὶ τῆς ἀνταπέδιδε τόσην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι ὁ Λεονάρδος Βιλαρᾶς δὲν ἐλησμόνησε ποτέ.

Εἰς τὴν γωνίτσαν αὐτὴν ἐξεκουράζετο ἡ γερόντισσα μητέρα του.

Κάποτε, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δόξης του, τῆς ἔστειλε τὴν εἰκόνα του μὲ τὴν ἐπιγραφήν: «Πρὸς τὴν τιμίαν μητέρα μου», καὶ ἀπὸ κάτω μὲ τοὺς ἑξῆς στίχους:

> «Κυρά μου, δὲν μοῦ βόλεσε ἀκόμη νὰ γυρίσω
> εἰς τὴν Πατρίδα, νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ προσκυνήσω.
> Χαίρου μὲ τὴν εἰκόνα μου κι' ἤξευρε πῶς μὲ σένα
> εἶν' ἡ καρδιά μου πάντοτε, καὶ τὸ κορμὶ στὰ ξένα».

Δ. Γρ. Καμπούρογλου

νόματι Ἑλένη Σφακιανάκη, ἡλικίας μόλις τεσσάρων ἐτῶν, ἐξεσφενδονίσθη εἰς ἀπόστασιν μερικῶν μέτρων πεσοῦσα ἐπὶ θάμνων τελείως σῶα. Τὴν περισυνέλεξεν εἷς τῶν πολιορκητῶν, ὅστις τὴν ἐλυπήθη καὶ τὴν παρέδωσεν εἰς τοὺς εἰς τὸ χωρίον Ἀμνάτο διαμένοντας γονεῖς της. Αὐτὴ ζῇ καὶ σήμερον, ἄγουσα ἡλικίαν 78 ἐτῶν. Εἶναι μιὰ συμπαθητικὴ γρηοῦλα ποὺ εἰς ὅλο της τὸ σῶμα καὶ τὰ χέρια εἶναι καταφανῆ τὰ ἴχνη τῶν ἐγκαυμάτων. Εἶναι τὸ ζῶν κειμήλιον τῆς μεγάλης ἐκείνης θυσίας, ποὺ διατηρεῖ εἰς τὴν μνήμην της ἀμυδρῶς τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη μέρα. Εἶναι μιὰ ὕπαρξις ποὺ θὰ σοῦ χαρίσῃ τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ τὴν θαυμάσῃς καὶ νὰ τῆς φιλήσῃς εὐλαβικὰ τὸ χέρι.

Γ. Μαυρογένης

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

14. (Συνέχεια)

Σήκωσε λοιπὸν τὰ χέρια ψηλὰ καὶ εἶπε μὲ θαυμασμὸ τάχα:

— Δίχως ἄλλο τὰ νειᾶτα ἅμα συνταιριάζουν ἔτσι μὲ τὴ σύνεση εἶναι εὐλογία τοῦ Ἀλλάχ.

Τοῦ ἔκαμε ὕστερα διάφορες πλάγιες ἐρωτήσεις θέλοντας νὰ μάθη γιατὶ ἦρθε ὁ Νικηφόρος στὰ μέρη του καὶ τί στρατὸ ἔχει μαζί του κι' ἅμα εἶδε πὼς ἀπ' ὅλα τοῦτα τὰ δίχτυα ὁ Γρηγόρης ξεγλιστροῦσε, ἔδωσε τελικὰ τὴν ἀπάντησή του.

— Ναί, δέχομαι πιὸ πολὺ γιὰ νὰ τιμήσω τὸν ἀποσταλμένο του παρὰ γιατὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ εἴκοσι στρατιῶτες ποὺ πιάσατε. Οἱ γυναῖκες τῶν Σαρακηνῶν κάνουν τὸ χρέος τους κι' ἀκλουθοῦν κατὰ γράμμα τὴν προσταγὴ τοῦ Προφήτη... Ἕνα παιδὶ κρατοῦν ἀπὸ τὸ χέρι ποὺ μόλις μπορεῖ νὰ περπατῆ, ἕνα κρατοῦν στὴν ἀγκαλιὰ κι' ἄλλο εἶναι ἕτοιμες νὰ γεννήσουν. Πέστε στὸ μεγάλο Δομέστικο πὼς τὸ μέλλον εἶναι δικό μας.

Ἔτσι τελείωσε ἡ πρεσβεία. Μὰ ὁ Γρηγόρης ποὺ πρώτη φορὰ καθὼς εἴπαμε γνώρισε ἀπὸ κοντὰ τοὺς Σαρακηνοὺς ἔφυγε μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη.

Μέσα του ἀθέλητα παράβαλε τοὺς δυὸ λαοὺς ποὺ μάχονταν ποιὸς θὰ κρατήση στὰ χέρια του τὴν ἐξουσία τοῦ κόσμου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ Βυζαντινοὶ κουρασμένοι πιὰ σὰν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀγωνίστηκε μ' ὅλη του τὴ δύναμη, ὅσο ἀκόμα ἦταν νέος, νίκησε καὶ νικήθηκε, χάρηκε κι' ἔκλαψε κατὰ τὶς ἀλλαγὲς καὶ τὰ καμώματα τῆς τύχης, ἔδωσε τὸ ἔργο τῆς ζωῆς του καὶ τώρα ἀποσταμένος καὶ ὀκνὸς ἀπολαβαίνει τ' ἀγαθὰ τοῦ κόπου του. Ὅλα τὰ ἔβλεπαν μὲ μάτια κουρασμένα. Ὅλα τἄξεραν δὲν ποθοῦσαν τίποτα. Ἀκόμα καὶ τὴ φύλαξή της τὴν εἶχαν μπιστευτῆ σὲ ξένα χέρια.

Οἱ ἄλλοι, παιδιὰ τῆς ἔρημος διψασμένα, ξεκίνησαν μὲ τ' ὄνομα τοῦ Ἀλλὰχ στὸ στόμα, σὰν ἕνας λαχταρισμένος τυχοδιώκτης, χωρὶς ὑπολογισμὸ γιὰ τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ συναντήση, ἔτσι στὴν τύχη, μὰ μὲ ἀτράνταχτη πίστη στὸ ἀστέρι του. Ἂν τοῦ πῆς: «Σοῦ δίνω ὁλόκληρη τὴ γῆ μὰ κάθισε ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι» θὰ σοῦ ἀπαντήση: «Θέλω νὰ τὴν καταχτήσω μὲ τὸ σπαθί μου... Κι' ὄχι μονάχα τὴ γῆ, μὰ καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ».

Δὲν πλημμύρισαν κιόλας τὴν Περσία καὶ τὴ Συρία; Δὲ χύθηκαν στὴ βορεινὴ Ἀφρικὴ σὰ σίφουνας καὶ τὴν πέρασαν ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη; Ἑκατὸ χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἐξόρμηση κατάφεραν νὰ κυριέψουν ἀπέραντες χῶρες ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ ὡς τὴ Δύση, νὰ θρονισθοῦν στὴν Ἰβηρία καὶ νὰ πιάσουν σὰ μέσα σὲ τανάλια τὴν Εὐρώπη. Ποτὲ τὸ Βυζάντιο δίχως ἄλλο δὲν εἶχε ν' ἀντικρύση φοβερώτερο ἐχτρό...

Μὲ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ ἡ θέση τοῦ Γρηγόρη στερεώθηκε κοντὰ στὸ Δομέστικο ποὺ τὸν λογάριαζε πιὰ σὰν ἕνα ἄξιο καὶ πολύτιμο νέο.

Ἕνα χρόνο ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐρχομό του κατάφτασαν στὴ βασιλεύουσα καὶ οἱ δυό του φίλοι, ὁ Δημήτρης Γρηγορᾶς καὶ ὁ Μιχαὴλ Χρυσοβέργης μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του, ποὺ δὲ θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὸ μοναχογιό της... Εἶχε τόσους γνωστοὺς ἐξ ἄλλου ἐκεῖ ποὺ φάνηκε πολὺ χρήσιμη σ' ὅλους. Στὸ πλούσιο ἀρχοντικό της μαζεύονταν πολλὲς ἀρχόντισσες καὶ συζητοῦσαν ὄχι μονάχα τὰ συνηθισμένα ζητήματα ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες μὰ καὶ πολιτικά καὶ μποροῦσε ἀλήθεια κανεὶς νὰ ψαρέψη ἐκεῖ πολλὲς πληροφορίες γιὰ τὴ γνώμη ποὺ εἶχαν διάφορα σεβαστὰ καὶ σημαίνοντα πρόσωπα τῆς αὐτοκρατορίας σχετικὰ μὲ τὸ τί ἔπρεπε νὰ γίνη σὲ κάθε περίσταση καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ γίνη.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε ὡς τόσο. Ὅλα πιὰ ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Κρήτης. Ὁ Λέων προσπαθοῦσε νὰ πάρη τοὺς συγκλητικοὺς μὲ τὸ μέρος του, μὰ ὅση πονηριὰ κι' ἂν μεταχειρίστηκε, ὅσες ὑποσχέσεις κι' ἂν ἔδωσε, δὲν ἦταν καθόλου βέβαιος πὼς εἶχε κερδίσει τὸ ζήτημα. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὅλοι τοῦτοι μποροῦσαν ν' ἀρνηθοῦν, ὄχι γιατὶ φοβοῦνταν μήπως ἀποτύχη καὶ τούτη τὴ φορὰ ἡ ἐπιχείρηση, ὅσο γιατὶ λογάριαζαν πὼς ἂν ὁ Νικηφόρος πετύχαινε — κι' ἦταν πολὺ πιθανὸ — θὰ γινόταν τὸ εἴδωλο πιὰ τοῦ λαοῦ καὶ ὁ πραγματικὸς κύριος τῆς αὐτοκρατορίας.

Μονάχα ὁ Βρίγγας, μὲ τὴ μεγάλη ἐπιρροὴ ποὺ εἶχε στὸ παλάτι, θὰ μποροῦσε νὰ δώση μιὰ λύση στὸ ζήτημα. Σ' αὐτὸν εἶχε πιὰ ὅλες τὶς ἐλπίδες του ὁ Λέων. Εἶχε λόγους νὰ πιστεύη πὼς ὁ παρακοιμώμενος καὶ ἀπὸ πατριωτισμό, μὰ καὶ γιὰ νὰ στηρίξη τὸ νεαρὸ αὐτοκράτορα Ρωμανό, θὰ ἐπιχειροῦσε τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σκεπάση μὲ τὶς δάφνες τῆς νίκης ὅλες τὶς συχαμερὲς συκοφαντίες ποὺ ἔρριξαν ἀπάνω του ἡ αὐγούστα Ἑλένη καὶ ὁ κύκλος της.

Ἀπὸ ἀναβολὴ σὲ ἀναβολὴ ἔφτανε ἡ ἄνοιξη τοῦ 962. Δὲ σήκωνε πιὰ ἄλλο. Ἔπρεπε ν' ἀποφασιστῆ τὸ ν α ὶ ἢ τὸ ὄ χ ι. Ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ φυσοῦσαν οἱ βορειοδυτικοὶ ἄνεμοι καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν κι' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, γιατὶ τὸ πέλαγος ἐκεῖ κάτω εἶναι πολυτάραχο καὶ μόνο αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ξεκινῶντας κανεὶς γιὰ τὴν Κρήτη θὰ φτάση γρήγορα καὶ δίχως βλάβη. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Μάη ὁ Βρίγγας ἀποφάσισε νὰ καλέση τὴ σύγκλητο γιὰ νὰ ζητήση ἐπίσημα τὴ γνώμη της καὶ τὴν ἔγκρισή της. Δὲν μποροῦσε νὰ πάρη ἀπάνω του ὅλη τὴν εὐθύνη.

Καὶ ξαφνικὰ ἔλαβε τὴν περγαμηνὴ ποὺ ξέρουμε. Ἂν τὰ ὅσα τοῦ μηνοῦσε ὁ μυστικὸς αὐτὸς φίλος ἦσαν ἀληθινά, τότε ποιὰ ἐμπιστοσύνη ἔπρεπε νἄχη στοὺς Φωκάδες;

Ἡ τύχη λοιπὸν τῆς ἐκστρατείας κρεμάστηκε ἀπὸ τοὺς τρεῖς φίλους μας, χωρὶς οὔτε οἱ ἴδιοι νὰ τὸ ξέρουν ἀπὸ τὶς πληροφορίες δηλαδὴ ποὺ θὰ πήγαιναν στὸ Βρίγγα σχετικὰ μὲ τὴν κίνηση γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Πετρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ὅταν ὁ Δημήτρης Γρηγορᾶς ἔφτασε στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Νικηφόρου ὁ Γρηγόρης δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη.

Χτύπησε λοιπὸν τὸ κοράκι. Τὸ μικρὸ πανωπόρτι ἄνοιξε ἀμέσως καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι τοῦ θυρωροῦ. Ἦταν ἕνας δοῦλος λιγομίλητος, στριμμένος καὶ καχύποπτος σὰν ἀλεποῦ. Ὡς τόσο γιὰ τὸ Δημήτρη ποὺ συχνὰ τὸν φιλοδωροῦσε δὲν ἔφερνε πολλὲς δυσκολίες.

— Καλῶς τ' ἀρχοντόπουλο, τοῦ εἶπε ἀφοῦ μισόκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ διακρίνη μέσα στὸ ἀχνὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τὴ φυσιογνωμία τοῦ ξένου. Ὁ φίλος σου δὲν εἶναι δῶ.

— Ποῦ πάει; Δὲν ξέρεις ποῦ πάει;

— Καὶ τί εἶμαι γώ, ἀρχοντόπουλό

Ἕνα παιδὶ κρατοῦν ἀπὸ τὸ χέρι...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

«Πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε»

Μετὰ τὸν ὄλεθρο τῶν Τιτάνων ἔμειναν κύριοι τοῦ Ὀλύμπου ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς συμμάχους Θεούς, τὸν Πλούτωνα καὶ τὸν Ποσειδῶνα, τὴν Ἥρα, τὴ Δήμητρα καὶ τὴν Ἑστία. Ἡ κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου ἔγινε ἡ παντοτεινὴ καὶ μακαρισμένη κατοικία των. Ξεπερνῶντας καὶ τὸ ὕψος τῆς θνητῆς φαντασίας, ἀνάερη, ἀθώρητη μέσ' στὴν ἀγκάλη τῶν νεφῶν, στὸ μεταίχμιο τῆς ἐπίγειας εὐδαιμονίας καὶ τῆς οὐράνιας μακαριότητας, ξάπλωσε τὴν ἐξουσία τῶν Θεῶν στὴν Οἰκουμένη ὁλόκληρη, στὴν πλατύδρομη γῆ, στὸν Πόντο τὸν «ἀτρύγετο» καὶ στὸν ἀστερόπληθο οὐρανό.

Ἀμέσως, μόλις ἐξασφαλίσθηκε ἡ νίκη, μαζεύτηκαν οἱ Θεοὶ γύρω ἀπὸ τοῦ Δίας τὸ θρόνο καὶ κάνανε τὴ μοιρασιὰ τοῦ Βασιλείου, ἀφίνοντας στὸ γυιὸ τοῦ Κρόνου, τὸν Ἐρίγδουπο, τὴν ἐξουσία νὰ βασιλεύῃ ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀθανάτους. Ἔγινε λοιπὸν ἡ μοιρασιὰ καὶ κάθε ἀθάνατος Θεὸς ἔλαβε ἕνα ξεχωριστὸ βασίλειο. Ὁ Δίας, ποὺ ἀπὸ τὸν θρόνο τὸν πανύψηλο, γαλήνιος, κυβερνοῦσε, ἐδιάλεξε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸν γαλάζιο αἰθέρα καὶ ἔγινε τῶν Οὐρανῶν Μονάρχης. Στὸν Ποσειδῶνα τὸν «κυανοχαίτη» ἐδόθηκε τὸ κράτος τῆς θάλασσας καὶ στὸν Πλούτωνα τὸ σκοτεινὸ Βασίλειο τοῦ Ἅδη γιὰ νὰ ἐξουσιάζῃ τὶς ψυχὲς τῶν νεκρῶν. Ἡ γῆ συμφωνήθηκε νὰ μείνῃ κοινὸ κτῆμα ὅλων τῶν ἀθανάτων καὶ εἶχαν ὅλοι τους τὴ συνήθεια νὰ κατεβαίνουν στὰ βαθύσκιωτα λειβάδια της καὶ νὰ χαίρουνται τοὺς ἄφθονους καρπούς της. Δὲν ἔμειναν ὅμως ἄκληρες καὶ οἱ τρεῖς σεβάσμιες ἀδελφὲς τῶν Θεῶν. Ἡ Δήμητρα ἔγινε Θεὰ τῆς καρποφόρας γῆς, προστάτης τῆς ἐαρινῆς βλαστήσεως. Ἡ κόρη της, ἡ Περσεφόνη, εἶναι ἡ προσωποποίησι τῆς ἀφθονίας καὶ τῆς γονιμότητας καὶ μητέρα κάθε καρποῦ καὶ κάθε εὐδαιμονίας ποὺ προσφέρεται στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς γῆς. Ἡ Ἑστία ἔλαβε τὴν φροντίδα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς καὶ ἔγινε ἀγαθὴ προστάτις τῆς ἱερῆς φλόγας ποὺ καίει ἀδιάκοπα πάνω στὸν οἰκιακὸ βωμό, δίνοντας στὰ σπίτια τὴ θαλπωρὴ καὶ τὴ χαρὰ στὸν ἄνθρωπο. Τέλος ἡ Ἥρα ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ γυναῖκα τοῦ ὑπερτάτου Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔλαβε πολλὲς τιμὲς καὶ ἀξιώματα περίσσεια. Ὠνομάσθηκε βασίλισσα στὶς θεὲς τοῦ Ὀλύμπου, Θεὰ τοῦ πλούτου, προστάτις τοῦ γάμου, ἔφορος τῆς συζυγικῆς πίστεως καὶ ἐπιμελήτρια στὸ νοικοκυριὸ τῶν γυναικῶν.

Ἀνώτατος ὅμως κυρίαρχος τοῦ κόσμου παράμεινε, ὅπως εἴπαμε, ὁ παντοδύναμος Ζεύς. Στὴ θέλησί του ὑπάκουαν ὅλοι οἱ ἄλλοι θεοί, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοί του, ὁ Ποσειδῶνας καὶ ὁ Πλούτωνας, ποὺ εἶχαν ἀνεξάρτητο ὁ καθένας τους Βασίλειο καὶ θεωροῦνταν ὁμότιμοί του. Ὁμότιμοι τοῦ Δία ἐθεωροῦνταν ἀκόμη καὶ ἄλλοι Θεοὶ καὶ Θεές, ποὺ κατώκησαν στὸν Ὄλυμπο πλάϊ στὰ τέκνα τοῦ Κρόνου, γιατὶ πρόσφεραν μεγάλες ὑπηρεσίες στὸ Δία καὶ ἀγωνίσθηκαν νὰ κραταιώσουν τὴν ἐξουσία του στὸν κόσμο, πολεμῶντας στὸ πλάϊ του, ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐναντίον τῶν Γιγάντων. Ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ Θεοὶ ποὺ κατώκησαν στὸν Ὄλυμπο ἤτανε δώδεκα καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς πέντε ἦταν τὰ παιδιὰ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ὅπως ὁ Ζεύς, ὁ Ποσειδῶν, ἡ Ἥρα, ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Ἑστία, καὶ ἑπτὰ ἤσανε τέκνα τοῦ Δία καὶ τῆς Ἥρας ἀπὸ τὸν κοινό τους γάμο, ἢ τέκνα τοῦ Δία ἀπὸ ἄλλες γαμήλιες ἑνώσεις. Ὅμως στὸ κοινὸ συμβούλιο ποὺ εἶχαν οἱ Ὀλύμπιοι στ' ἀνάκτορά τους πρωτοστατοῦσε ὁ Δίας καὶ ἡ γνώμη του κυριαρχοῦσε ὄντας σεβαστὴ σὲ ὅλους τοὺς ἀθανάτους.

Ἀκολουθῶντας τὴν «Θεογονία» τοῦ Ἡσιόδου, ἱστορήσαμε σὲ προηγούμενα τεύχη τὴ γέννησι καὶ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ Δία μέσα στὸ σπήλαιο τῆς Δίκτης. Ἐν τούτοις ὁ μῦθος αὐτός, ἂν καὶ περισσότερον διαδεδομένος, δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἀναφέρεται στὴν καταγωγὴ τοῦ ὑπερτάτου Θεοῦ. Ὑπάρχει στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας μιὰ σωρεία παραδόσεων, γιατὶ κάθε Ἑλληνικὴ χώρα θέλει νὰ ἐμφανίζεται ὡς γενέτειρα τοῦ Δία καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἐπίγεια Πατρίδα τοῦ Οὐρανίου Θεοῦ. Γιὰ τὴν διάπλασι τόσων ἀντιφατικῶν θρύλων τῆς καταγωγῆς τοῦ Δία ἔδωσεν ἀφορμὴ ἡ ἐπικράτησι τοῦ Θεοῦ τούτου σ' ὁλόκληρη τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Ὁ Ἡσίοδος ἀνέπτυξε τὸν μῦθο τῆς καταγωγῆς του γύρω ἀπὸ μιὰ κεντρικὴ καὶ μεγαλειώδη ἰδέα. Ὁ κόσμος ἔφθασε στὴν κατάστασι τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς τάξεως μὲ ἀλλεπάλληλα ἅλματα προόδου σὲ τρεῖς διαδοχικὲς δυναστεῖες: Στὴ δυναστεία τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Δία. Κατὰ τὸν Ἡσίοδο λοιπόν, ὁ κορυφαῖος τοῦ Ὀλυμπίου χοροῦ γεννήθηκε στὴν Κρήτη καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι αὐτὴ ἀποδίδεται στὸν Δία τὸ ἐπίθετο: «Κρηταγενής». Ἡ μυθοπλαστικὴ ὅμως ἰδιοφυΐα τῶν προγόνων μας θέλει νὰ δώσῃ στὸν Δία ἕναν οἰκουμενικώτερο χαρακτῆρα καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ κορυφαῖο τοῦ Πανελληνίου Πανθέου. Ὁ Ζεὺς ἐμφανίζεται ὡς Ζεὺς Πελασγικός, ὡς Ζεὺς Ἑλληνικὸς καὶ ὡς Ζεὺς τοπικός, δηλαδὴ σὰν Θεὸς κάθε Ἑλληνικῆς χώρας καὶ γίνεται ἡ περιεκτικὴ μορφὴ τῆς Θεότητας. Ἔτσι ἔχουμε τὰ ἑξῆς ἐπίθετα: Ζεὺς Πελασγικός, Δωδωναῖος, Ἀρκαδικός, Κρηταγενής, Ἰθωμάτας κλπ., ἀνάλογα μὲ τὶς χῶρες ποὺ ἐθρυλοῦντο ὡς τόποι τῆς καταγωγῆς του.

Μίνως, Αἰακὸς καὶ Ραδάμανθυς, κριταὶ τοῦ Ἅδου.

* * *

Ἐκτὸς τῆς Ἥρας, ποὺ ἦταν ἡ νόμιμη σύζυγός του, ὁ Ζεὺς ἦρθε σὲ γάμο μὲ πολλὲς θεές, μὲ πολλὲς Τιτανίδες καὶ μὲ περισσότερες Νύμφες. Πρώτη καὶ ἀρχαιότατη γυναῖκα τοῦ κυριάρχου Θεοῦ ἦταν ἡ Μῆτις, αὐτὴ ποὺ τὸν συμβούλεψε νὰ δώσῃ τὸ φαρμακερὸ βοτάνι στὸν Κρόνο. Ἡ Μῆτις εἶναι ἡ προσωποποίησι τῆς σοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, ποὺ γίνονται ἰδιότητες τοῦ Θεοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν ἕνωσί του μὲ τὴν τετραπέρατη Τιτανίδα. Καρπὸς τοῦ συμβολικοῦ αὐτοῦ γάμου εἶναι ἡ πάνσοφη Ἀθηνᾶ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Δίας ἐκυοφόρησε μέσα στὴ σοφὴ κεφαλή του. Δεύτερη σύζυγος εἶναι ἡ Θέμις, ἡ προσωποποίησι τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς τάξεως καὶ τοῦ νόμου. Ἀπ' αὐτὴν γεννήθηκαν οἱ Ὧρες, δηλαδὴ οἱ ἐποχὲς τοῦ ἔτους, ποὺ δημιουργοῦν μὲ τὴν διαδοχικὴ διαδρομή των τὴν φυσικὴ τάξι. Τέκνα ἐπίσης τοῦ Δία καὶ τῆς Θέμιδος εἶναι ἡ Εὐνομία, ἡ Δίκη, ἡ Εἰρήνη, στοιχεῖα τῆς ἠθικῆς τάξεως τοῦ κόσμου, καὶ οἱ Μοῖρες, στὶς ὁποῖες ὁ Ζεὺς ἐμπιστεύθηκε τὴν διανομὴ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν τῆς ζωῆς. Ἡ τρίτη γυναῖκα τοῦ Δία εἶναι ἡ Τιτανίδα Μνημοσύνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθηκαν οἱ ἐννηὰ Μοῦσες, οἱ προστάτριες τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν. Ἀπὸ τὴν ἕνωσι αὐτὴ ὁ Δίας ἔγινε ἡ πηγὴ τῆς δημιουργικῆς μνήμης καὶ τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως. Ὁ γάμος του μὲ τὴ Δήμητρα, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννήθηκε ἡ πάγκαλη Περσεφόνη, εἶναι ἡ ἀλληγορικὴ παράστασι τῆς γονιμοποιήσεως τῆς γῆς ποὺ γίνεται μὲ τὴν βροχὴ καὶ τὴ θερμότητα, ἰδιότητες κι' αὐτὲς τοῦ Οὐρανίου Θεοῦ. Βλέπουμε λοιπὸν πῶς οἱ διάφορες αὐτὲς ἑνώσεις ἔχουν ἕνα μοναδικὸ σκοπό: Νὰ προικίσουν τὸν κυρίαρχο Θεὸ μὲ τὶς ἀπαραίτητες ἰδιότητες τῆς θεϊκῆς του ὑποστάσεως. Τέλος οἱ ἀπειράριθμοι γάμοι του μὲ τὶς Νύμφες καὶ τὶς θνητὲς βασίλισσες τῆς γῆς εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καταπληκτικῆς φαντασίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ποὺ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ δημιουργῇ πολλὲς διαφορετικὲς παραλλαγὲς τοῦ ἴδιου μύθου, καὶ ἀπὸ τὴν φιλοδοξία ποὺ εἶχαν οἱ πρόγονοί μας νὰ ἀποδώσουν στὶς Βασιλικὲς γενηὲς των εὐγενικὴ καὶ θεία καταγωγή.

Στὴ Λακωνία μεταμορφωμένος σὲ κύκνο ἑνώνεται μὲ τὴ Λήδα καὶ τὴν κάνει μητέρα τῶν λαμπρῶν Διοσκούρων καὶ τῆς πανώρηας Ἑλένης. Στὴ Βοιωτία ἑνώνεται μὲ τὴν Ἀντιόπη, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννιῶνται οἱ Θηβαῖοι Διόσκουροι, Ζῆθις καὶ Ἀμφίων. Στὴν ἴδια χώρα γίνεται σύζυγος τῆς Ἀλκμήνης καὶ φέρνει στὸ φῶς τὸν ἀσύγκριτο ἥρωα Ἡρακλῆ. Κλέβει ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Κρήτης τὴν λευκοστράγαλη Εὐρώπη, μεταμορφωμένος σὲ ἀπίθασο ταῦρο. Ἀπὸ τὴν ἕνωσί τους γεννιέται ὁ Μίνως. Κι' ἀκόμα ἀναφέρονται ὡς γυναῖκες τοῦ Διὸς ἡ Δανάη, ἡ μητέρα τοῦ Περσέως, ἡ Ἠλέκτρα, ἡ μητέρα τοῦ Δαρδάνου θεμελιωτοῦ τῆς Τρωάδος, ἡ Σεμέλη κόρη τοῦ Διονύσου καὶ πλῆθος ἄλλων γυναικῶν. Νόμιμη ὅμως καὶ βασιλικὴ σύζυγός του ὑπῆρξε ἡ Ἥρα, μὲ τὴν ὁποία φέρεται παντοτεινὰ ἑνωμένος μὲ τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου. Ἀπὸ αὐτὴν ὅμως δὲν ἀπέκτησε θαυμαστοὺς ἀπογόνους. Οἱ λαμπρότεροι βλαστοὶ τοῦ Δία εἶναι καρποὶ τῶν ἄλλων του ἑνώσεων. Πρὸς τὰ παιδιὰ τῆς Ἥρας εἶχε μιὰ δυσμενῆ προκατάληψι καὶ τὰ ἀντιπαθοῦσε. Τὸ ἕνα μάλιστα ἀπὸ αὐτά, τὸν σκληροτράχηλο Ἥφαιστο, τὸν κακομεταχειρίστηκε τόσο πολύ, ὥσπου στὸ τέλος τὸν ἔκανε νὰ κουτσαθῇ μ' ἕνα γερὸ βροντοχτύπημα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου στὰ βράχια τῆς Λήμνου. Τέλος καὶ τὸν Ἄρη, τὸν Θεὸ τοῦ πολέμου, ποὺ ἦταν καὶ αὐτὸς παιδὶ τῆς Ἥρας, δὲν τὸν εἶχε σὲ ὑπόληψι ὁ Θεὸς τῆς τάξεως καὶ τῆς γαλήνης, γιατὶ ὁ Ἄρης, ὄντας ἀπερίσκεπτος καὶ ὁρμητικὸς Θεός, ὅλο πολέμους καὶ ἀναταραχὲς ζητοῦσε πάνω στὴ γῆ ρίχνοντας τὴ διχόνοια μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, πράγματα ποὺ τὰ κατεδίκαζε ἡ σωφροσύνη τοῦ Δία. Γι' αὐτὸ καὶ σὰν γεννήθηκε ὁ Ἄρης, βιάστηκε ὁ Δίας νὰ γεννήσῃ τὴν Ἀθηνᾶ, ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ πολεμόχαρη καὶ ἀνδρειωμένη, μὰ ἔχει σύνεσι καὶ φρονιμάδα καὶ ξέρει πότε πρέπει νὰ ρίξῃ τὸ κοντάρι της καὶ νὰ ξεσηκώσῃ τοὺς θνητοὺς γιὰ τίμιους ἀγῶνες. Ἔτσι ἐνῷ ὁ Ἄρης ἐμφανίζεται σὰν καταστρεπτικὸς καὶ ἀνίλεος Θεὸς τοῦ πολέμου, ἡ γλαυκομάτα Ἀθηνᾶ γίνεται σύμβολο τοῦ εὐγενικοῦ κι' ἀνώτερου ἡρωϊσμοῦ, τῶν ὑψηλῶν ἀγώνων καὶ προστάτης πολιοῦχος τῶν περισσοτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων.

ΚΟΣΜΑΣ Ι. ΒΕΡΡΟΙΟΣ

μου, γιὰ νὰ μοῦ δώσουν λόγο; Ἄνοιξε τὴν πόρτα, Κοψαχείλη, κλεῖσε τὴν πόρτα... Τίποτ' ἄλλο.

— Πόση ὥρα εἶναι ποὺ ἔφυγε;

— Μμ... οὔτε αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω γιατὶ μπορεῖ καὶ νὰ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος στὸ ἀναμεταξύ.

— Βγῆκε μὲ ἄλογο ἢ πεζός;

Ὁ δοῦλος κοίταξε μιὰ στιγμὴ πίσω του κι' ὕστερα ἀπάντησε μὲ σιγανὴ φωνή:

Ἔχω διαταγὴ νὰ μὴν ἀνοίξω σὲ κανένα οὔτε τὴν πόρτα οὔτε τὸ στόμα μου.

Καὶ χωρὶς νὰ προστέσῃ πιὰ τίποτ' ἄλλο ἔκλεισε τὸ πανωπόρτι.

Ὁ Δημήτρης κάθισε ἐκεῖ σ' ἕνα πεζούλι μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ περιμένῃ. Πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀκούστηκαν μέσα στὴ νυχτερινὴ σιωπὴ πέταλα ἀλόγων καὶ στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου φάνηκαν, ὄχι ἕνας, μὰ δυὸ καβαλλάρηδες νὰ πλησιάζουν τρέχοντας.

Ὁ Δημήτρης τοὺς γνώρισε ἀπὸ τὴν κορμοστασιά τους.

Ἦταν ὁ Γρηγόρης κι' ὁ Μιχαήλ. Στὴ στιγμὴ βρέθηκαν κοντά του.

— Δὲ μ' ἄφησαν νὰ περάσω ἀπὸ τὴ Χαλκή, εἶπε ὁ Γρηγόρης... Τί συμβαίνει γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ξέρεις;

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Λέοντα νὰ μάθω τί τρέχει, εἶπε κι' ὁ Μιχαήλ.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ὅλα πᾶνε καλά.

Καὶ μὲ δυὸ λόγια, ἐκεῖ ἐπὶ τόπου, ὁ Δημήτρης τοὺς πληροφόρησε γιὰ τὰ καθέκαστα... Πῶς κιντύνεψε ὁ αὐτοκράτορας, πῶς σώθηκε κλπ.

— Εἴμαστε πολὺ τυχεροί, εἶπε ὁ Γρηγόρης.

— Πολὺ τυχεροί, παραδέχτηκε κι' ὁ Μιχαήλ... Κι' ἂν δὲν ἤμουνα ὑποχρεωμένος νὰ γυρίσω ἀμέσως στὸ στρατηγό μου, θὰ σᾶς...

— Μὴ βιάζεσαι, δὲν τέλειωσα, τὸν ἔκοψε ὁ Δημήτρης. Τὸ σπουδαιότερο δὲν τὸ εἶπα ἀκόμα.

— Κι' ἄλλο λοιπόν;

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ

1

6

5

1) Ὁ Κ. Ε. Ν. κ. Ἀλεξ. Κανε
ελαύνοντα τμήματα Ταγμάτων
μὴν Μαλακάσας 2) Ὁ Κ. Ε.
ὁμιλῶν πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας
λακάσας. (Ὁ λόγος ἐδημοσιε
χος). 3) Φαλαγγίτισσαι καὶ
Αἰγύπτου. 4) Φαλαγγῖται Ε.
φόροι τοῦ 8ου λόχου Φαλλάρω
τρίας τοῦ λόχου θηλέων κατὰ
Ἡρώου τῶν πεσόντων ἀεροπό
τισσῶν Λαρίσης πρὸ τοῦ Κ. Ε
κάλων κατὰ μίαν ἐκδρομὴν

Ο ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

λλόπουλος χαιρετῶν τὰ παρ-
. Ἐργασίας κατὰ τὴν ἐκδρο-
Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλόπουλος
κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τῆς Μα-
θῆ εἰς τὸ προηγούμενον τεῦ-
Σκαπάνισσαι Ε. Ο. Ν. Τάντας
Ο. Ν. Πολυγύρου. 5) Βαθμο-
ν. Λαγκαδᾶ μετὰ τῆς διοικη-
τὴν τελετὴν τῆς στέψεως τοῦ
ρων 6) Παρέλασις Φαλαγγι-
Ν. 7) Φαλαγγίτισσαι Τρικ-
των εἰς τὴν Καλαμπάκαν.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐβοήθησε περισσότερο νὰ σὲ ξαναβρῶ, μοῦ εἶπε, ἦταν ἡ περιγραφὴ τῶν φορεμάτων ποὺ φοροῦσες ὅταν σ' ἔκλεψαν. Μιὰ σκούφια ντantελλένια, ἕνα πουκαμισάκι ἀπὸ μπατίστα μὲ δαντέλλες, ἕνα φουστανάκι ἀπὸ ἄσπρη φανέλλα, μάλλινες κάλτσες, πλεκτὰ παπουτσάκια κι' ἐπανωφόρι ἀπὸ ἄσπρο καζιμίρι μὲ κεντήματα. Βασιζόμουν πολὺ καὶ στὴ μάρκα Φ. Δ. (Φράνσυ Δρίσκολλ, ποὺ ἦταν τ'ὄνομά σου), ἀλλὰ ἡ μάρκα αὐτὴ ἔλειπε ἀπὸ τὰ ροῦχα σου. Τὴν εἶχε κόψει ἡ γυναῖκα ποὺ σ' ἔκλεψε, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουμε ποτὲ νὰ σὲ ξαναβροῦμε. Ἔπρεπε νὰ παρουσιάσω καὶ τὸ βαπτιστικό σου, ποὺ τὸ πῆρα τότε ἀπὸ τὴν ἐνορία μας καὶ ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ἔχω ἀκόμα.

Καὶ μὲ προθυμία ἀσυνήθιστη γι' αὐτόν, ὁ πατέρας μου ἔψαξε σ' ἕνα συρτάρι καὶ σὲ λίγο μοῦ ἔδωσε ἕνα μεγάλο χαρτί, γεμάτο σφραγῖδες.

— Ἐπιτρέπετε νὰ μοῦ τὸ μεταφράση ὁ Ματτίας; ρώτησα μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια.

— Εὐχαρίστως.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ μετάφρασι, ποὺ ὁ Ματτίας τὴν ἔκαμε ὅπως μπόρεσε, ἔβγαινε ὅτι γεννήθηκα κάποια Πέμπτη, 2 Αὐγούστου, κι' ὅτι ἤμουν γυιὸς τοῦ Πάτρικ Δρίσκολλ καὶ τῆς γυναίκας του Μάργκαρετ Γκράντζ.

Τί ἄλλο νὰ ρωτήσω;

Ὁ Ματτίας ὅμως δὲν ἐφάνηκε ἱκανοποιημένος καὶ τὸ βράδυ, ὅταν κλεισθήκαμε στ' ἁμάξι μας, ἔσκυψε πάλι στ' αὐτί μου, ὅπως ἔκανε ὅταν εἶχε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆ κανένα μυστικό, καὶ μοῦ εἶπε:

— Καλὰ ὅλ' αὐτά· δὲν μᾶς ἐξηγοῦν ὅμως πῶς ὁ Πάτρικ Δρίσκολλ, ἕνας γυρολόγος, καὶ ἡ Μάργκαρετ Γκράντζ, ἡ γυναῖκά του, ἦταν ἀρκετὰ πλούσιοι ὥστε νὰ φοροῦν τοῦ παιδιοῦ τους ντantελλένιες σκούφιες κι' ἐπανωφόρια μὲ κεντήματα. Οἱ γυρολόγοι δὲν εἶναι ποτὲ τόσο παράλογες!

— Μὰ ἴσα-ἴσα, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς μου ἐμπορεύονται ἀπ' ὅλα, αὐτὰ τὰ ροῦχα μπορεῖ νὰ τοὺς ἐστοίχισαν λιγώτερο.

Ὁ Ματτίας κούνησε τὸ κεφάλι του σφυρίζοντας, καὶ πάλι μοῦ εἶπε στὸ αὐτί:

— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ κάτι τι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ βγῆ ἀπ' τὸ κεφάλι; Δὲν εἶσαι παιδὶ τοῦ μίστερ Δρίσκολλ· εἶσαι μόνο ἕνα παιδὶ ποὺ ὁ μίστερ Δρίσκολλ τὸ ἔκλεψε!

Ἔκαμα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἀλλὰ ὁ Ματτίας εἶχε ἀνεβῆ κιόλα στὸ κρεββάτι του.

Ἴσως, στὴ θέσι τοῦ Ματτία, τέτοια θὰ φανταζόμουν κι' ἐγώ. Ἀλλὰ στὴ θέσι μου, τόση ἐλευθερία μοῦ ἦταν ἀπαγορευμένη. Ἐπρόκειτο, βλέπετε, γιὰ τὸν πατέρα μου, ποὺ γιὰ τὸν Ματτία ἦταν ἁπλῶς κάποιος μίστερ Δρίσκολλ. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ νοῦς μου ἔτρεχε ν' ἀκολουθήση στὶς σκέψεις του τὸ Ματτία, ἔβαζα δύναμι καὶ τὸν κρατοῦσα.

Τοῦ Ματτία ὁ μίστερ Δρίσκολλ τοῦ ἦταν ξένος καὶ δὲν τοῦ χρωστοῦσε τίποτα.

Ἐγώ, ἀπεναντίας, χρωστοῦσα στὸν πατέρα μου σεβασμό.

Ἀλήθεια, στὴν ἱστορία αὐτὴ ὑπῆρχαν πολλὰ πράγματα ἀνεξήγητα· ἀλλὰ δὲν εἶχα τὴν ἐλευθερία νὰ τὰ ἐξηγῶ σὰν τὸ Ματτία.

Ἡ ἀμφιβολία στὸ Ματτία ἦταν συγχωρημένη. Ἀλλὰ σὲ μένα ἀπαγορευμένη.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ματτίας ἤθελε νὰ μοῦ ἐκφράση τὶς ἀμφιβολίες του, ἐγὼ εἶχα χρέος νὰ τοῦ ἐπιβάλλω σιωπή.

Κι' αὐτὸ προσπαθοῦσα νὰ κάνω. Ὁ Ματτίας ὅμως εἶχε ἀγύριστο κεφάλι καὶ δὲν κατώρθωνα πάντα νὰ νικῶ τὴν ἐπιμονή του.

— Κτύπα με ἂν θέλης, μοῦ ἔλεγε, ἀλλ' ἄκουγε.

Καὶ τότε ἤμουν ὑποχρεωμένος ν' ἀκούω τὶς ἐρωτήσεις του:

«Γιατὶ ὁ Ἄλλεν, ὁ Νέδ, ἡ Ἄννα κι' ἡ Καίτη εἶχαν τόσο ξανθὰ μαλλιά, ἐνῷ τὰ δικά μου δὲν ἦταν ἔτσι;

Γιατὶ ὅλοι, στὸ σπίτι τοῦ Δρίσκολλ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μικρὴ Καίτη, ποὺ δὲν ἤξερε τί ἔκανε, μοῦ ἔδειχναν τόση ἀποστροφή, σὰ νἄμουν σκύλος ψωριασμένος;

Πῶς ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἦταν πλούσιοι, ἔντυναν τὰ παιδιά τους μὲ ντantέλλες;».

Σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πῶς καὶ γιατὶ δὲν εἶχα παρὰ μιὰ ἀπάντησι, ποὺ κι' αὐτὴ δὲν ἦταν παρὰ ἐρώτησι κι' ἀπορία:

«Γιατὶ ἡ οἰκογένεια Δρίσκολλ θὰ μὲ ζητοῦσε, ἂν δὲν ἤμουν παιδί της; Γιατὶ θἄδινε χρήματα στὸν Μπαρμπερὴ καὶ στοὺς δικηγόρους;».

Σ' αὐτὸ ὁ Ματτίας ἀπαντοῦσε πὼς δὲν ἤξερε ν' ἀπαντήση· δὲν ὑποχωροῦσε ὅμως.

— Ἐπειδὴ δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω σὲ μιὰ ἐρώτησί σου, μοῦ ἔλεγε, δὲν σημαίνει πὼς ἔχω ἄδικο σ' ὅλες τὶς ἄλλες ποὺ σοῦ κάνω ἐγώ, χωρὶς κι' ἐσὺ νὰ μοῦ ἀπαντᾷς σὲ καμμιά! Ἄλλος στὴ θέσι μου θὰ εὕρισκε γιατὶ ὁ Μίστερ Δρίσκολλ σὲ ζήτησε καὶ γιὰ ποιὸ σκοπὸ ξώδεψε καὶ χρήματα. Ἐγὼ δὲν τὸ βρίσκω, γιατὶ δὲν εἶμαι καθόλου ἔξυπνος καὶ δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται.

— Μὴν τὸ λὲς αὐτό! Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος μάλιστα.

— Ἂν ἤμουν, θὰ σοῦ ἐξηγοῦσα ἀμέσως αὐτὸ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, μὰ ποὺ τὸ αἰσθάνομαι. Ὄχι, δὲν εἶσαι παιδὶ τοῦ Πάτρικ Δρίσκολλ, δὲν εἶσαι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι! Αὐτὸ βέβαια θ' ἀποδειχθῆ ἀργότερα· μόνο ποὺ μὲ τὴν ἐπιμονή σου, νὰ μὴ θέλης ν' ἀνοίξης τὰ μάτια σου, κάνεις ν' ἀργῇ αὐτὴ ἡ στιγμή.

— Μὰ τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμω;

— Θέλω νὰ γυρίσουμε στὴ Γαλλία.

— Ἀδύνατο!

— Γιατὶ τὸ καθῆκον σὲ κρατεῖ κοντὰ στὴν οἰκογένειά σου, ἔ; Μ' ἂν ἡ οἰκογένεια αὐτὴ δὲν εἶναι δική σου, τότε τί σὲ κρατεῖ;

Αὐτὲς οἱ συζητήσεις ἕνα μόνο ἀποτέλεσμα εἶχαν: νὰ μὲ κάνουν πιὸ δυστυχισμένο ἀπ' ὅσο στάθηκα ποτέ!

Τί φοβερὸ πρᾶγμα ἡ ἀμφιβολία!

Ἐνῷ δὲν ἤθελα ν' ἀμφιβάλλω, ἀμφέβαλλα.

Συλλογιζόμουν κι' ἀμφέβαλλα.

Ὁ πατέρας ἐκεῖνος ἦταν πατέρας μου; Ἡ μητέρα ἐκείνη ἦταν μητέρα μου; Ἡ οἰκογένεια ἐκείνη ἦταν δική μου;

Μοὔκανε φρίκη νὰ τὸ συλλογιέμαι· ἀλλὰ ἤμουν λιγώτερο δυστυχισμένος, λιγώτερο βασανισμένος, τότε ποὺ ἤμουν μόνος!

Ποιὸς θὰ μοῦ ἔλεγε, ὅταν ἔκλαιγα πικρὰ γιατὶ δὲν εἶχα οἰκογένεια, πὼς μιὰ μέρα θἄκλαιγα πικρότερα γιατὶ εἶχα;...

Ἀπὸ ποῦ θὰ ἐρχόταν τὸ φῶς; Ποιὸς θὰ μ' ἐφώτιζε; Πῶς θὰ μάθαινα ποτὲ τὴν ἀλήθεια;

Πρόβλημα ἄλυτο! Μοῦ φαινόταν πὼς θὰ κτυποῦσα ἀνώφελα καὶ γιὰ πάντα, μέσ' στὸ μαῦρο σκοτάδι, τὸ κεφάλι μου σ' ἕνα τοῖχο ποὺ δὲν εἶχε διέξοδο!

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τραγουδῶ, νὰ παίζω χοροὺς μὲ τὴν ἅρπα μου, νὰ γελῶ κάνοντας γριμάτσες, ἐνῷ ἡ καρδιά μου ἦταν τόσο βαθειὰ λυπημένη.

Οἱ Κυριακὲς ἦταν οἱ καλύτερές μου μέρες, γιατὶ τὶς Κυριακὲς δὲν παίζουν μουσικὴ στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου κι' ἤμουν ἐλεύθερος ν' ἀφίνουμαι στὴ λύπη μου, περπατῶντας μὲ τὸ Ματτία καὶ μὲ τὸν Κάπη.

Πόσο λίγο ἔμοιαζα τότε μὲ τὸν Ρεμῆ, ὅπως ἦταν λίγους μῆνες πρωτήτερα!

Μιὰ Κυριακή, ἐνῷ ἑτοιμαζόμουν νὰ βγῶ μὲ τὸ Ματτία, ὁ πατέρας μου μὲ κράτησε στὸ σπίτι, λέγοντας πὼς μὲ χρειαζόταν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, κι' ἔστειλε τὸ Ματτία νὰ περπατήση μονάχος του. Ὁ παπποὺς δὲν εἶχε κατεβῆ· ἡ μητέρα μου εἶχε βγῆ μὲ τὰ κορίτσια· τ' ἀγόρια γύριζαν στοὺς δρόμους· ὥστε στὸ σπίτι δὲν ἤμαστε παρὰ ὁ πατέρας μου κι' ἐγώ.

Μείναμε μόνοι καμμιὰ ὥρα, ὅταν κάποιος ἐκτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ πατέρας μου πῆγε ν' ἀνοίξη καὶ γύρισε συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα κύριο, ποὺ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς φίλους ποὺ δεχότανε συνήθως. Αὐτὸς ἦταν καθαυτὸ ἐκεῖνο ποὺ λένε στὴν Ἀγγλία «τζέντλεμαν», δηλαδὴ κύριος ἀληθινός, ντυμένος κομψὰ καὶ μὲ φυσιογνωμία περήφανη, ποὺ εἶχε κάτι τὸ κουρασμένο. Φαινόταν καμμιὰ πενηνταριὰ χρονῶν. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκαμε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι, ἦταν τὸ χαμόγελό του πού, μὲ τὴν κίνησι τῶν δυὸ χειλέων, ξεσκέπαζε ὅλα του τὰ δόντια, μεγάλα, κάτασπρα καὶ μυτερὰ σὰν τοῦ σκύλου. Ἦταν τὸ χαρακτηριστικό του· καί, κοιτάζοντάς τον, ἀποροῦσες ἂν ἐτέντωνε ἔτσι τὰ χείλη του ἕνα χαμόγελο ἢ μᾶλλον μιὰ ἐπιθυμία νὰ δαγκάση.

Μιλῶντας ὁλοένα μὲ τὸν πατέρα μου ἀγγλικά, γύριζε κάθε τόσο τὰ μάτια σὲ μένα. Κι' ἅμα ἀπαντοῦσε τὰ δικά μου, ἔπαυε ἀμέσως νὰ μὲ κοιτάζῃ.

Σὲ λίγο ἄφησε τ' ἀγγλικὰ κι' ἄρχισε τὰ γαλλικά, ποὺ τὰ μιλοῦσε μ' εὐκολία καὶ σχεδὸν χωρὶς ξενικὴ προφορά.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί, μοῦ λέτε; ρώτησε τὸν πατέρα μου δείχνοντάς με μὲ τὸ δάκτυλο. Φαίνεται καλὰ στὴν ὑγεία του.

— Ἀπάντησε λοιπόν, μοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου.

— Εἶσαι καλά, παιδί μου; μὲ ρώτησε ὁ τζέντλεμαν.

— Μάλιστα, κύριε.

— Δὲν ἀρρώστησες ποτέ;

— Μιὰ φορά, ἀπὸ πνευμονία.

— Ἄ, ἄ! Καὶ πῶς τὴν ἔπαθες;

— Εἶχα κοιμηθῆ νύχτα στὸ χιόνι, μ' ἕνα κρύο φοβερό. Ὁ κύριός μου, ποὺ ἦταν μαζί μου, ξεπάγιασε καὶ πέθανε. Ἐγὼ ἅρπαξα αὐτὴ τὴν πνευμονία.

— Εἶναι καιρός;

— Τρία χρόνια.

— Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναρρώστησες;

— Ὄχι.

— Δὲν αἰσθάνεσαι κούρασι, ἐξάντλησι, ἱδρῶτες τὴ νύχτα;

— Ὄχι, ποτέ. Ἅμα περπατήσω πολύ, κουράζουμαι, μὰ δὲν ἀρρωσταίνω.

— Κι' ὑποφέρεις εὔκολα τὸν κόπο;

— Εἶναι ἀνάγκη.

Σηκώθηκε τότε, ἦλθε κοντά μου, μοῦ ἔπιασε τὸ σφυγμό, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν καρδιά μου καὶ τέλος ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὴ ράχη μου καὶ στὸ στῆθός μου, λέγοντάς μου ν' ἀναπνεύσω βαθειά. Μοῦ εἶπε ἀκόμα καὶ νὰ βήξω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΜΗΧΑΝΙΚΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ

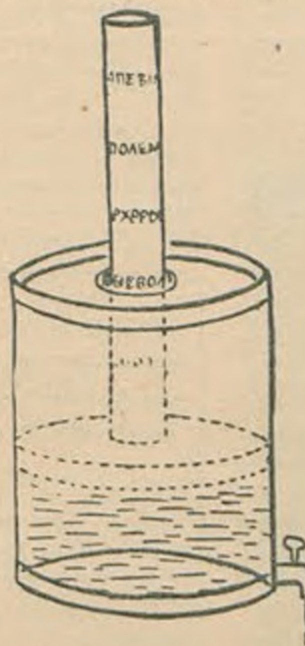
ΜΕΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

'Η ἐποχή μας θεωρεῖται γενικά ὡς ἐποχή μηχανικοῦ πολιτισμοῦ. 'Η γνώμη αὐτή βέβαια εἶναι ἀπολύτως σωστή, ἄν μάλιστα σκεφθοῦμε ὅτι κανείς ἄλλος αἰῶνας δέν ἀνέδειξε καί δέν ἐτελειοποίησε τίς μηχανικές ἐφευρέσεις ὅσο ὁ 20ός αἰῶνας, ὁ αἰῶνας πού ζοῦμε. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως προγενέστεροι πολιτισμοί, πού ἄνθησαν καί ἀναπτύχθηκαν στήν χώρα μας, ὅπως ὁ κλασσικός πολιτισμός καί ὁ βυζαντινός, εἶχαν μηχανικές κατακτήσεις ἀντάξιες μέ τίς σημερινές. Εἰδικά οἱ Βυζαντινοί εἶχαν στήν ὑπηρεσία τοῦ πολιτισμοῦ τους πάμπολλες μηχανικές ἐφευρέσεις, τίς ὁποῖες ἐμεῖς σήμερα δέν ξέρομε. Οἱ Βυζαντινοί συγγραφεῖς μᾶς παρέχουν πολλές πληροφορίες γιά παράδοξα μηχανήματα τῶν Βυζαντινῶν, καθώς καί γιά ἄλλα μηχανικά θαύματα. Μέ βάσι τίς πληροφορίες αὐτές, θά προσπαθήσωμε ἐδῶ νά περιγράψωμε τίς περίεργες αὐτές μηχανές.

"Οπως ξέρουμε, ὁ τηλέγραφος εἶναι μιά ἀπό τίς μεγαλύτερες καί χρησιμώτερες μηχανικές κατακτήσεις τοῦ αἰῶνός μας. Οἱ Βυζαντινοί, προκειμένου νά ἐπικοινωνήσουν μεταξύ τους ἀπό μακρινές ἀποστάσεις, μετεχειρίζοντο τίς συνθηματικές φωτιές. Στίς κορφές τῶν βουνῶν καί σέ ἄλλα περίβλεπτα σημεῖα ὑπῆρχαν εἰδικοί πύργοι, στούς ὁποίους ἔμενε μόνιμη φρουρά στρατιωτῶν. Στό ὑψηλότερο σημεῖο τοῦ πύργου ὑπῆρχε εἰδική ἑστία γιά τό ἄναμμα τῆς φωτιᾶς. Τώρα, ἄν π. χ. ἤθελαν νά μεταδώσουν ἀπό τά ἀνατολικά σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας τήν εἴδησι ὅτι μπῆκαν οἱ βάρβαροι στό βυζαντινό ἔδαφος, ἄναβαν ὡρισμένο ἀριθμό φλογῶν στήν κορφή τοῦ πύργου. 'Ο ἕνας πύργος μέ τόν ἄλλο ἔπαιρναν διαδοχικά τήν εἴδησι καί τήν μετέδιδαν πρός τήν κατεύθυνσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τελευταῖος πύργος ἦταν ὁ εὑρισκόμενος στό ἀπέναντι τῆς Κωνσταντινουπόλεως βουνό τοῦ 'Αγ. Αὐξεντίου, τό λεγόμενο καί «Σκοπός». "Οταν λοιπόν τό σύνθημα ἔφτανε ὡς τόν πύργο τοῦ «Σκοποῦ», οἱ εἰδικοί παρατηρητές τῶν 'Ανακτόρων ἔτρεχαν νά ἀναγγείλουν τήν εἴδησι στόν Αὐτοκράτορα. Τό σύστημα αὐτό τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου ἦταν τόσο γρήγορο, ὥστε μιά εἴδησι πού θά ξεκινοῦσε π. χ. ἀπό τά περσικά σύνορα, ἔφτανε σέ μιά ὥρα στό παλάτι τῆς Κωνσταντινουπόλεως! Ἀλλά καί τόν τηλέγραφο φαίνεται πώς τόν ἤξεραν οἱ Βυζαντινοί κι' ἄν δέν ἦταν βέβαια τό σύστημά τους σάν τό σημερινό θᾶμοιαζε ὅμως κατά πολύ. Οἱ Βυζαντινοί συγγραφεῖς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὑπῆρχε στά Βυζαντινά 'Ανάκτορα ἕνα εἶδος μηχανήματος ἀξιοθαυμάστου, πού εἶχε τίς ἰδιότητες τοῦ σημερινοῦ τηλεφώνου καί τοῦ τηλεγράφου. Τό μηχάνημα αὐτό ἐλέγετο ὡ ρ ο ν ό μ ι ο ν καί λειτουργοῦσε μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοφίλου, ὁπότε καί κατεστράφη κατά τήν διάρκεια μιᾶς ἐπαναστάσεως, χωρίς ποτέ νά ἀντικατασταθῆ καί χωρίς νά ὑπάρχουν διαφωτιστικές πληροφορίες γιά τόν τρόπο τῆς κατασκευῆς του καί τῆς λειτουργίας του.

Στούς πύργους, γιά τούς ὁποίους μιλήσαμε παραπάνω, ὑπῆρχε, γιά τήν μετάδοσι εἰδήσεων, κι' ἄλλο ἕνα παράξενο μηχάνημα: Τό μηχάνημα αὐτό ἀπετελεῖτο ἀπό ἕνα βαρέλι ξύλινο, τό ὁποῖο στό κάτω μέρος εἶχε μιά τρύπα κλεισμένη μέ βρύση. Τό βαρέλι ἐτοποθετεῖτο ὄρθιο ἐπάνω σέ μιά ἐπίπεδη βάσι καί στό ἐπάνω σκέπασμά του εἶχε μιά κυκλική τρύπα στή μέση. 'Από τήν τρύπα αὐτή ἐπερνοῦσαν ἕνα ὑψηλό κυλινδρικό κοντάρι, πού ἐστηρίζετο καθέτως ἐπάνω σ' ἕνα ἐπιπλωτῆρα, πού ἦταν μέσα στό βαρέλι, ὅπως ἀκριβῶς στηρίζεται τό ἔμβολο τῶν ἀντλιῶν. Τό βαρέλι ἦταν γεμᾶτο νερό, ὁπότε τό κοντάρι ἐξεῖχε ὁλόκληρο ἔξω ἀπό τό βαρέλι. Τώρα, ἐπάνω στήν κυλινδρική ἐπιφάνεια τοῦ κονταριοῦ, ἦταν σκαλισμένες κατά διαστήματα, φράσεις, ὅπως π. χ. «οἱ βάρβαροι εἰσέβαλον», «ὁ βασιλεύς ἀπέθανε», «στάσις ἐξερράγη εἰς 'Αρμενίαν» κλπ., σχετικές πάντα μέ τήν ἐσωτερική καί ἐξωτερική διοίκησι τοῦ Κράτους. Τέτοια μηχανήματα, αὐστηρῶς ὁμοίων διαστάσεων, ὑπῆρχαν σ' ὅλους τούς πύργους. Τώρα, ἄς δοῦμε πῶς μετεδίδετο μιά εἴδησι μέ τό μηχάνημα αὐτό: Εἴπαμε ὅτι τό βαρέλι ἦταν πάντα γεμᾶτο νερό. "Οταν ὁ ἕνας πύργος ἤθελε νά μεταδώση στόν ἄλλο μιά εἴδησι, ἄναβε μιά φωτιά, ἀνοίγοντας συγχρόνως τήν βρύση τοῦ βαρελιοῦ. 'Ο φύλακας τοῦ ἄλλου πύργου, βλέποντας τήν φωτιά, ἄνοιγε κι' αὐτός τήν βρύση τοῦ βαρελιοῦ του. 'Εφ' ὅσον τό νερό ἔτρεχε συγχρόνως κι' ἀπό τά δυό βαρέλια, τό κοντάρι κι' ὁ ἐπιπλωτῆρας κατέβαιναν, μαζί μέ τήν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. "Ας ὑποθέσωμε λοιπόν ὅτι ὁ πρῶτος πύργος ἤθελε νά μεταδώση στόν δεύτερο τήν εἴδησι ὅτι ὁ βασιλεύς ἀπέθανε. "Οταν ἡ χαραγμένη αὐτή φράσι στήν ἐπιφάνεια τοῦ κονταριοῦ ἔφτανε ὡς τό σκέπασμα τοῦ βαρελιοῦ, ἀμέσως ὁ μεταδίδων τήν εἴδησι ἔσβηνε τή φωτιά κλείνοντας συγχρόνως καί τή βρύση τοῦ βαρελιοῦ. 'Ο δεύτερος βλέποντας τήν φωτιά νά σβήνη ἔκλεινε κι' αὐτός τή βρύση τοῦ δικοῦ του βαρελιοῦ καί διαβάζοντας τήν φράσι πού ἦταν κοντά στήν τρύπα τοῦ σκεπάσματος ἔβλεπε ὅτι ἔλεγε «ὁ βασιλεύς ἀπέθανε». 'Επαναλαμβάνομε πώς ἡ ἐπιτυχία τῆς μεταδόσεως εἰδήσεων μέσῳ τῶν μηχανημάτων αὐτῶν ὠφείλετο στήν αὐστηρή ὁμοιότητα μεταξύ τους, ὡς τίς ἐλάχιστες λεπτομέρειες.

Τό θαυμαστότερο ὅμως μηχάνημα τῶν βυζαντινῶν εὑρίσκετο μέσα στά 'Ανάκτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σέ μιά αἴθουσα ὀνομαζομένην Μ α γ ν α ύ ρ α ν. Τό μηχάνημα αὐτό ἦταν ὁ χρυσός θρόνος τοῦ βασιλέως, ὁ λεγόμενος Σ ο λ ο μ ώ ν δ ι ο ς θ ρ ό ν ο ς, ὁ ἄξιος δηλαδή τοῦ Σολομῶντος. Οὐσιαστικά δέν ἐπρόκειτο γιά ἕνα μόνο μηχάνημα, ἀλλά γιά ὁλόκληρο μηχανικό συγκρότημα, ἱκανό νά ἐκπλήξη καί τόν πιό πολιτισμένον ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας. 'Ο θρόνος ἦταν ὁλόχρυσος κι' εἶχε ἐπάνω χρυσᾶ πουλιά. Στίς βάσεις του ὑπῆρχαν δυό χρυσοῖ γρῦπες (μυθικά πουλιά) καί στό πλάϊ τοῦ θρόνου δύο χρυσοῖ λέοντες. Δίπλα στόν θρόνο ὑπῆρχαν δυό χαμηλά χρυσᾶ βάθρα, ἐπάνω στά ὁποῖα ὁ βασιλεύς ἀκουμποῦσε τήν χλαμύδα καί τό στέμμα του. "Ολο τό συγκρότημα τοῦ θρόνου ἐσκιάζετο ἀπό μιά χρυσῆ πλάτανο, ἐπάνω στήν ὁποία ὑπῆρχαν χρυσᾶ πουλιά. 'Ο βασιλεύς ἐδέχετο καθισμένος στόν θρόνον αὐτό τούς πρέσβεις τῶν ἐθνῶν τῆς 'Ανατολῆς καί τῆς Δύσεως. "Οταν ἔφτανε στήν Κωνσταντινούπολι κανένας ἀπεσταλμένος ξένου ἡγεμόνος, ὁ βασιλεύς τόν ἐδέχετο ἐκεῖ. Μετά τίς τυπικές ἐρωτήσεις καί φιλοφρονήσεις, ἀμέσως ἔβαζαν σέ λειτουργία τόν μηχανισμό τοῦ θρόνου γιά νά καταπλήξουν τόν πρέσβυ. "Αρχιζε λοιπόν ὁ θρόνος νά ἀνεβαίνη στά ὕψη, οἱ γρῦπες πετοῦν διαγράφοντας κύκλους στήν αἴθουσα, οἱ λέοντες σηκώνονται καί μουγγρίζουν, ἐνῶ τά πουλιά τοῦ πλατάνου κελαϊδοῦν γλυκά! Καταλαβαίνει λοιπόν εὔκολα κανείς τήν κατάπληξι τοῦ πρεσβευτοῦ καί μπορεῖ ἐπίσης νά φαντασθῆ μέ τί λόγια θά διηγηθῆ τό θαῦμα αὐτό στόν ἡγεμόνα του καί στό λαό του!

Τελειώνοντας ἄς ποῦμε δυό λόγια γιά τήν ἀκουστική τῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν. Εἶναι παρατηρημένο σ' ὅλες τίς μεγάλες βυζαντινές ἐκκλησίες ὅτι ἔχουν θαυμάσια ἀκουστική, ὀφειλομένη σέ ἀρχιτεκτονικό μυστικό, ἄγνωστο σέ μᾶς. Οἱ Βυζαντινοί συγγραφεῖς μᾶς διηγοῦνται ὅτι τό διαμέρισμα τῶν 'Ανακτόρων, τό λεγόμενο Σ ί γ μ α, εἶχε τέτοια σπουδαία ἀκουστική, ὥστε ἄν ἕνας ἄνθρωπος στεκόμενος σέ μιά γωνιά ψιθύριζε κάτι, ἡ φωνή του ἀκούονταν στήν ἄλλη γωνιά σά δυνατή βροντή.

Β.

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ Ἰατροῦ

ΛΑΜΒΛΙΑΙ

'Ως νά μή ἔφθαναν οἱ ἀμοιβάδες, προσετέθησαν γιά τήν τύχη μας καί οἱ λάμβλιες. Δέν εἶναι δέ ὅπως νομίζουν νέα ἀρρώστεια, ἀλλά παλαιά, ὅπως καί οἱ ἀμοιβάδες ἤ ἄλλα ἐντερικά παράσιτα.

Οἱ λάμβλιες μεταδίδονται στόν ἄνθρωπο, ὅπως καί οἱ ἀμοιβάδες, ἀπό ἄπλυτα φροῦτα καί χόρτα ἤ ἀπό τροφές διάφορες πού κάθησαν μυῖγες μολυσμένες. Πολύ συχνά, σχεδόν 70%, συνυπάρχουν καί δροῦν μέ τίς ἀμοιβάδες καί πολλές φορές μάλιστα δέν ξεύραμε ποία εἶναι ἡ αἰτία τῶν πεπτικῶν διαταραχῶν, οἱ ἀμοιβάδες ἤ λάμβλιες. 'Η λάμβλια εἶναι πρωτόζωον, ἔχει σχῆμα ἀχλαδιοῦ καί εἶναι μαστιγιοφόρον, εὑρίσκεται δέ συνήθως εἰς τό λεπτόν ἔντερον καί σπανίως εἰς τόν στόμαχον. Τά συμπτώματα ἀπό τίς λάμβλιες εἶναι σχεδόν τά ἴδια, ὅπως ἀπό τίς ἀμοιβάδες, δηλαδή διάρροια ἐπίμονος, πόνοι στήν κοιλιά, ἀδυναμία κλπ. 'Η διάγνωσις εἶναι εὔκολος τόσον γιά τίς ἀμοιβάδες ὅσον καί γιά τίς λάμβλιες, ἀρκεῖ νά σκεφθῆ κανείς τίς ἀρρώστειες αὐτές, τίς σκέπτεται δέ πάντοτε σχεδόν ἀργά, ἀφοῦ δηλ. χρησιμοποιήση ὅλα τά ἀντιδιαρροϊκά φάρμακα καί τίς ἐξαντλητικές δίαιτες. 'Η μικροβιολογική ἐξέτασις τῶν κοπράνων εἰς τό σπίτι τοῦ ἀσθενοῦς ἤ διά τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τό ἐργαστήριον τοῦ μικροβιολόγου ἀποδεικνύει ἀμέσως τήν ὕπαρξιν τῶν ἐπιβλαβῶν παρασίτων.

'Η θεραπεία εἶναι διάφορος ἀπό τίς ἀμοιβάδες. Διά τίς λάμβλιες χορηγοῦμεν τήν ἀτεμπρίνην εἰς δόσιν 1 - 4 χαπάκια, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ ἀρρώστου. Θεραπεύονται δέ ἀσφαλῶς ἐάν ἐπιμείνωμε καί εἰς διάστημα διάφορον, ἀπό 15 ἡμέρας μέχρι 3 μῆνας.

'Επειδή εἰς τό προχθεσινόν μας ἄρθρον παραλείψαμε τήν δίαιταν πού πρέπει νά ἀκολουθήσωμε κατά τήν θεραπείαν τῶν ἀμοιβάδων, τήν ἀναγράφομεν σήμερα, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε εἶναι καί ἡ ἰδία διά τήν θεραπείαν τῶν λαμβλιῶν. Δέν πρέπει ἐπ' οὐδενί λόγῳ νά ἐξαντλήσωμε τόν ἄρρωστο μέ δίαιτα ἀπόλυτο, διότι θά ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἐξασθένησιν τοῦ ὀργανισμοῦ καί ἑπομένως τήν παράτασιν τῆς ἀρρώστειας. Πρέπει νά ἐννοήσωμε πάντες, ἰατροί καί ἄρρωστοι, ὅτι γιά κάθε ἀρρώστεια, ἔστω καί κοιλιακή, τό καλλίτερον φάρμακον εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ὀργανισμοῦ, μέ τροφήν ἀνάλογον πρός τάς ἀνάγκας τοῦ πάσχοντος ὀργανισμοῦ καί μέ τάς δημιουργηθείσας ἐκ τῶν μικροβίων ἐντερικάς βλάβας. Πρός τοῦτο, τά μακαρόνια, πιλάφι, πουρέδες, ψητό κρέας ἤ βραστό χωρίς τό ζουμί, ψάρια ἐλαφρά ψητά, γιαοῦρτι, φροῦτα ἄφθονα καί κατά προτίμησιν μῆλα, θά ἀποτελέσουν τό σιτηρέσιον τοῦ πάσχοντος.

Καί τώρα, ἄς μάθωμε πῶς θά προφυλαχθοῦμε ἀπό τίς ἀμοιβάδες καί λάμβλιες. 'Εάν ἀφαιρέσωμεν τόν παράγοντα τῆς τύχης, διότι εἶναι βέβαιον καί τό συναντῶμεν συχνότατα, ἄνθρωποι πού ζοῦν ἀπό πάσης ἀπόψεως ὑγιεινῶς, μολύνονται εὐκολώτατα, ἐνῷ ἄλλοι πού δέν ἐνδιαφέρονται καθόλου γιά τήν ὑγεία τους δέν προσβάλλονται ποτέ ἀπό τίποτε, ἡ μόλυνσις προέρχεται ἀπό ἄπλυτα φροῦτα, λαχανικά καί τροφές μολυσμένες. Τό κακό ἔγινε μεγαλύτερο κατά τά τελευταῖα χρόνια ἀπό τή μανία πού ἔπιασε τόν κόσμο νά τρώη χόρτα ὠμά καί φροῦτα μέ τίς φλοῦδες, γιά νά τρώη βιταμῖνες, οἱ ὁποῖες τίς περισσότερες φορές τοῦ εἶναι ἄχρηστες ἤ ἐάν τοῦ εἶναι ἀπαραίτητες μπορεῖ νά τίς παίρνη μέ τρόπον, ὥστε νά μή παθαίνη καί ἀμοιβάδες ἤ λάμβλιες, οἱ ὁποῖες θά καταστρέψουν τόσον τίς βιταμῖνες, ὅσον καί τόν ὀργανισμόν του. "Αλλος τρόπος μεταδόσεως καί ἴσως ὁ συχνότερος εἶναι οἱ μυῖγες, οἱ ὁποῖες, ἀφοῦ καθήσουν σέ κόπρανα ἀμοιβαδικῶν, πηγαίνουν κατόπιν στά τρόφιμα πού πρόκειται νά φᾶμε. 'Επομένως πρέπει πρῶτον νά τηρήσωμεν ἀπόλυτον καθαριότητα εἰς τά ἀποχωρητήρια καί μεγάλην ἀπολύμανσιν μέ ἀσβέστη ἤ φορμόλη, ἐάν μάλιστα ὑπάρχη εἰς τήν οἰκογένειαν ἄρρωστος ἀπό ἀμοιβάδες, διότι ὁ κίνδυνος ἀπό τίς μυῖγες εἶναι μέγιστος. Δεύτερον κατά τό θέρος πρέπει νά κηρύξωμεν τόν πόλεμον ἐναντίον τῶν μυιγῶν μέ κάθε μέσον καί θά εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θά ἀποφύγωμεν ἀσφαλῶς τήν μόλυνσιν. "Επειτα ἐπιβάλλεται νά πλένωνται τά χόρτα καλῶς καί ἐάν τά θεωροῦμε ὕποπτα νά βράζωνται, τά δέ φροῦτα νά πλένωνται καλῶς.

Γ. ΜΠΑΜΠΟΥΡΗΣ
Παιδίατρος

Οἱ σελίδες

✻ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ✻

Νέο κορίτσι

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ἕνα λουλοῦδι ἀνοίγει κάτω ἀπὸ τὴ φωτοβόλο καὶ θερμογόνο τοῦ ἥλιου ἐπίδρασι τὰ πέταλά του, δυναμώνει καὶ καρποφορεῖ. Ἕνα παιδὶ μεγαλώνει κάτω ἀπὸ τὴν πολυποίκιλη φροντίδα τοῦ καλοῦ πατέρα καὶ ἐξελίσσεται σὲ ἄνθρωπο. Ἕνας λαὸς ἐμπνέεται καὶ καθοδηγεῖται, δημιουργεῖ καὶ βρίσκει τὸν ἱστορικό του δρόμο κάτω ἀπὸ τὴν πολυποίκιλη στοργὴ κι' ἀγάπη τοῦ κατάλληλου Ἀρχηγοῦ. Ἑνὸς Ἀρχηγοῦ ποὺ δὲν κάνει διακρίσεις, ποὺ δὲν κοιτάζει τάξεις, δὲν θεραπεύει ἰδιωτικὰ συμφέροντα παρὰ ἀνοίγει τὰ χέρια του καὶ σὲ μιὰ πελώρια ἀγκαλιὰ κλείνει μὲ πολλὴ θέρμη ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ του βοηθώντας τὸ καθένα, παρηγορώντας το καὶ σφυρηλατώντας το κοντὰ στ' ἄλλα σὰν κρίκο στὴ γερὴ τοῦ συνόλου ἁλυσίδα.

Ὅμως ἂν ὁ δικός μας Ἀρχηγὸς μᾶς ἀγάπησε καὶ μᾶς ἀγκάλιασε ὅλους καὶ ὅλες χωρὶς ἐξαίρεσι, ξέρουμε πὼς ἔδειξε μιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια — ἔτσι μιὰ κάποια προτίμησι — στὸν ἐργατικὸ τῆς Ἑλλάδος κόσμο. Μήπως δὲν εἶχε καὶ τὸ λόγο του μ' αὐτὸ τὸ κάπως ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον; Ὁ Ἀρχηγὸς ἔχει πάντα τὸ λόγο καὶ τὴ δικαιολογία του σὲ κάθε πρᾶξι του καὶ τὴν πιὸ μικρή, ὅσο καὶ νὰ μὴν τὸ παίρνουμε ἐμεῖς εἴδησι. Ἔχει τὸ ἔνστικτο γιὰ κεῖνο ποὺ πρέπει καὶ δὲν πρέπει σὲ κάθε περίστασι καὶ σὲ κάθε ἀνάγκη.

Ὅπως ἕνας πατέρας μὲ τὴν ψυχὴ αἰώνια ἄγρυπνη καὶ τὸ πνεῦμα πάντα ξύπνιο βρίσκει τὸ δρόμο ποὺ ταιριάζει στοῦ παιδιοῦ του τὴν ἄνθησι καὶ τὴν ἐξέλιξι, ἔτσι κι' Ἐκεῖνος μὲ τὸ συμπύκνωμα τῆς πατρικῆς του φροντίδας γιὰ ὅλους μας βρῆκε καὶ βρίσκει τὸ δρόμο γιὰ τὸ καλό μας.

Καὶ ἡ ἀγάπη του αὐτὴ πρὸς τὸν ἐργαζόμενο κόσμο καὶ ἡ ἰδιαίτερή του συμπάθεια γεννήθηκε στὴν ἀρχή, γιατὶ ὁ κόσμος αὐτὸς ἦτανε παραπεταμένος καὶ παραγκωνισμένος. Τὸ συναίσθημά του γέννησε αὐτὴ τὴν προτίμησι. Μὰ ἔπειτα τὸ σοφὸ μυαλό του ἤξερε πὼς μιὰ χώρα, ἕνα Ἔθνος, ἕνας λαὸς ἔχει τὴ βάσι του καὶ τὸ θεμέλιο του πάνω σ' ἐκεῖνα τὰ μέλη του ποὺ ἐργάζονται ὅπου δήποτε ἔχουν ταχθῆ, στὴν πιὸ ἁπλῆ ἢ στὴν πιὸ πολυποίκιλη ἐργασία. Μὲ τὴ γνῶσι αὐτὴ ἀγκάλιασε τὸν ἐργαζόμενο, τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι, τὸν ἀνέβασε ἐκεῖ ποὺ πρέπει, τὸν λαμπικάρισε ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνάξια μὲ ὅλα τὰ σοφὰ νομοθετήματα καὶ τὶς τόσον σκόπιμες διατάξεις. Μ' αὐτὴ του τὴν πρᾶξι ἀποκατάστησε καὶ τὶς σχέσεις μεταξὺ πατέρα καὶ παιδιῶν, μεταξὺ Ἀρχηγοῦ καὶ ἀκολουθίας.

> **«Ἐπάνω εἰς τὸν ἐργατικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος ἐστήριξα τὰς ἐλπίδας μου νὰ ἀναμορφώσωμεν τὴν Ἑλλάδα!»**
>
> **Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ**
>
> (Ἀπὸ τὸν λόγο τῆς Μαλακάσας)

Μὲ συγκίνησι παρακολουθοῦμε τώρα καὶ τέσσερα χρόνια τὴν προσπάθειά του πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο. Ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο ὡς τὸ πιὸ μεγάλο. Τώρα τελευταῖα πόσα καὶ πόσα δὲν ἔκανε! Συντάξεις, ἐπιδόματα σὲ ἀρρώστους, δωρεὲς κρατικές. Θὰ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες, ἢ θὰ ἀκούσατε στὸ ραδιόφωνο καὶ τὴν τελευταία του προσφορὰ γιὰ τὴ λέσχη τοῦ ἐργαζομένου κοριτσιοῦ. Δύο ἑκατομμύρια δραχμές! Καὶ τώρα μάλιστα σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὅλα τὰ κράτη μεταχειρίζονται τὰ κεφάλαιά τους σὲ ἐξοπλισμοὺς καὶ προετοιμασίες.

Τὶς προάλλες, ἀκούραστος ὅπως εἶναι πάντα, δὲν βαρέθηκε νὰ βρεθῆ ἀνάμεσά μας στὴν ἐκδρομὴ ποὺ κάναμε στὴ Μαλακάσα. Μᾶς πλησίασε ὅπως πάντα χαρούμενος καὶ πατρικός, μᾶς μίλησε, μᾶς ἀναφτέρωσε! Μᾶς εἶπε λόγια, ποὺ δὲν ἀκούσαμε ποτέ μας πρίν, γιατὶ κανεὶς δὲν ἦλθε ποτὲ ἀνάμεσά μας, κανεὶς δὲν φάνηκε ξαφνικὰ στὴν ἐκδρομή μας, νὰ τὸν ἀκούσουμε τόσο κοντά μας σὰν φίλο μας καὶ σὰν πατέρα μας, χωρὶς ἐπισημότητες, ἔτσι καρδιακά, ὄχι σὲ ἐπίσημες αἴθουσες καὶ σὲ σοβαρὲς τελετές, ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ οὐρανὸ καὶ μέσα στὸ ἑλληνικὸ τοπίο, ἕνα κομμάτι τῆς δικῆς μας ψυχῆς καὶ τῆς δικῆς μας λαχτάρας.

Καὶ ὅπως οἱ ζωηφόρες τοῦ ἥλιου ἀχτῖνες ἔφταναν ὡς τὴν τελευταία ἶνα τοῦ κορμιοῦ μας, ἔτσι καὶ τὰ θερμά του λόγια καταστάλαξαν στῆς ψυχῆς μας τὰ βάθη. Ἡ Μαλακάσα ἐκείνη τὴ μέρα μᾶς φάνηκε μ' ἕνα νέο φῶς καὶ μὲ μιὰ ἀσύγκριτη ὀμορφιὰ ντυμένη.

Ἡ χαρά μας κι' ἡ εὐτυχία μας ἀποκορυφώθηκε ὅταν μᾶς κάλεσε σὲ συνεργασία γιὰ τὴν ἀναμόρφωσι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Σὲ μᾶς, λέγει, ἐστήριξε τὰς ἐλπίδας του νὰ ἀναμορφώσωμεν τὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχει γιὰ μᾶς πιὸ μεγάλη τιμὴ νὰ συντελέσουμε μικρὲς καὶ μεγάλες, ὅλες ἐξ ἴσου, ὅλες χωρὶς διαφορὰ στὴ μεγάλη τελετὴ αὐτή;

Ξέρουμε πὼς σήμερα, ποὺ εἴμαστε ἀκόμη μικρὲς καὶ νέες προετοιμαζόμαστε γιὰ τὴ μεγάλη μας ἀποστολή, μὰ φκιάνοντας πρῶτα ἀπὸ ὅλα γερὸ τὸ κορμί μας καὶ δυνατὸ τὸν χαρακτῆρα μας, στερεώνοντας μέσα στὴν καρδιά μας τὸ βωμὸ τῶν ἐθνικῶν μας ἀξιῶν καὶ καλλιεργώντας μέσα στὴν ψυχή μας τὴν ἄσειστη πίστη γιὰ τὴ λαμπρὴ Ἰδέα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ μᾶς ἀνάστησε Ἐκεῖνος.

Ὅταν μεγαλώσουμε, γυναῖκες ἄρτιες σωματικά, πνευματικὰ καὶ ψυχικά, τότε θ' ἀρχίσουμε καὶ μεῖς νὰ βάζουμε τὰ ψηφίδια μας στὸ μεγάλο μωσαϊκό, στὸ ἀθάνατο ἐθνικὸ ταμπλώ, ὅπως μᾶς τὸ περιγράφει ὁ Ὁδηγητής μας κι' ὅπως μᾶς κάνει μαζί του νὰ τὸ ὀνειρευώμαστε. Τότε θἄρθη καὶ ἡ σειρά μας σὰν ἀδελφές, σύζυγοι καὶ μητέρες νὰ ἀποδείξουμε πὼς ἡ φροντίδα του ἔφερε καρποὺς καὶ ὁ ἥλιος τῆς στοργῆς του τοὺς ὥριμασε μέσα στὴ δική μας ψυχὴ γιὰ τῆς Ἑλλάδος μας τὸ ὡραῖο Μέλλον.

Σ. Καραϊσκάκη

Τῶν μητέρων

Γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ παιδιοῦ.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ ΦΥΤΑ

Τώρα ποὺ τὸ παιδὶ γυρίζει στὴν ἐξοχὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ θέμα αὐτό.

Τὸ παιδὶ συνηθίζει νὰ πιάνῃ κάθε εἴδους λουλούδι καὶ κάθε εἴδους καρπὸ ὅταν εἶναι ἐλεύθερο μέσα στὴ φύσι. Μήπως καὶ μεῖς δὲν κάνουμε τὸ ἴδιο; Κουβαλοῦμε ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ μάτσα ἀπὸ ἀνθισμένα κλαδιά. Καὶ μεῖς παιδιὰ βάλαμε ἴσως στὸ στόμα κάποιο κόκκινο φροῦτο, ποὺ ἔμοιαζε μὲ κεράσι, ἢ ἕνα κοτσανάκι ποὺ ἤτανε γλυκό.

Ὅμως πολλὲς φορὲς τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἄσχημα, κάποτε καὶ καταστρεπτικά. Ἐξανθήματα στὰ χείλη, στὰ χέρια ἢ καὶ δηλητηριάσεις.

Ὅσο τὸ παιδὶ εἶναι μικρό, πρέπει νὰ τὸ παρακολουθοῦμε βῆμα πρὸς βῆμα, γιατὶ εἶναι πιὸ κουτὸ κι' ἀπὸ τὰ ζῶα, ποὺ ἀπὸ ἔνστικτο δὲν τρῶνε τὰ φαρμακερὰ φυτά.

Ἀργότερα ἂς τοῦ ἀναλύσουμε πῶς πολλὰ φυτὰ περιέχουν δηλητήριον καὶ ὅτι ποτὲ δὲν πρέπει νἀγγίζῃ ἄγνωστα φυτὰ καὶ καρπούς.

Ὁ κρόκος π. χ., τὰ κίτρινα ἐκεῖνα λουλούδια ποὺ βγαίνουν σὲ ὑγρὸ χῶμα, στὸ κόψιμό τους ἀφήνουν σταγόνες γάλακτος ποὺ εἶναι πολὺ δηλητηριώδεις. Ἀρκεῖ νἄχῃ κανεὶς στὰ χέρια μιὰ μικρὴ πληγὴ γιὰ νὰ πάθῃ δηλητηρίασι.

Τὰ ἄγρια κρεμμύδια ποὺ βγαίνουν στοὺς ἀγροὺς εἶναι ἐπίσης τρομερὰ ἐπικίνδυνα κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα. Γενικὰ πρέπει αὐστηρὰ νὰ ἀπαγορεύεται στὸ παιδὶ νὰ κόβῃ κάτι στὶς ἐκδρομές, νὰ μὴ τρώγῃ στάχυα, νὰ μὴ γλύφῃ κοτσάνια κι' ἄλλα παρόμοια.

Ἡ πρώτη βοήθεια σὲ τέτοιες δηλητηριάσεις εἶναι ἡ μὲ κάθε μέσο πρόκλησι ἐμετοῦ δυνατοῦ. Κατόπιν δίνουμε μιὰ διάλυσι τανίνης (4 γραμμάρια σὲ 200 γραμ. νεροῦ). Ἕνα κουτάλι φαγητοῦ κάθε 5 λεπτά. Καὶ προσκαλοῦμε ἀμέσως τὸ γιατρό.

Ἴσως στὸ σχολεῖο ἀποκτᾷ τὸ παιδὶ βοτανικὲς γνώσεις. Ὅμως αὐτὸ γίνεται ἀπὸ μιὰ ὡρισμένη ἡλικία.

Ἡ καλυτέρα περίστασι εἶναι μιὰ κυριακάτικη ἐκδρομὴ ἢ ἡ καλοκαιριάτικη διαμονὴ στὴν ἐξοχή, ὅπου μποροῦμε νὰ δείξουμε ἐπὶ τόπου στὸ παιδὶ τὸ εἶδος τοῦ φυτοῦ καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ κινδύνους.

Αὐτὸ βέβαια προϋποθέτει νἄχουμε ἐμεῖς τὶς γνώσεις αὐτές. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἤτανε ἄσχημο ἡ νεολαία μας ἀνάμεσα σὲ ἄλλες νὰ ἀποκτήσῃ κι' αὐτές. Καὶ οἱ γονεῖς νὰ προσπαθήσουν νὰ μάθουνε σχετικὰ χάριν τοῦ πιὸ μεγάλου θησαυροῦ των, τοῦ παιδιοῦ των.

ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΩΡΑ

Μέσα σὲ ὅλες μας τὶς ἀσχολίες, ὅσο πολλὲς καὶ νἆναι, μέσα σ' ὅλες τὶς φροντίδες τῆς καθημερινῆς ζωῆς ὅσο κουραστικές, μέσα στὶς πίκρες μας, ὅσο βαρειὲς καὶ ἂν μᾶς χτυποῦν, ἂς μὴ ξεχνοῦμε πῶς ἡ ζωὴ τῶν παιδιῶν μας, τῶν μικρῶν ἀδελφῶν μας, τῶν μικρῶν συναγωνιστῶν μας, δὲν εἶναι ἀκόμα ὥριμη γιὰ ὅλα αὐτά. Ὅτι χρειάζεται ἥλιο καὶ χαρά. Γι' αὐτὸ ἂς τοὺς δίνουμε κάθε μέρα μιὰ χαρούμενη ὥρα, μιὰ χρυσῆ ὥρα. Ἂς σφαλίξουμε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά μας ὅ,τι μᾶς ἀπασχολεῖ κι' ἂς γίνωμε καὶ μεῖς παιδιὰ μὲ τὰ παιδιά μας.

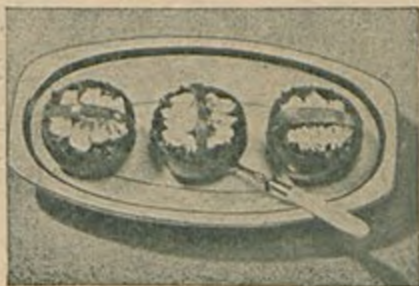
Ἂς τὰ μαζέψωμε γύρω μας κι' ἂς τὰ ζεστάνουμε μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ἀγάπης μας. Ἀνοίγοντας ἕνα παιδικὸ βιβλίο ἂς διαβάσουμε, ἂς συζητήσουμε, ἂς χαροῦμε μαζί τους! Ἂς τὰ διδάσκουμε παίζοντας, γιατὶ ἔτσι μαθαίνει τὸ παιδὶ ἀβίαστα καὶ χωρὶς στενοχώρια. Ἔτσι ἐπίσης δίνει τὸ παιδὶ χωρὶς κόπο καὶ παιδαγωγικὲς ἔρευνες κατὰ τὸ τάδε ἢ τάδε σύστημα τὶς προδιαθέσεις του, τὶς ἀρετὲς τοῦ χαρακτῆρός του καὶ τὶς κλίσεις του. Μ' αὐτὰ τὰ δεδομένα μποροῦμε καλύτερα νὰ ξέρουμε τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑπόστασι τοῦ παιδιοῦ μας καὶ ἀνάλογα νὰ βοηθήσουμε στὴν ἐξέλιξί του γενικά. Μιὰ χρυσῆ ὥρα κάθε ἀπόγευμα θὰ μᾶς δώσῃ χρυσᾶ ἀποτελέσματα. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ φκιάσουμε ἀνθρώπους!

ΚΑΛΑΘΑΚΙΑ ΓΕΜΑΤΑ ΟΡΕΞΙ

Τώρα ποὺ οἱ ντομάτες ἀρχίζουν καὶ στολίζουν μὲ τὸ λαμπερὸ κόκκινό τους χρῶμα τὰ μανάβικα καὶ ὀπωροπωλεῖα, δὲν θὰ εἶναι ἄσχημο νὰ σᾶς δώσουμε μιὰ νόστιμη ὁδηγία.

Τὸ πιὸ λίγο ἀπὸ τὴ μισὴ ντομάτα κόψετε ἔτσι, ποὺ νὰ ἀποτελῇ ἕνα καλαθάκι, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα μας. Χρειάζεται βέβαια κάποια προσοχὴ στὸ κόψιμο. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ντομάτας βγάζουμε μ' ἕνα ἀσημένιο μικρὸ κουτάλι. Τὰ καλαθάκια αὐτὰ τὰ γεμίζουμε μὲ μπιζέλια, σπαράγγια, αὐγὸ βραστό, κομμένη ἀντσούγια. Πάνω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ρίχνουμε λίγη μαγιονέζα ἢ βούτυρο χτυπημένο μὲ μαϊντανὸ καὶ ἄνιθο πολὺ ψιλοκομμένο.

Σ' ἕνα γιορτάσιμο τραπέζι ἀποτελοῦν αὐτὰ τὰ καλαθάκια ἕναν ὡραῖο καὶ ὀρεκτικὸ μεζέ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ μᾶς τραβᾷ μὲ τὰ νάζια καὶ μὲ τὰ καμώματά της. Καὶ δὲν θὰ μπορέσουμε ἐπὶ πολὺ ν' ἀντισταθοῦμε στὴν πρόσκλησί της. Εἶναι τόσο δελεαστική.

Ἕνα σὰν αὐτὸ τὸ κοστοῦμι τῆς εἰκόνας μας θὰ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητο. Εἶναι ἁπλό, ὄμορφο καὶ πολὺ πρακτικό. Ἔπειτα, καθὼς θὰ δῆτε, ἐκτελεῖ καὶ διπλὸ σκοπό.

Εἶναι φούστα γιὰ τὶς ἐκδρομές, ποὺ γίνεται κυλότα γιὰ τὴν ἀκρογιαλιὰ ἢ καὶ γιὰ τὶς πορεῖες.

Μέσα στὸν ποδόγυρο τῆς φούστας, τὸν ὁποῖον θὰ χωρίσετε μ' ἕνα σημάδι σὲ δυό, περνᾶτε δυὸ κομμάτια κορδόνι, ποὺ τὶς ἄκρες του στερεώνετε ἔξω στὸ γύρισμα. Ὅταν τραβήξετε τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ κορδονιοῦ μπρὸς καὶ πίσω κάνετε τὸ ἕνα σκέλος, τὸ ἴδιο καὶ τὸ ἄλλο.

Ἡ χαριτωμένη κάπα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καμωμένη εἶναι γιὰ τὸν ἥλιο πολὺ πρακτική, ὡς καὶ γιὰ τὸν τυχὸν ἀγέρα. Ὅταν πέσῃ ὁ ἥλιος τὴ διπλώνουμε καὶ τὴ βάζουμε στὴ τσάντα ἢ τὴ ρίχνουμε πίσω, κουμπωμένη μὲ δυὸ κουμπιὰ στὸ μπλουζάκι.

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΠΛΑΤΑΙΩΝ

479 πρὸ Χριστοῦ.

Τὰ δεινὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος δὲν ἔχουν λήξει. Ὁ Ξέρξης, ἂν καὶ συντετριμμένος ἀπὸ τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος, δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο ν' ἀναθεωρήσῃ τὶς ἀποφάσεις του γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλλάς, μὲ τὸν ὑπέροχον πολιτισμόν της, ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῶν Περσῶν γιὰ τὴν κοσμοκρατορία. Φεύγοντας λοιπὸν ὁ Ξέρξης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀφίνει τὸν σατράπη Μαρδόνιο μὲ 300.000 στρατὸ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑποταγὴ τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ Μαρδόνιος ξεχειμώνιασε στὴ Θεσσαλία. Κατόπιν προσέβαλε τὴν Ἀττική, κατέστρεψε τὰς Ἀθήνας καὶ ἔπειτα συνέχισε τὴν πορεία του πρὸς τὴν Βοιωτία, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ στρατό, ὁ ὁποῖος διετέλει ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν στρατηγῶν Ἀριστείδου καὶ Παυσανίου.

Ὁ Μαρδόνιος εἶχεν ἤδη ἐπιχειρήσει νὰ καθυποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ δόλου, ἀποσπῶντας τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὴν συμμαχίαν τῶν ὑπολοίπων Ἑλληνικῶν πόλεων. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ τοὺς πρότεινε συμμαχίαν, ὑποσχόμενος σ' αὐτοὺς ἀνοικοδόμησιν τῆς κατεστραμμένης πόλεώς των.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ τοῦ Μαρδονίου ἀπέτυχε. Συνετρίβη στὴν ἀδάμαστη θέλησι τῶν Ἀθηναίων ν' ἀποκρούσουν μὲ κάθε τρόπο τὴν Περσικὴ κυριαρχία. Παρὰ τὰς καταστροφάς των, οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν πρὸ πάντων Ἕλληνες. Τί θὰ ἔκαναν τὰ πλούτη ποὺ τοὺς προσέφερον οἱ Πέρσαι ἂν θὰ ἔπρεπε ν' ἀπαλλοτριώσουν γι' αὐτὰ τὴν ἐλευθερία τους, καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος;

Τὰ περσικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον στὴν Βοιωτία, ἐστρατοπέδευσαν στὴν ἀριστερὰ ὄχθη τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, κοντὰ στὶς Πλαταιές.

Οἱ Πλαταιὲς ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες πόλεις τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῶν Θηβῶν, κοντὰ στὶς πηγὲς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, στὰ σύνορα Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ ἐπὶ τῶν νοτίων κλιτύων τοῦ Κιθαιρῶνος. Ὁ μῦθος ἀνέφερε πὼς τὸ ὄνομά της τὸ ὤφειλε στὴν κόρη τοῦ Ἀσωποῦ Πλαταιάν. Τὸ 490 π. Χ. οἱ Πλαταιεῖς πῆραν μέρος στὸν κατὰ τῶν Περσῶν ἀγῶνα καὶ ἠγωνίσθησαν στὸν Μαραθῶνα καὶ τὴν Σαλαμῖνα. Τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου μετὰ τὴν ἧττάν των στὴν Σαλαμῖνα ἐπυρπόλησαν τὴν πόλιν. Παρὰ τὰ ἐρείπιά της ἐστρατοπέδευσεν ὁ Μαρδόνιος.

Τὰ στρατεύματα τῶν Ἑλλήνων, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀριστείδην καὶ τὸν Παυσανίαν, ὅπως εἴπαμε, ἐστρατοπέδευσαν κατ' ἀρχὰς στὶς πλαγιὲς τοῦ Κιθαιρῶνος, πολὺ γρήγορα ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ νικηφόρο ἐπιδρομὴ τοῦ ἱππικοῦ των, ἁπλώθηκαν στὴν πεδιάδα, ποὺ ἐκτεινόταν στὴν δεξιὰ ὄχθη τοῦ Ἀσωποῦ.

Δέκα ὁλόκληρες μέρες τὰ δυὸ ἀντίπαλα στρατεύματα ἔμεναν χωρὶς ν' ἀναλάβουν ἐπίθεσι τὸ ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου. Οἱ Ἕλληνες ἄρχισαν νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἔλλειψιν ὕδατος καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ μεταφέρουν τὸ στρατόπεδό τους δέκα στάδια μακρύτερα ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ σημεῖο. Πρῶτος ἀνέλαβε τὴν ἐπίθεσι ὁ Μαρδόνιος. Τὰ τρόφιμα τοῦ στρατοῦ του ἐξηντλοῦντο καὶ τὸ ἠθικὸν τῶν στρατιωτῶν του, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐπανειλημμένες καταστροφές, δὲν ἦταν καθόλου ἱκανοποιητικό. Ἀντιθέτως τὸ ἠθικὸν τῶν Ἑλλήνων ἦταν ἀκμαιότατο. Ἠγωνίζοντο διὰ τὴν ἐλευθερίαν των, διὰ τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ ἱερά των καὶ ὁ ἀγών τους ὁ ἱερὸς ἐθέρμαινε τὰς ψυχάς των. Ταχύτατα οἱ Πέρσαι κατετροπώθησαν. Ὁ Μαρδόνιος ἐτραυματίσθη θανασίμως. Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶται ἐσάρωσαν τὸ περσικὸν στρατόπεδον. Ἀπὸ τοὺς 300.000 Πέρσας μόνον 40.000 κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Περσίαν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀρταβάζην, θλιβεροὶ ἄγγελοι τῆς τραγικῆς ἐκστρατείας των.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς τὴν Μυκάλην ὁ Ἑλληνικὸς στόλος κατεναυμάχει τὰ ὑπολείμματα τοῦ Περσικοῦ.

Ἡ νίκη τῶν Πλαταιῶν ἀπετέλεσε σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν εἰς τὰς Πλαταιὰς ἡττῶντο οἱ Ἕλληνες, ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς θὰ ἐσαρώνετο ἀπὸ τὰς περσικὰς ὀρδάς. Τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον κατηύγασε τὴν Εὐρώπην ἀργότερον, θὰ ἔσβηνε λίαν ἐνωρίς. Ὁ πολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἠκολούθει διαφορετικὴν ὁδόν. Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν οἱ Ἕλληνες προσέφεραν σπουδαίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν πολιτισμόν.

Ὁ Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Ἀριστείδης (μαρμάρινος ἀνδριὰς εὑρισκόμενος εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως).

Ι. Ν. ΒΙΣΤΑΚΗΣ

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Προτοῦ ἀρχίσωμεν νὰ σᾶς ποῦμε πῶς καταρτίζεται καλὰ μία συλλογὴ γραμματοσήμων, σᾶς ἀναγγέλλομεν ὅτι ἐξεδόθησαν καὶ ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν ἀπὸ τῆς 27ης Μαΐου μία σειρὰ ἀπὸ δύο ὡραῖα γραμματόσημα τῆς διαβαλκανικῆς Ἑνώσεως.

Ὅπως θὰ σᾶς εἶναι γνωστόν, ἡ Βαλκανικὴ συμμαχία μὲ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν, Ρουμανίαν, Τουρκίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, κάθε χρόνον συνέρχεται εἰς μίαν ἀπὸ τὰς Πρωτευούσας τῶν Κρατῶν αὐτῶν διαδοχικῶς καὶ ἀσχολεῖται μὲ εἰδικοὺς ἀντιπροσώπους της, εἰς διάφορα ζητήματα, κυρίως οἰκονομικῆς φύσεως, ἀποβλέποντα εἰς τὴν σύσφιγξιν ἀκόμη περισσότερον τοῦ συμμαχικοῦ δεσμοῦ. Εἰς μίαν τῶν συνεδριάσεων ἐκείνων τοῦ 1938 εἶχεν ἀποφασισθῆ καὶ ἡ ἔκδοσις κοινοῦ γραμματοσήμου διαβαλκανικοῦ καὶ πράγματι τότε ἡ ταχ. ὑπηρεσία μας ἐξέδωκεν ἓν ἑξάδραχμον παριστῶν τὰ Ἐθνόσημα τῶν τεσσάρων Κρατῶν. Τὰ ἄλλα Κράτη εἶχον ἐκδώσει δύο γραμματόσημα μὲ τὴν ἰδίαν ἀπεικόνισιν καὶ εἰς τὰς ἑξῆς ἀξίας. Ἡ Τουρκία 8 (ἐρυθρὸν) καὶ 12 γροσίων (βαθὺ κυανοῦν). Ἡ Γιουγκοσλαυΐα 3 (πράσινον) καὶ 4 δηναρίων (κυανοῦν) καὶ ἡ Ρουμανία 7,50 λέϊ (ἰνδικὸν κυανοῦν) καὶ 12 λέϊ (κυανοῦν).

Εἰς τὸ περυσινὸν διαβαλκανικὸν συνέδριον ἀπεφασίσθη ἡ ἔκδοσις ἄλλων δύο γραμματοσήμων διαβαλκανικῶν, τὰ ὁποῖα θὰ κυκλοφορήσουν μόνον ἐπὶ ἓν ἔτος. Ὡς σχέδιον προετιμήθη τῆς ἰδικῆς μας ἀντιπροσωπείας τοῦ Ὑπουργείου τῶν Τ. Τ. Τ. τὸ ὁποῖον παριστᾷ ὅλα τὰ Ἐθνόσημα τῶν συμμάχων Κρατῶν πλήρη. Τὸ γραμματόσημον τοῦτο ἐξεδόθη εἰς δραχμὰς 6 διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὰ σύμμαχα Κράτη (ἀνοικτὸν κυανοῦν) καὶ εἰς δρχ. 8 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν (βαθὺ κυανοῦν). Εἶναι λιθογραφικῆς ἐκτυπώσεως, κατὰ τὸ σύστημα offset, καὶ ἐξετυπώθησαν εἰς τὰ λιθογραφεῖα Ἀσπιώτου. Εἶναι διάτρητα, ὁ χάρτης ἔχει ὑδατόσημον τὸ στέμμα καὶ ἐξετυπώθησαν:

Τῶν 6 δραχμῶν 500.000 τεμάχια
» 8 » 1.000.000 »

Κατὰ τὴν ληφθεῖσαν δὲ ἀπόφασιν εἰς τὸ περυσινὸν συμβούλιον εἰς τὸ ἄνω μέρος ἀναγράφεται ἡ λέξις «ΕΛΛΑΣ» ὅπως καὶ τὸ ὄνομα ἑκάστης χώρας διὰ τὰ γραμματόσημα ποὺ θὰ ἐκδώσῃ, εἰς τὸ κάτω δὲ μέρος ἡ ἐκδήλωσις τῆς συμμαχίας μὲ τὰς λέξεις ENTENTE BALCANIQUE. Ἐπίσης γαλλιστὶ ἀναγράφεται κάτωθι τῶν Ἐθνοσήμων μὲ μικρὰ στοιχεῖα καὶ τὸ ὄνομα τῆς χώρας ποὺ ἔχει τὸ Ἐθνόσημον αὐτό.

Λόγῳ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐκτυπώσεως τὰ γραμματόσημα αὐτὰ θὰ λάβωσιν ἀρκετὴν φιλοτελικὴν καὶ ἐμπορικὴν ἀξίαν.

* * *

Διὰ πρώτην φορὰν ἐφέτος θὰ ἔχωμεν καὶ γραμματόσημα τῆς Ε. Ο. Ν., ἀναμνηστικὰ τῆς ἱδρύσεώς της.

Ὡς ἀναμνηστικὰ τὰ γραμματόσημα αὐτὰ θὰ κυκλοφορήσουν εἰς τρεῖς μόνον ἡμέρας, τὴν 3ην, 4ην, καὶ 5ην Αὐγούστου εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους, καὶ κατόπιν θὰ ἀποσυρθοῦν. Διὰ τοὺς φιλοτελιστὰς θὰ πωλῶνται ἀπὸ εἰδικὴν θυρίδα τοῦ ταχυδρομείου μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1941.

Τὰ γραμματόσημα αὐτά, λόγῳ τῆς πολεμικῆς καταστάσεως δὲν θὰ ἐκτυπωθοῦν μὲ τὴν χαλκογραφικὴν μέθοδον, ἀλλὰ λιθογραφικῶς μὲ τὸ σύστημα offset, εἰς τὰ λιθογραφεῖα Ἀσπιώτου. Θὰ ἐκδοθοῦν δὲ εἰς δύο σειράς, τῆς τακτικῆς ἀλληλογραφίας καὶ ἀεροπορικὰ καὶ θὰ εἶναι εἴκοσιν ἐν συνόλῳ.

Διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς πρώτης σειρᾶς ἐξελέγησαν εἰκόνες ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ε. Ο. Ν. χαρακτηριστικαὶ κυρίως τῆς ἀθλητικῆς της ἐπιδόσεως. Τὸ 75δραχμον παριστᾷ τὸ ἔμβλημά της, τὸν δίκοπον πέλεκυν, τὰ δὲ τῶν 3 καὶ 100 δραχμῶν τὸ ἔμβλημα τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὰ ἀεροπορικὰ παριστῶσι διάφορα τοπία τῆς Ἑλλάδος ἄνωθεν τῶν ὁποίων πετοῦν σμήνη ἀεροπλάνων.

Τὰ γραμματόσημα καὶ τῶν δύο σειρῶν θὰ εἶναι δίχρωμα, μερικὰ δὲ καὶ τρίχρωμα, ἡ ἀξία δὲ ἑκάστης σειρᾶς εἶναι **δραχμαὶ 333.**

«ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ»

Η ΜΙΚΡΗ ΑΔΕΛΦΗ

*Ηταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ τρεῖς ἀδερφὲς κι' ἔγνεθαν λινάρι κι' ἔλεγαν: Ὁποιανῆς πέση τὸ σφοντύλι, θὰ τὴ φᾶμε!

Ἔτυχε λοιπὸν νὰ πέση τῆς μάνας τους τὸ σφοντύλι, καὶ τὴν ἄφησαν. Ἔκατσαν πάλι νὰ γνέθουν, καὶ πάλι τῆς ἴδιας ἔπεσε, καὶ δεύτερη καὶ τρίτη φορά. Ἔ, νὰ τὴ φᾶμε τώρα, εἶπαν.

—Ὄχι, λέει ἡ μικρότερη, νὰ μὴ τὴ φᾶτε. Οἱ ἄλλες ὅμως δὲν τὴν ἄκουσαν.

Σὰν καθῆσαν λοιπὸν νὰ τὴ φᾶνε, λένε τῆς μικρότερης: Ἔλα νὰ φᾶς κι' ἐσύ! Ἐκείνη δὲν ἤθελε, παρὰ σηκώθηκε κι' ἔκατσε σ' ἕνα σαμάρι, ποὺ καθόταν οἱ κόττες ἀπὸ κάτω, κι' ἔκλαιγε καὶ τὶς κακολογοῦσε.

Τῆς εἶπαν πολλὲς φορές: Ἔλα νὰ φᾷς κι' αὐτὴ δὲν ἤθελε. Σὰν ἀπόφαγαν κι' ἔφυγαν ὅλες, τότες ἡ μικρότερη ποὺ τὴ 'λέγαν Σαμαροκουτσουλοῦ, σύναξε ὅλα τὰ κόκκαλα καὶ τἄθαψε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σταχτολόγο, καὶ τὰ θυμιάτιζε κάθε μέρα ὡς τὶς σαράντα μέρες. Κι' ὕστερ' ἀπὸ σαράντα μέρες, πῆγε νὰ τὰ πάρη καὶ νὰ τὰ βάλη σ' ἄλλο μέρος. Σηκώνοντας ὅμως τὴν πέτρα ποὺ τὰ σκέπαζε, θαμπώθηκε ἀπ' τὶς ἀχτίδες ποὺ βγάζανε, καὶ βρέθηκαν φορέματα, ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρα, ἡ ἄνοιξι μὲ τὰ λουλούδια, ἡ θάλασσα μὲ τὰ κύματα, καὶ πολλὰ νομίσματα λογιῶν λογιῶν. Καὶ τ' ἄφησε ἐκεῖ ποὺ τὰ βρῆκε. Ὕστερα ἦρθαν οἱ ἀδερφές της, καὶ τὴ βρῆκαν ποὺ κάθονταν στὸ σαμάρι, καὶ τὴ βρίζανε. Τὴν Κυριακὴ πῆγαν οἱ ἀδερφές της στὴν ἐκκλησία. Τότες σηκώθηκε κι' αὐτή, νίφτηκε, ἀρματώθηκε, ἔβαλε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησία, παίρνοντας μαζί της κι' ἕνα σακκούλι φλουριά. Σὰν πῆγε στὴν ἐκκλησία, θαύμαζε ὅλος ὁ κόσμος, καὶ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν κυττάζη ἀπ' τὶς ἀχτίδες ποὺ σκορποῦσε. Κι' ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ὁ λαὸς τὴν πῆρε ἀπὸ πίσω, κι' ὅλοι θέλανε νὰ δοῦνε ποῦ θὰ πάῃ.

Τότες κι' αὐτὴ γιόμισε τὴ φούχτα της μὲ φλουριὰ ἀπ' τὸ σακκούλι, καὶ τἄρριχνε στὸ δρόμο. Κι' ὅλος ὁ δρόμος γιόμισε φλουριά, κι' ὁ κόσμος χύθηκε στὰ φλουριά, κι' ἔτσι τὴν ἀφήσανε, καὶ πῆγε στὸ σπίτι της κι' εὐθὺς ἄλλαξε κι' ἔβαλε τὰ παλιά της ροῦχα καὶ χώθηκε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ σαμάρι. Σὰν ἦρθαν οἱ ἀδερφές της ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς λένε: Ποῦ εἶσαι κακομοίρα; Ἔλα νὰ σοῦ ποῦμε, ποὺ ἦρθε μία στὴν ἐκκλησία, ἥλιος τοῦ ἡλιοῦ, καὶ ποὺ εἶχε ἐκεῖνα τὰ φορέματα ποὺ δὲν μποροῦσες νὰ τὰ κυττάξῃς, ἄστραφταν κι' ἔλαμπαν, κι' ἔσπερνε στὸ δρόμο φλουριά. Γιὰ κύτταξε πόσα μάσαμε, δὲν ἔρχεσαι κι' ἐσύ;

—Ἂς ἐμάσατε ἐσεῖς, ἐγὼ δὲν τὰ θέλω!

Πῆγαν τὴν ἄλλη Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία, κι' ἔγινε πάλι τὸ ἴδιο. Πῆγαν ἔπειτα καὶ τὴν ἄλλη, κι' ἐκεῖ ποὺ ἔρριχνε τὰ φλουριά, τῆς πέφτει ἀπ' τὴ βιασύνη της κι' ἀπὸ τὴ σύναξι τοῦ κόσμου τὸ ἕνα ἀπ' τὰ χρυσᾶ παπούτσια της. Καὶ τὸ βασιλόπουλο ποὺ τὴν κυνήγαγε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴ φτάση, τῆς πῆρε τὸ χρυσὸ παπούτσι ποὺ τῆς ἔπεσε. Καὶ διαλάλησε: Ὁποιανῆς χωρέση αὐτὸ τὸ παπούτσι ἴσια ἴσια, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε περισσότερο οὔτε λιγώτερο, θὰ τὴν πάρω γυναῖκα!

Καὶ πῆγε σ' ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ δοκίμαζε καὶ δὲν εὕρισκε καμμιανῆς τὸ πόδι νὰ ταιριάζη. Τότες πῆγαν οἱ ἀδερφές της καὶ τῆς εἶπαν τὸ καὶ τό: Σύρε κι' ἐσύ, μπορεῖ νὰ σοῦ κάνη.

—Φύγετε, τοὺς λέει ἐκείνη, μὴ μὲ περιγελᾶτε!

Τὸ βασιλόπουλο εἶχε πάρει μὲ τὴν ἀράδα τὰ σπίτια, κι' ἔτσι ἦρθε καὶ στὸ σπίτι τῆς Σαμαροκουτσουλοῦς, καὶ σὰν τὴν εἶδε κατάλαβε πὼς αὐτὴ εἶναι. Καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα καὶ τὴ στεφανώθηκε.

Τότες οἱ ἀδερφές της τὴν ἐφθόνησαν, κι' ὅταν αὐτὴ ἔκανε τὸ παιδί, πῆγαν νὰ τὴν ἰδοῦν. Κι' ἐκεῖ ποὺ ἦταν λεχώνα καὶ μοναχή, τὴν παίρνουν καὶ τὴ βάζουν μέσα σὲ μιὰ κασσέλλα καὶ τὴν πῆγαν καὶ τὴν ἔρριξαν στὸ ποτάμι, καὶ τὸ ποτάμι τὴν ἐξέρασε σ' ἕναν ἔρημο τόπο. Ἐκεῖ ἦταν μιὰ γρηὰ ζουρλή, καὶ σὰν τὴν εἶδε τὴν κασσέλα, πῆγε νὰ τὴν πάρῃ. Μὰ σὰν τὴν κτύπησε καὶ τὴν ἄνοιξε καὶ εἶδε μέσα ἄνθρωπο, σηκώθηκε κι' ἔγινε ἄφαντη. Ἔτσι ἔμεινε αὐτὴ μοναχή, κι' ἄκουε τοὺς λύκους ποὺ οὐρλιάζανε καὶ τὰ ἀγριογούρουνα καὶ τὰ λειοντάρια, κι' αὐτὴ καθότανε κι' ἔκλαιγε καὶ παρακάλαγε τὸ Θεό: Θεέ μου, δός μου λίγη τρύπα, νὰ χώσω τὸ κεφάλι μου καὶ νὰ μὴν ἀκούω τὰ θηρία· καὶ τῆς ἔδωσε. Εἶπε πάλι· Θεέ μου, δός μου ἀκόμη λίγη τρύπα νὰ 'μπῶ ὡς τὴ μέση· καὶ τῆς ἔδωσε. Ἐπαρακάλεσε πάλι καὶ τρίτη φορὰ τὸ Θεό, καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα παλάτι μὲ ὅλα τὰ χρειαζούμενα· καὶ κάθονταν μέσα· κι' ὅ,τι ἔλεγε, εὐθὺς γινότανε. Λόγου χάρι, σὰν ἤθελε νὰ φάη, ἔλεγε· ἔλα τραπέζι μὲ ὅλα τὰ χρειαζούμενα, ἐλᾶτε φαγητά, ἐλᾶτε κουτάλια, μαχαιροπήρουνα καὶ τ' ἄλλα τὰ χρειαζούμενα, κι' εὐθὺς ἑτοιμάζονταν ὅλα, καὶ σὰν ἐτέλειωνε, ἐρωτοῦσε πάλι· ὅλα εἴσαστε ἴσια; κι' ἀπαντοῦσαν ὅλα· εἴμαστε.

Μιὰ μέρα ἦρθε τὸ βασιλόπουλο ἐκεῖ στὴν ἐρημιὰ νὰ κυνηγήση, καὶ βλέποντας τὸ παλάτι αὐτό, κίνησε νὰ ἰδῆ ποιὸς εἶναι μέσα, καὶ σὰν ἔφθασε ἐκεῖ, χτύπησε τὴν πόρτα. Αὐτὴ βλέποντάς τον ἀπὸ μακρυὰ τὸν ἐγνώρισε, καὶ φωνάζει: Ποιὸς κτυπάει τὴν πόρτα;

—Ἐγώ, ἄνοιξέ μου, τῆς λέει.

—Ἀνοῖξτε πόρτες, εἶπε αὐτή, κι' εὐθὺς ἄνοιξαν οἱ πόρτες, καὶ μπῆκε μέσα. Τὴ βρῆκε νὰ κάθεται πάνω σ' ἕνα θρονί. Καλὴ μέρα σου! τῆς λέει.

—Καλῶς ἦρθες, τοῦ εἶπε, κι' ἀμέσως ὅλα ὅσα βρίσκονταν μέσ' στὸ παλάτι ὅλα φωνάζανε: Καλῶς ἦρθες! Ἔλα θρονί! κι' εὐθὺς ἦρθε. Κάτσε, τοῦ λέει, κι' ἔκατσε. Καὶ σὰν τὸν ρώτησε τὴν αἰτία ποὺ ἦρθε ἐκεῖ, τοῦ εἶπε νὰ καθίση, νὰ φάη, καὶ κατόπι νὰ φύγη. Αὐτὸς δέχθηκε, κι' ἀμέσως αὐτὴ ἐπρόσταξε: Ἔλα τραπέζι, κι' εὐθὺς παρουσιάστηκε τὸ τραπέζι, κι' ἐκεῖνος ἐθαύμαζε. Ἔλα λαγῆνι, ἔλα μπρίκι, χύσε νερὸ νὰ νιφτοῦμε! Ἐλᾶτε φαγητὰ δέκα λογιῶν. Κι' εὐθὺς ὅλα ποὺ πρόσταζε, παρουσιάσθηκαν. Ὕστερα, σὰν ἐτέλειωσαν τὰ φαγητά, τὸ βασιλόπουλο θέλησε νὰ κρύψη ἕνα κουτάλι, καὶ τὄβαλε μέσα στὸ ὑπόδημά του, καὶ σὰν σηκώθηκε, εἶπε ἐκείνη: Τραπέζι, ἔχεις ὅλα τὰ πράγματά σου;

—Ναί, τὰ ἔχω.

—Κουτάλια, ὅλα εἶστε.

—Ὅλα εἶπαν, ἐκτὸς ἀπὸ μένα λέει τὸ κουτάλι ποὺ ἦταν στὸ ὑπόδημα τοῦ βασιλόπουλου.

Εἶπε πάλι αὐτή, τάχα πὼς δὲν ἄκουσε: Ὅλα εἶστε κουτάλια, πηρούνια; Εὐθὺς τότες τὸ βασιλόπουλο ἀκούοντας ἔτσι τὸ πέταξε κρυφὰ καὶ κοκκίνισε.

Κι' αὐτὴ τοῦ εἶπε: Γιατὶ κοκκίνισες; Ἔνοιωσα ἐγώ· μὴ φοβᾶσαι, ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα σου. Κι' ὕστερα τοῦ διηγήθηκε πῶς βρέθηκε ἐκεῖ καὶ πῶς περνοῦσε. Κι' ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν καὶ πρόσταξε ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ μαγικὸ παλάτι νὰ κινήση· καὶ κίνησε. Κι' ὅταν σίμωσε στὴν πόλι, βγῆκε ὅλος ὁ κόσμος νὰ δῆ καὶ νὰ θαυμάση.

Ντύθηκε τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησιά.

ὁ κῆπος!

ΣΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗ

Πρωΐ - πρωΐ εἴχαμε ξεκινήσει ἀπὸ τὸν Τομέα γεμᾶτοι χαρά, φωνὲς καὶ τραγούδια. Θὰ πηγαίναμε ἐκδρομή, σὲ μιὰ ὡραία τοποθεσία, ὅπως μᾶς εἶχε πῆ ὁ Λοχίτης μας. Εἴχαμε καιρὸ νὰ πᾶμε ἐκδρομή, γιατὶ δὲν μᾶς ἄφιναν ἡ βροχές. Σήμερα ὅμως ἡ ἡμέρα ἦτανε ἀνοιξιάτικη, ἀληθινὴ χαρὰ Θεοῦ, καὶ καθὼς προχωρούσαμε μὲ τὴ μικρή μας φάλαγγα δὲν χορταίναμε τὸν καταπράσινο κάμπο, τοὺς ἀνθισμένους κήπους καὶ τὰ ξανθὰ σπαρτὰ ποὺ ἐκυμάτιζαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά μας. Θεέ μου! τί ὡραία ποὺ εἶναι ἡ ἐξοχή!

Εἴχαμε φτάσει πιὰ σὲ μιὰ μαγευτικὴ ἀλήθεια τοποθεσία. Δάσος, πεῦκα, πλατάνια, ἕνα ρυάκι μὲ κρύσταλλο νερό. Ὅλη ἡ ἔκτασι γεμάτη ἀπὸ ἀγριολούλουδα καὶ δίπλα ἕνα ἀνοικτὸ μέρος καταπράσινο μᾶς περίμενε γιὰ τὶς ἀσκήσεις μας καὶ γιὰ τὸ παιγνίδι. Πόσα πράγματα ἀλήθεια δὲν μάθαμε ἀπὸ τοὺς βαθμοφόρους μας! Μᾶς μίλησαν γιὰ φυτά, γιὰ δένδρα, γιὰ τὴν ἐργασία τοῦ ἀγρότου, ποὺ μέρα καὶ νύχτα παλεύει ἀκούραστα μὲ τὴ γῆ. Μᾶς εἶπαν ἀκόμη τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ πὼς κανένας δὲν πρέπει νὰ χάνῃ τὸν καιρό του. Τόσο οἱ μικροὶ ὅσο καὶ οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ δουλεύουν καθένας στὸ ἐπάγγελμά του μὲ πίστι καὶ μὲ ὄρεξι, γιατὶ ἡ ἐργασία εἶναι εὐλογημένη ἀπὸ τὸ Θεό, μὰ καὶ μονάχα μὲ τὴν ἐργασία θὰ μπορέσουμε νὰ κάμουμε τὴν Ἑλλάδα μας εὐτυχισμένη ὅπως τὴ θέλει ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Ἐθνική μας Ὀργάνωσις. Καὶ ὅταν τὸ βράδυ γυρίζαμε πίσω ἐνοιώθαμε ὅλοι μέσα μας τὴ δύναμι νὰ γίνωμε ἄξιοι δουλευτὲς τῆς Ὀργανώσεώς μας, ἄξια παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας μας ἔτσι ποὺ ὅλοι μᾶς περιμένουν.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ἡ Σκαπάνισσα Μαίρη Εὐαγ. Θεοχάρη

11. (Συνέχεια)

— Περίεργο! μουρμούρισε ἡ θειὰ Ἀλεπού. Μὰ τότε γιατὶ αὐτὴ ἡ τρικυμία; Κάποιος ἐδῶ πρέπει νὰ εἶναι ὁ φταίχτης. Κι' ἀφοῦ ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν εἴμαστε...

— Εἶσαι ἐσύ! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος στὸν καημένο τὸν κὺρ Μέντιο. Εἶσαι ἐσύ, ἐξ ἅπαντος.

— Γιὰ σκέψου καλά, ἀγαπητέ μου, εἶπε ἡ θειὰ Ἀλεπού.

Ὁ δύστυχος γαϊδουράκος κατέβασε τὸ κεφάλι κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη, νὰ ψάχνη. Κι' ἑτοιμαζόταν νὰ ὁρκιστῆ. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάτι θυμήθηκε.

— Ἄχ, ἀναστέναξε, ἀλήθεια, κάτι ἔχω κι' ἐγὼ στὴ συνείδησί μου....

— Κακοῦργε! Καλὰ ἐγὼ τὸ κατάλαβα, φώναξε ὁ Γέρο Λύκος καὶ χύμηξε ἀπάνω του.

— Στάσου! Στάσου! φώναξε ἡ θειὰ Ἀλεπού. Ν' ἀκούσουμε πρῶτα!

Τὰ μάτια τοῦ γαϊδουράκου μας βούρκωσαν.

— Ναί, ναί, θυμᾶμαι, ἀναστέναξε. Μιὰ μέρα... τὸ καλοκαίρι... ὁ ἀφεντικός μου μὲ εἶχε φορτώσει μὲ δυὸ βαριὰ σακκιὰ ἀλεύρι... πολὺ βαριά... ἔκανε ζέστη... ὅτι γύριζα ἀπὸ τὸ χωριό... ἡ πόρτα τοῦ λαχανόκηπου ἦταν ἀνοιχτή... Τότε, ἐξακολούθησε ὁ κὺρ Μέντιος, ἔκαμα κάτι ὄχι πολὺ ὡραῖο. Ἐκεῖ μπροστά μου εἶδα... ἕνα μαρούλι... τὸ μαρούλι ποὺ τὸ φύλαγε γιὰ σπόρο ὁ μπάρμπα Θωμᾶς ὁ ἀφεντικός μου καί... χράπ! τὸ ἔφαγα ὅλο ὡς τὴ ρίζα!

— Τί κρίμα! Τί κρίμα! φώναξε ὁ Γέρο Λύκος κι' ἄνοιξε τὶς φοβερὲς μασέλες του.

— Μὰ πεινοῦσα πάρα πολύ... ἔκαμε ὁ κὺρ Μέντιος, ποὺ θυμήθηκε τί εἶχε πῆ πρωτύτερα ὁ Λύκος. Κι' ἐγὼ πεινοῦσα, σᾶς τ' ὁρκίζομαι....

— Ναί, μὰ γιὰ στάσου! εἶπε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ καὶ σηκώθηκε. Πῶς τὸ ἔφαγες τὸ μαρούλι, γιὰ λέγε; Μὲ λάδι ἢ μὲ ξύδι;

Ὁ κὺρ Μέντιος τὰ σάστισε. Δὲν τὴν περίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

— Μὲ ξύδι! μουρμούρισε γιὰ νὰ γλυτώσῃ.

— Μὲ ξύδι! φώναξε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυὸ μπροστινά της πόδια. Μὲ ξύδι! Μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερό, τὸ ξέρεις;

— Μὲ ξύδι! οὔρλιασε κι' ὁ λύκος καὶ χύθηκε στὸν κὺρ Μέντιο. Κακοῦργε, δὲ γλυτώνεις!

— Βοήθεια! Βοήθεια! ἔκαμε νὰ φωνάξῃ τότε ὁ γαϊδουράκος μας, ποὺ ἔνοιωσε πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του ὥρα.

Ὁ λύκος τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ σβέρκο. Ἡ βάρκα ἔγειρε δεξιά. Ὁ κὺρ

Ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν ζώων

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

Ἡ νοημοσύνη τῶν σκυλιῶν εἶναι πολὺ γνωστὴ σ' ὅλους μας. Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε σήμερα μερικὰ παραδείγματα τῆς μεγάλης νοημοσύνης των.

Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ ἕνα περίφημο σκυλὶ ποὺ εἶχε μέχρι πρὸ ὀλίγων χρόνων κάποιος Κινέζος. Ὁ σκύλος αὐτὸς εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ γνωρίζῃ ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἀνῆκον στὸν κύριό του. Μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα νὰ μπορῇ νὰ ξεχωρίσῃ ἕνα νόμισμα ποὺ ἀνῆκε στὸν κύριό του ἔστω κι' ἂν αὐτὸ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ χίλια ἄλλα. Τὸ ἴδιο σκυλὶ τοῦ προσέφερε καὶ πολλὲς ἄλλες ὑπηρεσίες. Πήγαινε γιὰ διάφορα μικρὰ θελήματα κι' ἀκόμα τὸν ξυπνοῦσε ὅταν ἀργοῦσε νὰ σηκωθῆ τὸ πρωΐ.

Ἕνα ἄλλο περίφημο σκυλὶ κατώρθωνε κάθε πρωΐ περνῶντας ἕνα ποτάμι νὰ πηγαίνῃ στὸ ταχυδρομεῖο

τῶν σκαπανέων μας

νὰ παίρνη τὰ γράμματα τοῦ κυρίου του καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο νὰ ξαναγυρνᾷ. Τὸ σπουδαῖο ἦταν ὅτι περνῶντας τὸν ποταμὸ κατώρθωνε μὲ τὸ νὰ σηκώνη τὸ κεφάλι του ψηλὰ νὰ μὴ βρέχη τὰ γράμματα καθόλου.

Ἕνα ἄλλο σκυλὶ μετέφερε ὅλα τὰ δέματα τοῦ κυρίου του ὅπου ἔπρεπε. Ἦταν ὅμως τόσο ἔξυπνο ὥστε ὅταν στὸν δρόμο ἀντίκρυζε κανένα ὕποπτο φρόντιζε ἐγκαίρως νὰ λοξοδρομῇ, γιὰ νὰ ἀποφύγη τὸ κακὸ συναπάντημα.

Ἕνας διανομεὺς ἐφημερίδων εἶχεν ἕνα περίφημο ἐπίσης σκυλί, ποὺ ἤξερε τοὺς περισσοτέρους πελάτας κι' ἀκόμη τὶς προτιμήσεις τους. Κατώρθωνε νὰ ξεχωρίζη τὶς ἐφημερίδες καὶ βοηθοῦσε ἔτσι τὸν κύριό του στὴν πρωϊνὴ διανομὴ τῶν ἐφημερίδων. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ κυρίου του τὸ σκυλὶ αὐτό, ποὺ εἶχε μείνει ἱστορικὸ σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο μὲ τὸ ὄνομά του Μπόμπης, διετήρησε τὴν πελατεία τοῦ διανομέως καὶ ἔτσι προστάτευσεν ἐπ' ἀρκετὸ τὴν ὀρφανεμένη οἰκογένεια τοῦ κυρίου του.

Ὁ καλὸς Μπόμπης ἀνεπλήρωσε μέσα στὴν οἰκογένεια τοῦ πτωχοῦ ἐφημεριδοπώλου τὸν προστάτη καὶ μὲ τὴν προσωπική του ἐργασία ἐσυντηροῦσε τὰ μικρὰ ὀρφανά.

Ἔξυπνα κουτά

—Ἄχ, μπαμπᾶ, ἀγοράστε μου μιὰ τρουμπέττα!....

—Γιὰ νὰ μᾶς ξεκουφαίνης;

—Ὄχι, μπαμπᾶ, θὰ τὴν παίζω μόνο σὰν κοιμᾶστε.

—Ὁ μικρὸς Κωστάκης, βλέπων μιὰ Νεολαία στὰ χέρια ἑνὸς παιδιοῦ, τρέχει στὴν ἀδελφή του καὶ τῆς λέει:

—Κούλα μου, αὐτὸ τὸ παιδὶ σοῦ πῆρε τὴ Νεολαία σου, νά, ἐκείνη ποὺ σοῦ ἔφερε τὸ πρωῒ ὁ ταχυδρόμος. Τὴν εἶδα καλά! Ἔχει ἀπέξω τὴν ἴδια ζωγραφιά!....

Ἡ μητέρα: Τοτό, παιδί μου, κάθησε πιὰ ἥσυχος. Σχίσθηκε ἡ καρδιά μου, ποὺ σὲ εἶδα ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ δένδρο!...

Ὁ Τοτός: Καὶ μένα μαμά, σχίσθηκε τὸ πανταλόνι μου!

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Ὅσο τ' ἀρνάκι τὸ μικρὸ
στῆς μάνας μένει τὸ πλευρὸ
θὰ βρίσκη προστασία.
Κι' ἂν κινδυνέψη νὰ χαθῇ,
ἀπὸ τὴ μάνα θὰ σωθῇ,
ποὺ γίνεται θυσία.

Μ' ἂν πάη μονάχο στὴ βοσκή,
ἢ τρέχη πότε 'δῶ κι' ἐκεῖ
ἀπὸ στραβή του σκέψι,
κακὴ θὰ τὄβρη συμφορὰ
ἢ λύκου θὰ γενῇ βορὰ
ἢ κάποιος θὰ τὸ κλέψη.

Τοῦ Γώγου τοῦ πόνεσε κάποτε τὸ δόντι του κι' ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε πὼς θὰ τἄλλάξη.

Μιὰ μέρα ἕνας φίλος του τοῦ εἶπε πὼς τοῦ πονοῦσε τὸ μάτι του.

—Δὲν εἶναι τίποτα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γῶγος. Θἀλλάξης μάτι!

Μέντιος θέλησε ν' ἀμυνθῇ. Ἔδωσε μιὰ τρομερὴ κλωτσιά. Ἡ βάρκα ἔγειρε ἀριστερά. Ἂν δὲν πρόφταινε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ ν' ἁρπάξη τὸ τιμόνι, τὸ ρέμα θὰ τοὺς ἔρριχνε ἀπάνω σ' ἕνα βράχο καὶ θὰ γινόντουσαν χίλια κομμάτια.

—Ἐσὺ θὰ μᾶς βουλιάξης ὅλους! φώναξε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ στὸ λύκο. Πιάσε ἀμέσως τὰ κουπιὰ καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ λέω. Σὰ φτάσουμε στὴν ξηρὰ τὸν μοιραζόμαστε...

Τὸ τὸν αὐτὸ ἦταν ὁ γαϊδουράκος μας! Ἀλίμονο! Τὸ κατάλαβε κι' ἔκαμε πάλι νὰ φωνάξῃ.

—Βοήθεια! Βοήθεια! Μὰ πάλι καμμιὰ φωνὴ δὲ βγῆκε ἀπ' τὸ λαρύγγι του.

Γιατὶ ἡ θειὰ Ἀλεποῦ τὰ εἶχε ὅλα προβλέψει. Τὴν ὥρα ποὺ δὲν τὴν πρόσεχε κανεὶς εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα σκοινὶ κι' εἶχε καταφέρει νὰ δέση στὴν οὐρὰ τοῦ κὺρ Μέντιου μιὰ βαρειὰ πέτρα, ποὺ βρίσκουνταν στὴ βάρκα γιὰ σαβοῦρα. Κι' ἤξερε ἡ παμπόνηρη τὶ ἔκανε. Γιατὶ ὅταν ἕνα γαϊδοῦρι δὲν μπορῇ νὰ σηκώση τὴν οὐρά του, ὅσο κι' ἂν θέλη, δὲν μπορεῖ νὰ γκαρίση.

—Λυπηθῆτε με! Λυπηθῆτε με! μπόρεσε νὰ μουρμουρίση μὲ πολὺν κόπο ὁ κὺρ Μέντιος. Ἂν μὲ σκοτώσετε, ποιὸς θὰ σᾶς τραγουδάῃ ν' ἀνοίγη ἡ καρδιά σας;

—Χαχαχα! ἔσκασε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ στὰ γέλια. Ὥστε ἀληθινὰ νόμιζες πὼς τραγουδοῦσες, φιλαράκο μου; Μὰ ἐσὺ γκαρίζεις, γκα-ρί-ζεις!

—Καὶ μᾶς ξεκουφαίνεις! πρόσθεσε κι' ὁ λύκος μὲ τὴ χοντρὴ ἀπαίσια φωνάρα του.

Ἕνα δάκρυ κύλησε τότε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κὺρ Μέντιου.

«Τὶ ἀχαριστία, τὶ ἀχαριστία, συλλογίστηκε. Δὲ φτάνει ποὺ θέλουν νὰ μὲ φᾶνε, μὲ βρίζουν κιόλας. Βρίζουν τὴν ὡραία μου φωνή... Κακομιλοῦν γιὰ τὸ τραγούδι μου...».

Καὶ τόσο πολὺ τοῦ κακοφάνηκε τοῦ κὺρ Μέντιου, νὰ μιλοῦν ἔτσι γιὰ τὸ τραγούδι του, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ.

Νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ. Μὰ πῶς;

Σίμωναν πιὰ στὴν ὄχθη. Ὁ Γέρο Λύκος τραβοῦσε κουπὶ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, ἡ θειὰ Ἀλεποῦ πρόσεχε τὸ τιμόνι. Σὲ λίγο θὰ ἔφταναν. Κι' ὁ κὺρ Μέντιος δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τοὺς γλυτώση.

Ξαφνικά, ἔλαμψε στὸ μυαλό του μιὰ φαεινὴ ἰδέα.

—Σταθῆτε, σταθῆτε! φώναξε. Ἔχω νὰ σᾶς πῶ κάτι πολὺ σπουδαῖο!

—Τί; Τί; ρώτησε ὁ Γέρο Λύκος ποὺ ἤτανε πολὺ περίεργος.

—Ἕνα μεγάλο μυστικό... εἶπε ὁ κὺρ Μέντιος. Ἕνα μυστικὸ ποὺ μοῦ τὸ μπιστεύτηκε ὁ παπποῦς μου. Τὸ μυστικὸ τοῦ θησαυροῦ... εἶπε ὁ κὺρ Μέντιος κι' ἀναστέναξε.

—Μίλα! εἶπε ἡ θειὰ Ἀλεποῦ ποὺ ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται. Μίλησε, φίλε μου. Ἐγὼ πάντοτε σὲ ἀγαποῦσα...

—Κι' ἐγώ... κι' ἐγώ... ἔκαμε ὁ κὺρ Μέντιος. Μὰ ἔτσι ποὺ μοὔχεις δέσει τὴν οὐρὰ κουράζομαι... δὲν μπορῶ νὰ φωνάζω... Πλησιάσετε μὴ μᾶς ἀκούση κανένας...

Ὁ Γέρο Λύκος παράτησε τὰ κουπιά. Ἔσκυψε κι' ἔβαλε τὸ αὐτί του στὸ στόμα τοῦ γαϊδάρου.

—Σὰν τί θησαυρός; ρώτησε μὲ ἀπληστία. Κανένας θησαυρὸς γιὰ γαϊδούρια; Τριφύλλι, κριθάρι, γαϊδουράγκαθα;

Ὁ κὺρ Μέντιος χαμογέλασε.

—Ὄχι, ὄχι ψιθύρισε, ἕνας ἀληθινὸς θησαυρός... Καὶ στάθηκε λίγο νὰ πάρη πάλι δύναμι. Κοττόπουλα μεγάλα σὰν καμῆλες... ἐξακολούθησε... Ἀρνιὰ μεγάλα σὰν ἐλέφαντες... Κουνέλια ποὺ ξεπερνοῦν τὰ βόδια στὸ πάχος καὶ στὸ ὕψος...

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχὲς)

Γιά νά μαθαίνετε

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἀληθινὸ παραμύθι

Ὁ μικρὸς Λέανδρος λέει στὴ μητέρα του:

— Μαμά, σοῦ ἀρέσουν τὰ παραμύθια;

— Ναὶ παιδί μου.

— Νὰ σοῦ πῶ ἕνα;

— Ναὶ νὰ μοῦ πῆς, παιδί μου.

— Μὰ εἶναι πολὺ μικρό.

— Δὲν πειράζει, παιδί μου, πές το.

— Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνα βάζο γλυκὸ στὸ ράφι καὶ τὸ ἔφαγα.

Πόλισμαν!

— Παιδί μου, ἐρωτᾷ ὁ πατέρας σοβαρὰ τὸν γυιό του, ὅταν δῆς ἕνα παιδὶ νὰ γυρίζη ὅλη τὴν ὥρα στὸ δρόμο, τί γνώμη θὰ σχηματίσης γιὰ τὸ μέλλον του;

— Ὅτι θὰ γίνη πόλισμαν μπαμπᾶ!

Ἀπαραίτητον ἐφόδιον....

Ὁ Πετράκης πρόκειται νὰ βγῆ περίπατο στὸ Ζάππειο μὲ τὴν νταντά του.

— Πῆρες μαζί σου καραμέλλες; τὴν ἐρώτησε μόλις ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Τί νὰ τὶς κάνω;

— Νὰ μοῦ τὶς δώσης ἂν θἄρχιζα ξαφνικὰ νὰ κλαίω.

Ἀφηρημάδα

Ὁ ἀφηρημένος καθηγητὴς πρὸς τὴν νέα του ὑπηρέτρια:

— Πρόσεξε κάτι ἀκόμη, Μαρία. Ὅταν σοῦ ζητῶ τὰ γυαλιά μου, πρὶν ψάξης ἀλλοῦ, νὰ κοιτᾶς πρῶτα μήπως τὰ ἔχω στὴ μύτη μου.

Προτιμήσεις...

Ὁ παπποῦς: Πάντοτε παιδί μου νὰ προτιμᾶς τὴν ὁμόνοια...

Ὁ ἔγγονος: Μπᾶ! Κι' ἐγὼ ὡς τώρα προτιμοῦσα τὸ Σύνταγμα!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Λ	Η	Μ	Ν	Ο	Σ	■	Α	Σ
2	Α	Ρ	Ι	Σ	Τ	Α	■	Π	Ι
3	Θ	Ο	Σ	■	Ι	Λ	Ι	Ο	Ν
4	Ο	Δ	Ο	Σ	■	Ο	Σ	Σ	Α
5	Σ	Η	Σ	Τ	Ο	Σ	■	Τ	Σ
6	■	Σ	■	Α	Ρ	■	Ρ	Ο	■
7	Α	■	Α	Ν	Ω	Μ	Α	Λ	Α
8	Μ	Α	Ν	Η	■	Ι	Σ	Ο	Ι
9	Α	Β	Α	Ν	Α	■	Α	Ν	Α

Ὁριζοντίως: 1) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἔνδοξος διὰ τὸ ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος ναυμαχία. — Προτρεπτικόν. 2) Βαθμὸς τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐπιθυμοῦν, ἀλλὰ ὀλίγοι παίρνουν.— Σύμφωνον, ὅπως προφέρεται. 3) Τσακάλι (καθ.) — Ἐλέγετο καὶ ἔτσι ἡ Τροία. — 4) Δρόμος. — Βουνὸ τῆς Ἑλλάδος. 5) Ἀρχαία πόλις, ἑλληνικὴ ἀποικία ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. — ΤΣ. 6) Μέτρον ἐπιφανείας. — Σύμφωνον, ὅπως προφέρεται. 7) Εἶδος ρημάτων. 8) Ἱστορικὴ περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος, περίφημος διὰ τοὺς ἡρωϊκούς της ἀγῶνας. — Ὅμοιοι κατὰ τὴν ἔκτασιν. 9) Περίφημη γιὰ τὰ ποῦρά της. — Πρόθεσις.

Καθέτως: 1) Δὲν εἶναι σωστό. — Ἐπίρρημα χρονικόν. 2) Ἡγεμὼν ὁ ὁποῖος ἐξώντωσε τὰ νήπια. — Ἡ ἀρχή. 3) Τὸ ἀντίθετον τῆς ἀγάπης. — Πρόθεσις. 4) ΝΣ. — Ἐκεῖ μένουν τὰ πρόβατα (αἰτ.) 5) Τελικὸς σύνδεσμος. — Βλέπω (ἀρχ.). 6) Θόρυβος, ταραχή. — Νότα. 7) Κλωστή.— Ἱερὰ ἐνδύματα. 8) Τὸν διαβάζουν κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία πρὶν ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο (αἰτ.). 9) Ἐθνικὸς εὐεργέτης. — Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (κλητ.).

Λ. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Τρίγωνον

* * * * * * = Φιλόσοφος
* * * * * = Χώρα Μ. Ἀσίας
* * * * = Αἰχμὴ
* * * = Ἀντωνυμία
* * = Τροφὴ
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀναγραμματισμὸς

Ὑγρὸ τοῦ σώματος
ἀνακατεύεται
καὶ κάνει γιάτρισσα
δὲν τὸ πιστεύετε;

Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε μὲ τὰ ἀρχικὰ των νὰ σχηματισθῆ ἀρχαῖος μάντις.

Χάνω, δύσις, δίδω, λύπη, φλύαρος, φῶς.

Στοιχειοτονόγριφος

Εἶμαι θάλασσα ἀνοικτὴ
ἕνα γράμμα ἂν μοῦ προσθέσης
καὶ τὸν τόνο μεταθέσης
πουλὶ κάνεις στὴ στιγμή.

Λαβύρινθος

Ὁ σημερινός μας λαβύρινθος ἀποτελεῖται ἀπὸ 195 τετραγωνίδια μὲ 25 μαῦρα. Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε πρέπει νὰ περάσετε ἀπ' τὰ 170 λευκὰ τετραγωνίδια. Θὰ μπῆτε στὸ Λαβύρινθο ἀπ' τὸ 1ο τετραγωνίδιο ποὺ εἶναι ἐπάνω ἀριστερὰ καὶ ἀφοῦ κάνετε τὸν κύκλο ὅλων τῶν ἄλλων, θὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ 2ο, ἐκεῖνο ποὺ εἶναι κάτω ἀπ' τὸ πρῶτο.

Ἀπαγορεύεται νὰ περάσετε ἀπ' τὰ μαῦρα τετραγωνίδια καὶ δυὸ φορὲς ἀπ' τὰ λευκά.

Δ. ΓΚΑΡΓΚΑΝΑ

Γιὰ νὰ κάνετε τὴν πάπια...

Τὰ «στεγανόποδα», ὅπως ἡ πάπια, ἔχουν πόδια ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν μεμβράνη ἡ ὁποία ἁπλώνεται ἀνάμεσα στὰ «δάκτυλα». Καὶ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβη κανεὶς ὅτι τὰ εἴδη αὐτὰ τῶν πουλιῶν, ποὺ ζοῦν συνήθως μέσα στὸ νερό, βοηθοῦνται ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὸν σχηματισμὸ τοῦ «πέλματος» καὶ κολυμποῦν μὲ καταπληκτικὴ εὐχέρεια.

Ἡ φύσις, ποὺ τόσο σοφὰ μοιράζει τὰ ἀγαθά της, προτίμησε νὰ δώση στὸν ἄνθρωπο τὰ δάκτυλα, ποὺ ἂν δὲν τὸν βοηθοῦν στὴ θάλασσα, εἶναι ἀπαραίτητα στὴ ζωή του. Σ' ἐκεῖνον ὅμως ποὺ θὰ ἐζήλευε τὰ πλεονεκτήματα τῶν «στεγανοπόδων», δίνουμε τὴν κατωτέρω ὁδηγία, χάρις στὴν ὁποία θὰ μοιάση, τοὐλάχιστον στὰ ἄκρα, μὲ τὶς πάπιες...

Παίρνουμε μιὰ φοῦσκα μεγάλου ζώου ἢ καλύτερα μιὰ παλιὰ σαμπρέλλα μπάλας, ποὺ τὴν ἀνοίγουμε στὴ μιὰ ἄκρη. Περνοῦμε τὸ χέρι μας μέσα, ἀνοίγουμε τὰ δάκτυλα καὶ δένουμε στὸν καρπὸ γερὰ τὸ λάστιχο. Ἔτσι, μ' ἀνοικτὰ τὰ δάκτυλα, δημιουργοῦμε μιὰ ἐπιφάνεια δυὸ φορὲς μεγαλύτερη ἀπ' τὴν παλάμη μας καὶ ἀπολαμβάνουμε τὰ ἀγαθὰ τῶν στεγανοπόδων, ἀφοῦ μποροῦμε νὰ κολυμβοῦμε ταχύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον λογικὸν ἄνθρωπον...

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ

Παροράματα: 1) Ἡ Κίνα εἶναι κράτος. 2) Οἱ πιστοὶ φίλοι εἶναι σπάνιοι. 3) Ὁ ποὺς εἶναι μέρος τοῦ σώματος. 3) Ἡ Κύπρος εἶναι νῆσος.

Λογοπαίγνιον: Ἡ Θεσσαλία (Θὲς Ἀλῆ Α;).

Οἱ ἀριθμοί: 888+88+8+8+8=1000.

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως 1 Ἐπίδαυρος, 2 λάδι—δάδα, 3 ἐν—ἄδω—δμ, 4 υἱὸς—ρίνα, 6 ἐλῃά—ἀστέ, 7 ρέ—πᾶς—αἰ, 8 Ἰωνᾶ—μάνα, 9 ἀνασκαφάς. Καθέτως 1 ἐλευθερία, 2 πανὶ—λέων, 3 ΙΔ'—ὀπὴ—νά, 4 Δίας—ἅπας, 6 ὕδωρ—ᾆσμα, 7 Ρᾶ—ἰὸς—ΑΦ, 8 ὁδὸν—Τάνα, 9 Σαμαρείας.

διασκεδάζοντας

Δικτυωτὸ

Νὰ τοποθετηθοῦν στὸ σχέδιο αἱ λέξεις ποὺ ζητοῦνται ὁριζοντίως, ὥστε διαγωνίως νὰ προκύψουν λέξεις μὲ τὴν ἑξῆς σημασίαν:

Α—Β: Μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἱστορικὲς θάλασσες.

Γ—Δ: Ἐπαρχία τῆς Γαλλίας, ἡ ὁποία ἀνῆκε πρὸ τοῦ παγκοσμίου πολέμου στὴ Γερμανία.

1. Περιφέρεια τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.
2. Νῆσος τῆς Μεσογείου.
3. Ἀναψυκτικόν.
4. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
5. Ἀρχαῖος ποιητής.
7. Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἐννοεῖται ὅτι κάθε λέξις ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα.

Γ. Α. ΖΑΡΓΚΛΗΣ

Οἱ ἀριθμοί.

Ὁ κ. Α. Διπλάρης εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀνακαλύψη ποιοὺς ἀριθμοὺς ἔπρεπε νὰ πολλαπλασιάση γιὰ νὰ εὕρη γινόμενον στὴ σειρὰ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0.

Ἰδοὺ ὁ πολλαπλασιασμός:

```
27434842
      45
--------
1234567890
```

Εἶναι σωστὸς ὁ πολλαπλασιασμός;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ

Ἀκροστιχίς: Μαδρίτη (Μυκῆναι, Ἄθως, Δούναβις, Ροδόπη, Ἰόνιον, Τρίγωνον, Ἠσαΐας).

Τρίγωνον: Μάτια, Ἀλῆς, τόν, Ἰς, Α.

Αἰνίγματα: Τὸ καρπούζι, τὸ δίχτυ.

Σταυρὸς (Ρόμβος): Ε, τάς, τέρας, ἐαρινός, σαινός, σός, Σ.

Στοιχειόγριφος: Ἄρτα—Πάρτα.

Συναρμολόγησις: Ἀλβανία, Σοῦλι, Ρῆγας, Ἀθάνα, Σπάρτη, Ἀρκαδία, Ἑλλάς, Ἀσία.

Τονόγριφος: Κολώνια—Κολωνία.

Ἀναγραμματισμός: Κάϊν—Κίνα.

Συλλαβόγριφος: Σικυὼν (Σί—κύων).

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ θὰ φαίνωνται ἀπὸ κάτω, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει 1 μὲ κόκκινο ἀνοικτό, ὅπου 2 μὲ κόκκινο, ὅπου 3 μὲ κίτρινο, ὅπου 4 μὲ πράσινο, ὅπου 5 μὲ μπλὲ καὶ ὅπου 6 μὲ μαῦρο.

Τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.

Πόσα τσιγάρα θὰ ἔκανε μὲ 15 γόπες;

Ὁ μπάρμπα - Μαθιὸς μ' ὅλη τὴ φτώχεια καὶ τὴν κακομοιριά του, εἶχε τὴ μανία νὰ καπνίζη τσιγάρο. Κι' ἐπειδὴ χρήματα δὲν ὑπῆρχαν γυρνοῦσε ὁ φτωχὸς τὰ κέντρα καὶ μάζευε τὶς γόπες ποὺ πετοῦσαν οἱ ἄλλοι.

Μιὰ μέρα τὸν ρώτησε κάποιος:

— Τὶς καπνίζεις τὶς γόπες;

— Ὄχι. Τὶς ἀνοίγω καὶ μὲ τὸν καπνὸ ποὺ βγάζω ἀπὸ τρεῖς γόπες φτιάχνω ἕνα ὁλόκληρο τσιγάρο. Σήμερα μάζεψα 15 γόπες.

— Ὥστε θὰ καπνίσης πέντε τσιγάρα.

— Πέντε; Λάθος κάνετε!

Πόσα τσιγάρα θὰ κάπνιζε ὁ μπάρμπα - Μαθιός;

Τρεῖς λαγοί, ἕξη αὐτιά

Κι' ἕνα ἔξυπνο παιγνιδάκι, ποὺ θὰ διασκεδάση τοὺς φίλους σας, ἐκείνους βέβαια ποὺ δὲν τὸ ξέρουν.

Στὴν πρώτη εἰκόνα βλέπετε τρία λαγουδάκια χωρὶς αὐτιά. Ἀπὸ τὰ ἕξη αὐτιὰ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχουν, ὑπάρχουν στὴν εἰκόνα τὰ τρία.

— Πῶς θὰ τοποθετήσετε τὰ τρία αὐτιὰ καὶ τὰ τρία λαγουδάκια, ὥστε κάθε λαγὸς νὰ ἔχη τὰ δύο αὐτιά του;

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θὰ ἀπευθύνετε στοὺς φίλους σας. Κι' ἂν μείνη χωρὶς ἀπάντησι, θὰ παρουσιάσετε τὴ λύσι, ποὺ φαίνεται στὴ δεύτερη εἰκόνα.

Κρυπτογραφικὸν

12345678	= Ποταμός
27428	= Ποτόν
35745	= Θηρίον
42824	= Ἀρρώστεια
57428	= Ὕμνος
6238	= Ζῶον
728	= Νῆσος
856658	= Ἅγιος

Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω Α καὶ βάζω Ο καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου νῆσο ἄλλη στὸ Σαρωνικὸ μονομιᾶς θὰ σχηματίσω.

Στοιχειόγριφος

Γνωστῆς πόλης μιᾶς νήσου ἂν τῆς κόψης τὸ κεφάλι στενοχώρια καὶ μεγάλη δοκιμάζεις στὴν ψυχή σου.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Καλὰ πληρωμένος!

Κρῖμα, Ἑλένη, λέει ὁ Τοτὸς στὴν ἐξαδέλφη του, νὰ γεννηθῆς στὴν Λακωνία καὶ νὰ εἶσαι ἔτσι φλύαρη!

Ὕστερα ἀπὸ λίγο:

— Ἑλένη, δῶσε μου τὴν «Νεολαία».

Καὶ ἡ Ἑλένη:

— Μολὼν λαβέ!

Ἄμεσον ἀποτέλεσμα...

Ἡ θεία τῆς μικρῆς Μαρίκας τῆς λέει νὰ τρώη πολὺ ψωμὶ γιὰ νὰ κοκκινίση. Ἐκείνη ἄρχισε ἀμέσως νὰ τρώη μὲ ἀπληστία, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ρώτησε:

— Κοκκίνισα θεία;

Ὑπηρέτης...

Ὁ Ἀλέκος ζητεῖ ἕνα ποτῆρι νερὸ ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἔχει δουλειὰ ἐκείνη τὴν στιγμή.

— Δὲν πᾶς νὰ βάλης μόνος σου νερὸ νὰ πιῆς; τοῦ λέει ἡ ἀδελφή του.

— Καὶ τί; Θὰ γίνω ἐγὼ ὑπηρέτης; ἀπαντᾷ ἀξιοπρεπῶς ἐκεῖνος!

Τώρα ἀμέσως...

— Εἶναι μέσα ὁ μπαμπᾶς σου; ρωτᾷ ἕνας ἐπισκέπτης τὸν Ἄγγελο.

— Ὄχι κύριε.

— Νὰ τοῦ πῆς ὅτι ἦλθα.

— Μάλιστα.

— Νὰ μὴν τὸ ξεχάσης.

— Πῶς θὰ τὸ ξεχάσω; Θὰ τοῦ τὸ πῶ τώρα ἀμέσως.

Περίεργος προτίμησις

Ὁ θεῖος τοῦ Παναγιωτάκη τὸν ρωτᾷ:

— Ἔ, πῶς πάει ἡ φωτογραφική; Ἔμαθες νὰ φωτογραφίζης;

— Τώρα ἀρχίζω νὰ μαθαίνω καὶ γι' αὐτὸ φωτογραφίζω μόνο μικρὰ παιδιά.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ

Τὴν 6ην ἀπογευματινὴν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰ. Μεταξᾶς ἐπεσκέφθη ὡς συνήθως τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ συνειργάσθη μετὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλεξάνδρου Ν. Κανελλοπούλου καὶ τῶν ἁρμοδίων βαθμοφόρων ἐπὶ τῶν διαφόρων ζητημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. τρεχούσης φύσεως.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ πλήθη συγκεντρωθέντος κόσμου ἐπευφήμησαν ἐνθουσιωδῶς αὐτόν.

Ο Κ. Ε. Ν. ΕΙΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἐντολῇ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἀναχωρεῖ εἰς Βόρειον Ἑλλάδα πρὸς ἐπιθεώρησιν Σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Τὴν Α΄ Πανελλήνιον Ἔκθεσιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἰς τὸ Ζάππειον ἐπεσκέφθη ἡ Α. Ε. ὁ ἐν Ἀθήναις Πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Κάλλερετ. Παρέμεινεν ἐν τῇ Ἐκθέσει πλέον τῆς ὥρας, περιειργάσθη μὲ ἐνδιαφέρον ὅλα τὰ ἐκθέματα, ἰδίως δὲ τὰ ἔργα λαϊκῆς τέχνης, καὶ ἀναχωρῶν ἐξεφράσθη μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν Ἔκθεσιν εἰς τοὺς συνοδεύσαντας αὐτὸν βαθμοφόρους τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὰς ἑσπερινὰς ὥρας προβάλλονται διὰ τοὺς ἐπισκέπτας τῆς Ἐκθέσεως αἱ ταινίαι τῆς Ε.Ο.Ν.

ΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΕΜΟΠΟΡΙΑΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ὠργανώθησαν κέντρα Ἀνεμοπορίας εἰς Ἀθήνας, Λαμίαν, Μεσολόγγιον, Λάρισαν, Βόλον, Θεσσαλονίκην, Ἰωάννινα, Καστοριάν, Ἔδεσσαν, Κιλκίς, Δράμαν, Καβάλλαν, Χαλκίδα, Σκῦρον, Χανιά, Ἡράκλειον, Πάτρας, Τρίπολιν, Καλάμας καὶ Ναύπλιον. Εἰς τὰ κέντρα αὐτὰ ἐκπαιδεύονται εἰς τὴν ἀνεμοπορίαν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι μόνον μία θαυμασία καὶ ἀπολύτως ἀσφαλὴς προπαίδευσις διὰ τὴν ἀεροπορίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πλέον ὠφέλιμα καὶ ψυχαγωγικὰ ἀθλήματα, ἑκατοντάδες νέων καὶ νεανίδων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Τὰ ἀνεμοπλάνα τῶν Κέντρων τούτων Ἀνεμοπορίας κατασκευάζονται ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν Φαλαγγιτῶν ἀνεμοπόρων. Σημειωτέον δὲ ὅτι δὲν διαφέρουν τῶν ἀεροπλάνων παρὰ μόνον εἰς τὸ ὅτι δὲν ἔχουν κινητηρίους μηχανάς. Ὁ χειρισμὸς πτήσεώς των εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν χειρισμὸν πτήσεως τῶν ἀεροπλάνων. Ἀνεμοπλάνα ὅμοια τῶν ἀνεμοπλάνων τῶν Κέντρων Ἀνεμοπορίας τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκτίθενται εἰς τὴν Ἔκθεσιν τοῦ Ζαππείου.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΑΝΕΜΟΠΟΡΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου μέχρι 15ης Αὐγούστου καὶ ἀπὸ τῆς 15ης Αὐγούστου μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου θὰ διοργανωθοῦν εἰς Βόλον δύο κατασκηνώσεις ἀνεμοπόρων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Αἱ ἐν λόγῳ κατασκηνώσεις θὰ εἶναι ἐκπαιδευτικαί. Οἱ ἀνεμοπόροι ποὺ θὰ μετάσχουν τούτων θὰ παρακολουθήσουν πλήρη διδασκαλίαν ἐκπαιδευτῶν ἀνεμοπόρων. Ἀργότερον δὲ θὰ ἀναλάβουν τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀνεμοπορίας εἰς ὅλα τὰ κέντρα ἀνεμοπορίας, τὰ ὁποῖα ἵδρυσεν ἡ Ε.Ο.Ν. εἰς περισσοτέρας τῶν εἴκοσι Περιφερειακῶν Διοικήσεων.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Μετὰ τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Α΄ Καλλιτεχνικοὶ Ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἡ ἁρμοδία Διεύθυνσις τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ὀργανώσεως μελετᾷ τὴν τέλεσιν καὶ ἄλλων παρομοίων ἀγώνων, ὄχι δὲ μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἀργότερα οἱ ἐν λόγῳ ἀγῶνες θὰ καθιερωθοῦν ἀσφαλῶς ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ὡραιοτέρας προσπαθείας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἰς τὸ πνευματικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν πεδίον δράσεώς της.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Χιλιάδες Ἀθηναίων ἐπεσκέφθησαν τὴν Κυριακὴν — πρωῒ καὶ ἀπόγευμα — τὴν Α΄ Πανελλήνιον Ἔκθεσιν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Ζάππειον. Ἡ Ἔκθεσις συνεχίζεται, εἶναι δὲ ἀνοικτὴ καθημερινῶς ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. — 1ης μ. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 5ης — 9ης μ. μ. Τὰς ἑσπερινὰς μάλιστα ὥρας οἱ ἐπισκέπται τῆς Ἐκθέσεως ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσουν, χωρὶς καμμίαν ἐπιβάρυνσιν, καὶ τὰς τελευταίας ταινίας ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸν κινηματογράφον τῆς Ἐκθέσεως.

Εἴσοδος δρχ. 5. Διὰ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν., ἐν στολῇ ἢ ἐπὶ τῇ ἐπιδείξει ταυτότητος, ἐλευθέρα.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι ἀναμφισβητήτως τὸ ζήτημα τῆς καταρτίσεως τῶν καταλλήλων στελεχῶν καὶ τῆς τοποθετήσεως αὐτῶν εἰς τὰς διαφόρους μονάδας. Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀπησχόλησεν ἰδιαιτέρως τὴν τελευταίαν διάσκεψιν τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ Διοικητριῶν καὶ πολὺ ὀρθῶς ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐτόνισεν εἰς τὴν γενικήν του εἰσήγησιν ὅτι τὰ στελέχη, ἀποτελοῦντα τὰ νεῦρα τῆς ὅλης Ὀργανώσεως, εἶναι ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα θὰ στηριχθῇ ἡ ὕπαρξις τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ ἐκπαίδευσις τῶν μελῶν, ἡ διαπαιδαγώγησις αὐτῶν καὶ ἡ μαχητική των ἐμφάνισις. Ἡ Ε.Ο.Ν. ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν δημιουργίαν στελεχῶν καὶ εἰς τὴν ἐπιλογὴν αὐτῶν. Τὸ πρῶτον θὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, τὸ δεύτερον διὰ τῆς ὀρθῆς κρίσεως, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπιδείξουν οἱ ἀνώτατοι ἡγήτορες. Ὅταν ἐπιτευχθῇ ἡ ἐκπαίδευσις, ὅταν πρυτανεύσῃ ἡ ὀρθὴ κρίσις εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν στελεχῶν, τότε θὰ κατορθωθῇ, ὅπως εἶπεν ὁ Κ.Ε.Ν., ἡ ἰδανικὴ λειτουργία τῆς ἱεραρχίας ἐν τῇ Ε.Ο.Ν., δηλαδὴ θὰ ἐπιτευχθῇ ὥστε ἡ ἱεραρχία νὰ προέρχεται ἀπὸ τοὺς Σκαπανεῖς καὶ τοὺς Φαλαγγίτας, τὰς Σκαπανίσσας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας. Ὁ νεαρὸς Σκαπανεύς, κατατασσόμενος εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν., θὰ γνωρίζῃ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐπίδοσίν του καὶ μόνον, ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάν του καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του, τὴν πίστιν του καὶ τὴν ἀπόδοσίν του θὰ ἐξαρτηθῇ νὰ φθάσῃ σὺν τῷ χρόνῳ καὶ εἰς τὰ ἀνώτατα ἀκόμη ἀξιώματα τῆς Ὀργανώσεως. Αἱ βαθμίδες ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ εἶναι δι' ἕκαστον ἀντικείμενον κατακτήσεως διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ προσπαθειῶν.

ΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Καθημερινῶς τὰς ἑσπερινὰς ὥρας εἰς τὸ περιστύλιον τοῦ Ζαππείου προβάλλονται διὰ τοὺς ἐπισκέπτας τῆς Α΄ Πανελληνίου Ἐκθέσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας αἱ ταινίαι τῆς Ὀργανώσεως (25ης Μαρτίου, δαφνοδρομίας, «στρατοπέδου Ι. Μεταξᾶς»). Κάθε ἐπισκέπτης τῆς Ἐκθέσεως μὲ τὸ αὐτὸ εἰσιτήριον θὰ δύναται νὰ παρακολουθήσῃ καὶ τὰς ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ταινίας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΜΙΑ ΔΩΡΕΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΒΟΛΟΥ

Ἡ Ἀνώνυμος Γενικὴ Ἑταιρεία Τσιμέντων Βόλου «Ὄλυμπος» ἐδώρησεν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Βόλου 6 τόνους τσιμέντων διὰ τὴν ἀνέγερσιν ὑποστέγου ἀνεμοπορίας τοῦ ἐν Βόλῳ Κέντρου Ἀνεμοπορίας τῆς Ε.Ο.Ν. Σημειωτέον ὅτι ἡ αὐτὴ Ἑταιρεία καὶ πρὸ καιροῦ ἐνίσχυσε τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν. δι' ἑτέρας ἐπίσης σημαντικῆς δωρεᾶς της.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Ε.Ο.Ν. Βόλου ἀπέστειλε θερμὸν εὐχαριστήριον ἔγγραφον πρὸς τὴν ἐν λόγῳ Ἑταιρείαν διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῶν τοιούτων αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ διοργανοῦνται τακτικὰ ἀπὸ κάθε Σχηματισμὸν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἡμερήσιαι ἐκδρομαί, στὶς ὁποῖες ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν βαθμοφόρων θὰ περνοῦν εὐχάριστα μὲ παιγνίδια, τραγούδια καὶ χαρὲς καὶ μὲ διδασκαλίες ὠφέλιμες, τὰ παιδιὰ τῆς Ὀργανώσεως.

Αἱ ἐν λόγῳ ἐκδρομαὶ θ' ἀρχίσουν διοργανούμεναι μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ σχολικοῦ ἔτους, γιὰ νὰ μετάσχουν καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου.

ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΛΟΧΙΤΟΥ

Ὁ Λοχίτης τοῦ Τάγματος τῆς Ε. Ο. Ν. Σκαγιοπουλείου - Ἀχαΐας - Μπριαμάτος Γεώργιος, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν, ἔσωσεν ἀπὸ βέβαιον πνιγμὸν τὸν Παῦλον Τζανετάτον, τὸν ὁποῖον μετὰ κόπου κατώρθωσε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δ. Α. Σ. ΑΡΡΕΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Δ.Α.Σ.Α. κατηρτίσθη ραδιοφωνικὸν συγκρότημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐμφανισθῇ λίαν συντόμως ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ μας Σταθμοῦ.

— Τὴν 3ην τρέχ. εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ἀνωτέρων Σχολῶν ὁ Ὑφυπουργὸς Συνεταιρισμῶν κ. Ἀλιβιζᾶτος κατὰ τὸ ἀποχαιρετιστήριόν του μάθημα ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας - σπουδαστὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν ὕπαιθρον ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν συνεταιριστικὴν κίνησιν τοῦ τόπου μας.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ

Αἱ σπουδάστριαι - Φαλαγγίτισσαι τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν Θηλέων θὰ κατασκηνώσουν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μαγευτικὰς τοποθεσίας τῆς Ἀττικῆς, κοντὰ σὲ θάλασσα, βουνὸ καὶ μέσα σὲ πεῦκα. Εἰς τὴν κατασκήνωσίν των αὐτὴν θὰ περάσουν ζωὴν αὐστηρὰ φαλαγγιτικὴν μὲ μαθήματα, παιγνίδια καὶ γυμναστική.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἕν ἐξαιρετικὸν μέσον διαφωτίσεως ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως ἔθεσαν ἐσχάτως εἰς ἐνέργειαν αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης. Πρόκειται περὶ ἑβδομαδιαίου Δελτίου, ἀποτελουμένου ἀπὸ δύο καὶ μόνον σελίδας, τὸ ὁποῖον δίδει μὲ μικρὰ κομματάκια, ὑπὸ τύπον εἰδήσεως, τὴν εἰκόνα τοῦ συντελουμένου κυβερνητικοῦ ἔργου. Τὸ Δελτίον τοῦτο ἀναπτύσσεται καθ' ἑβδομάδα, ὑποδεικνυομένου καταλλήλως τοῦ τρόπου χειρισμοῦ του παρὰ τῶν βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Δελτίον οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἐν τῷ προγράμματι διαφώτισιν, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ διεξάγεται ἀνελλιπῶς. Τοῦτο σκοπὸν ἔχει νὰ δημιουργήσῃ συνείδησιν τοῦ συντελουμένου ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ γιγαντιαίου ἔργου, εἰς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν.

— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὸ συγκρότημα τοῦ Κουκλοθεάτρου τῆς Π.Δ.Α.Π. μετέβη εἰς τὰ Τάγματα 3ον, 4ον καὶ 20ὸν καὶ ἔπαιξε δύο καινούργιες ξεκαρδιστικὲς κωμῳδίες «Βάρκα θέλω ν' ἀρματώσω» καὶ «Τὸ λαχεῖο», ποὺ σκόρπισαν τὸ γέλιο καὶ τὴ χα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοί Πρωτευούσης καί Πειραιῶς

ρὰ στοὺς μικροὺς συναγωνιστάς μας Σκαπανεῖς.

Εἰς τὴν Σχολὴν Κουκλοθεάτρου ἐξ ἄλλου συνεχίζονται μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τὰ μαθήματα πρὸς καταρτισμὸν τῶν νέων ἐκτελεστῶν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ θεατρικοῦ εἴδους.

Κινηματογραφικαὶ προβολαὶ ἐγένοντο εἰς τὰ Τάγματα 9ον, 14ον, 18ον, 2ον Πειραιῶς, 1ον Βορρᾶ καὶ Στέγην Φαλαγγίτου 1ου Πεζ. Συντάγματος μὲ διαλεχτὲς μορφωτικὲς ταινίες καὶ διάφορες διασκεδαστικὲς κωμῳδίες.

Εἰς τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐξετελέσθη κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Σκαπανέως ἕνα χαριτωμένο καὶ διδακτικὸ ἐλεύθερο παραμύθι τῶν συνεργατῶν τῆς Π.Δ.Α.Π. Παινέση-Παπαδήμα «Στὴν αὐλὴ τοῦ μπάρμπα-Λιᾶ».

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Π.Δ.Θ.Π. ἐπὶ τῇ λήξει τῆς χειμερινῆς περιόδου ἐκπαιδεύσεως στελεχῶν ἐκάλεσεν εἰς διαγωνισμὸν τὰς βαθμοφόρους αὐτῆς. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἔγινε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν, ἔλαβον μέρος ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι βαθμοφόροι, ὡς καὶ οἱ Πυρῆνες ἐκπαιδεύσεως τῶν 4 Ὑποδιοικήσεων.

1ον) Εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀνωτ. Στελεχῶν Α΄ (Δηλ. Τομεαρχῶν) διηγωνίσθησαν 35 βαθμοφόροι εἰς τὰ μαθήματα: Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς, Τέχνης τοῦ διοικεῖν, Πολιτικῆς διαφωτίσεως, Ὑγιεινῆς, Οἰκοκυρικῶν, Ψυχαγωγίας, Χορῳδίας, Σηματοδοσίας, Σωματικῆς προπαιδεύσεως, τέχνης καὶ χοροῦ.

2ον) Εἰς τὰ διαγωνίσματα ἀνωτέρων στελεχῶν Β΄ (δηλ. Τετραρχῶν) ἔλαβον μέρος 69 βαθμοφόροι, οἱ ὁποῖοι διηγωνίσθησαν εἰς τὰ ἴδια μαθήματα μὲ τὰ ἀνώτερα στελέχη Α΄.

3ον) Τὰ διαγωνίσματα τῶν κατωτέρων στελεχῶν ἔγιναν κατὰ τομεῖς. Διηγωνίσθησαν περίπου 5.000 κατώτεροι βαθμοφόροι τῶν 4 Ὑποδιοικήσεων εἰς τὰ αὐτὰ θέματα μὲ τὰ ἀνώτερα στελέχη μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὰ ἦσαν ἁπλοποιημένα καὶ ἀνάλογα πρὸς τὸν βαθμὸν ἑκάστης βαθμοφόρου, καὶ

4ον) Τὰ διαγωνίσματα τῶν Πυρήνων Ἐκπαιδεύσεως, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος 1.000 περίπου δόκιμοι ἐκπαιδευταί, ὅπου διδάσκονται αἱ εἰδικότητες εἰς τὰ κάτωθι μαθήματα:

Πολιτικὴ διαφώτισις, Σωματικὴ ἀγωγή, Ὑγιεινή, Κοινωνικὴ Πρόνοια, Οἰκοκυρικά, Ἀεράμυνα, Σηματοδοσία, Γεωργικὴ ἐκπαίδευσις, Ψυχαγωγία, Ἀπαγγελία, Χορῳδία, Μουσική, Χοροί.

Χάρις εἰς τὴν ἀρτίαν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν τὰ διαγωνίσματα ἐγένοντο ἐν πλήρει τάξει, μὲ προθυμίαν ὅλων πρὸς τὸ καθῆκον, πρᾶγμα ὅπερ ἀποδεικνύει τὴν προσπάθειαν ἡ ὁποία ἔγινε καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἀπὸ τὴν Π.Δ.Θ.Π. καὶ τοὺς ἐκπαιδευτάς, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθησαν μὲ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν, προσπάθειαν ἡ ὁποία ἀπέδωκεν ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Περ. Διοικήτρια Θηλ. Πρωτευούσης ἐξέδωκε τὴν κατωτέρω ἡμερησίαν Διαταγήν, ἀπευθυνομένην πρὸς ὅλας τὰς ἐκλεκτὰς συναγωνιστρίας:

Ἡμερησία Διαταγή

Κατόπιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν βαθμοφόρων τῆς Π.Δ.Θ.Π., διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεδείχθησαν τὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκπαιδευτικῆς περιόδου, ἐκφράζω τὴν ἄκραν μου εὐαρέσκειαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν Συντονισμοῦ, εἰς τοὺς κατωτέρους βαθμοφόρους, εἰς τοὺς Πυρῆνας Δοκίμων Ἐκπαιδευτῶν καὶ τὸν ἔπαινόν μου εἰς τοὺς ἀνωτέρους βαθμοφόρους τῆς Π.Δ.Θ.Π.

Ἡ Διοικήτρια

Λουκία Γ. Μαντζούφα

— Στὰς 2 Ἰουνίου ἡ Π.Δ.Θ.Π. διωργάνωσε 2 μεγάλας ἐκδρομάς, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Μία ἔγινε εἰς Μαλακάσαν, ὅπου ἔλαβον μέρος 2.800 περίπου Φαλαγγίτισσαι σπουδάζουσαι εἰς ἐπαγγελματικὰς σχολὰς καὶ ἐργαζόμεναι εἰς διάφορα ἐργοστάσια.

2.800 χαρούμενες Φαλαγγίτισσες περήφανες Ἑλληνίδες μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ τραγούδια καθώρισαν τὰ ὅρια τοῦ στρατοπέδου των μόλις ἀπεβιβάσθησαν τοῦ τραίνου, ἀνύψωσαν τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, ἔψαλαν τοὺς Ὕμνους Ἐθνικόν, Νεολαίας καὶ 4ης Αὐγούστου, ἔκαμαν γυμναστικήν, ἐχόρευσαν καὶ ἔπαιξαν διάφορα παιχνίδια.

Μετέβησαν εἰς γειτονικὸν λόφον, ὅπου ἦσαν παρατεταγμένοι 8.000 Φαλαγγῖται ἀναμένοντες τὴν Α. Ε. τὸν Ἀρχηγόν μας καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους.

Στὰς 12 τὸ μεσημέρι ἀφίχθησαν ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγός μας, ὁ Κ.Ε.Ν., οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ Πρωτευούσης Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ μέρος τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Ὡμίλησαν εἰς αὐτοὺς ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὁ Κ.Ε.Ν., τοὺς ὁποίους ἤκουσαν μὲ μεγάλην προσοχὴν ζητωκραυγάζουσαι καὶ χειροκροτοῦσαι ἐνθουσιωδῶς.

Κατόπιν ἔφαγον μὲ πολλὴν ὄρεξιν γευστικώτατον συσσίτιον, ἀνεπαύθησαν, ἐξετέλεσαν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς καὶ ἐπέστρεψαν μὲ χαρὰ καὶ τραγούδια στὰς 7.30΄ μ. μ.

Ἡ ἄλλη ἐκδρομὴ ἔγινεν εἰς τὸ φράγμα τοῦ Μαραθῶνος. Εἰς αὐτὴν ἔλαβον μέρος ὅλοι οἱ συμμετασχόντες, Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, εἰς τὴν «Χιονάτη», καθὼς καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι ποὺ συνετέλεσαν εἰς τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἄφθονη καὶ ἐκλεκτὴ ψυχαγωγία.

Ἀδελφωμένα τὰ παιδιὰ τῆς Ὀργανώσεως, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἔπαιξαν καὶ διεσκέδασαν μὲ μεγάλη ἀφέλεια.

Τὴ χαρούμενη κι' ἀδελφωμένη αὐτὴ συντροφιά, ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν 90 περίπου ἄτομα, τὴν ἐπεσκέφθησαν ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγός, οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης καὶ μέρος τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἐκάθησαν εἰς κοινὸν τραπέζι μὲ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα χειροκροτοῦσαν καὶ ἐζητωκραύγαζαν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων, ἡ ὁποία ἔγινε μὲ θερμὰς ἐκδηλώσεις τῶν παιδιῶν, οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὸ φράγμα, ὅπου τοὺς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ δοῦν ἀπὸ κοντὰ τὰ μεγάλα ὑδραυλικὰ ἔργα, ἔπαιξαν, ἐχόρευσαν, ἐτραγούδησαν καὶ ἐπέστρεψαν ἐνθουσιασμέναι στὶς 7.30΄.

Τὴν 3ην Ἰουνίου οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Π. Δ. Θ. Π. ἐκινητοποιήθησαν διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς Ψυχικὸν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ χαρμοσύνου γεγονότος τῆς γεννήσεως τοῦ Ἐπιδόξου Διαδόχου. Μία Φάλαγξ παρήλασεν ἔμπροσθεν τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Ψυχικοῦ. Τὴν Φάλαγγα ἐχαιρέτησεν ἐνθουσιωδῶς ἡ. Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος.

Κατόπιν ἐπέβησαν αὐτοκινήτων καὶ ἦλθον εἰς τὴν πλατεῖαν Ρηγίλλης, ἀπ' ἐκεῖ δὲ παρατεταγμέναι παρήλασαν ἔμπροσθεν τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ζητωκραυγάζουσαι, ᾄδουσαι καὶ χειροκροτοῦσαι συνεχῶς.

ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ καὶ Διοικήτριαι τῆς Ε.Ο.Ν. σαφῶς κατενόησαν ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀνάπτυξιν τῶν γενικῶν κατευθύνσεων εἰς τὴν Διάσκεψιν ποῖα τὰ καθήκοντα αὐτῶν διὰ τὴν καλλιτέραν διοίκησιν τῆς Ὀργανώσεως.

Καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι:

1) Τακτικὴ παρακολούθησις ἐκ τοῦ πλησίον τῶν Σχηματισμῶν.

2) Ποιοτικὴ ἐξύψωσις τῶν Σχηματισμῶν.

3) Προσπάθεια καλλιτέρας ἐπιλογῆς τῶν στελεχῶν.

4) Μελέτη καὶ πιστὴ τήρησις τῶν κανονισμῶν.

5) Συστηματικὴ διάθεσις τῶν πόρων.

6) Ἐθελοντικὴ διὰ τῆς πειθοῦς, τῆς διαφωτίσεως καὶ τῆς κατακτήσεως συνειδήσεων στρατολόγησις ὅλων τῶν ἐκτὸς τῆς Ὀργανώσεως νέων καὶ νεανίδων.

7) Ἀναζήτησις καὶ καλλιέργεια ἐν τῇ ὀργανώσει ἰδιοφυϊῶν (ταλάντων).

8) Οὐδεμία διάκρισις μεταξὺ τῶν μελῶν ἀπὸ ἀπόψεως ἐπαγγελματικῆς ἢ κοινωνικῆς θέσεως, ἢ πολιτικοῦ παρελθόντος... Προσοχὴ μόνον εἰς τὴν σημερινὴν πολιτικὴν ἰδεολογίαν.

ΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ὅλαι αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις αἱ κληθεῖσαι νὰ μετάσχουν τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων τῆς 7ης Ἰουλίου, τῶν Ἀθλητικῶν Ἡμερίδων τῆς Ε.Ο.Ν., προετοιμάζονται δραστηρίως. Οἱ ἀθληταί των καὶ αἱ ἀθλήτριαί των, Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, προπονοῦνται ἐντατικά. Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, θὰ ἀγωνισθοῦν τοὐλάχιστον χίλιοι ἀθληταὶ καὶ ἀθλήτριαι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Νυκτερινοῦ Γυμνασίου τῆς Στέγης Φαλαγγίτου Πειραιῶς τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἶχον εἰς τὴν πλατεῖαν Κοραῆ τὰς ἐτησίας γυμναστικάς των ἐπιδείξεις.

Τὰς ἐπιδείξεις, αἱ ὁποῖαι ἐξετελέσθησαν μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν καὶ χάριν, παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου τῆς γειτονιᾶς.

Π. Δ. Α. ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Καθ' ἅπασαν τὴν περιφέρειαν τῆς Π. Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας ἐξακολουθεῖ ζωηρὰ ἡ ἐκδρομικὴ κίνησις τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν. Οὕτω τὰ Τμήματα τῆς Ἀνεξαρτήτου Φάλαγγος Σαλαμῖνος ἐξέδραμον τὴν 27ην παρελθ. εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς Μονῆς Φανερωμένης. Πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Ἀναξαρτήτου Φάλαγγος μὲ θέμα: «Τὸ ἱστορικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης καὶ ἡ συμβολὴ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821».

Ἐπίσης τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω ἡμέραν Φαλαγγῖται τῆς 301ης Φάλαγγος Θηβῶν συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα μὲ Τετραρχίαν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Εὐβοίας, ἥτις εἶχεν ἐκδράμει εἰς Μοσχοπόδιον Θηβῶν. Ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ 3 τέρματα ὑπὲρ τῆς 301ης Φάλαγγος Θηβῶν, ἔναντι 1 τῆς Τετραρχίας Εὐβοίας.

Π.Δ.Θ. ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Πρωτοβουλίᾳ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιτίας διωργανώθη εἰς Ἐλευσῖνα ἑορτὴ ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς Φαλαγγιτίσσης.

Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πόρου ἐτελείωσαν τὰ μαθήματα τῆς παθητικῆς ἀεραμύνης καὶ ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῶν α' βοηθειῶν.

ΘΕΡΙΝΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ Π.Δ.Θ.Π.

Αἱ Λοχῖται καὶ αἱ Τετράχαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης θὰ στρατοπεδεύσουν ἀπὸ 1ης μέχρις 20ῆς Ἰουλίου εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Ε.Ο.Ν. «Ι. Μεταξᾶς».

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς στρατοπεδεύσεώς των θὰ γίνῃ ἡ συμπλήρωσις τῆς μετεκπαιδεύσεως αὐτῶν, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμαι διὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ Σεπτεμβρίου πρὸς μονιμοποίησιν τῶν βαθμῶν των.

Ἐξ ἄλλου 2.500 Σκαπάνισσαι — ἑτοιμασθέντων τῶν σχετικῶν δελτίων — θὰ ἀποσταλοῦν εἰς τὰς παιδικὰς ἐξοχὰς τῆς Βούλας καὶ 1.600 βαθμοφόροι, ἀπὸ ὁμαδάρχου καὶ κάτω, θὰ στρατοπεδεύσουν ἐπίσης εἰς τὰς παιδικὰς ἐξοχὰς τῆς Βούλας καὶ τῆς Πεντέλης.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ. — Ἀπὸ 4 μηνῶν καὶ πλέον, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἰς Πὸρτ-Σαΐδ, ἐξακολουθοῦν μετ' ἐπαυξανομένου ἐνθουσιασμοῦ αἱ Κυριακάτικαι ὁμιλίαι ὑπὸ τῶν διακεκριμένων λογίων τῆς πόλεώς μας, ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ βαθμοφόρων μὲ διάφορα ἐκλεκτὰ θέματα ἀφορῶντα τὴν Ε.Ο.Ν.

Κάθε ἔπαινος ὀφείλεται πρὸς τὸν Ὑποδιοικητὴν τῆς Ὀργανώσεως διὰ τὰ πατριωτικὰ λόγια ποὺ ἀπευθύνει τακτικῶς εἰς κάθε συγκέντρωσιν, εἰς κάθε ὁμιλίαν του καὶ εἰς κάθε κατάλληλον περίστασιν πρὸς τοὺς μέλλοντας ὑπερασπιστὰς τῆς φιλτάτης μας Πατρίδος. Γενικῶς ἡ δρᾶσις τῆς Ε.Ο.Ν. Πὸρτ-Σαΐδ παρέχει τὰς καλλιτέρας ἐλπίδας ὅτι θὰ καταστῇ τὸ πρότυπον τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Σχηματισμῶν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.— Παρὰ τῶν ἀναλαβουσῶν τὰ διάφορα μαθήματα ειδικοτήτων ἐδιδάχθησαν τὰ ἑξῆς: Χορῳδία, βρεφοκομία, περίθαλψις, γαλλική γλῶσσα, χειροτεχνία, φωτογραφική, μαγειρική, ποδηλασία, σκοποβολή. Αἱ Φαλαγγίτισσαι μετὰ ζήλου παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα ταῦτα, ἐπιδεικνύουσαι μεγάλας προόδους.

Ἐπίσης ἐξηκολούθησαν τὰ μαθήματα ἀεραμύνης διὰ τὰς Σκαπανίσσας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας.

Ἐξ ἄλλου συνεχίζεται ἡ διδασκαλία οἰκοκυρικῆς καὶ ἄλλων συναφῶν μαθημάτων.

Ὁ Λόχος ἐργαζομένων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς Διοικητρίας τῆς 248ης Φάλαγγος παρεσκεύασε παστίτσιο εἰς τὸ μαγειρεῖον τῆς Λέσχης. Ἡ μεσημβρία τῆς Τετάρτης ἔδωσεν οὕτω τὴν χαρὰν εἰς τὰς καλάς μας ἐργατρίας.

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Χρυσοστόμου ἐδόθη ἡ δευτέρα διάλεξις τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Χανίων μὲ θέμα «Σολωμὸς καὶ Ὕμνος». Τὴν διάλεξιν παρηκολούθησαν αἱ μεγαλύτεραι Φαλαγγίτισσαι, ἅπασαι αἱ βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πλῆθος κόσμου.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.— Παρόντος τοῦ κ. Νομάρχου καὶ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν., τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας, τῶν διδασκάλων καὶ διδασκαλισσῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων τῆς πόλεως, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς λήξεως τῶν μαθητικῶν συσσιτίων. Τὰ παιδάκια, εὔρωστα καὶ χαρούμενα καὶ εὐχαριστημένα ἀπὸ τὰ συσσίτια, τὰ ὁποῖα χάρις εἰς τὴν μέριμναν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ ἔδωσαν ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας καθαρὰν καὶ θερμὴν τροφὴν εἰς αὐτά, ἐξεδήλωσαν ὅλη τους τὴν εὐγνωμοσύνη παντοιοτρόπως.

Λίαν συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τρεῖς μικραὶ Σκαπάνισσαι προσέφερον εἰς τὴν Περιφερ. Διοικήτριαν ἀνθοδέσμες ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων των, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν προσεφώνησαν καταλλήλως.

— Ἐννέα Φαλαγγίτισσαι καὶ 16 Φαλαγγῖται τῆς πόλεως Σιατίστης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Γυμνασιάρχην των ἐπεσκέφθησαν τὴν πόλιν Ρέθυμνον. Αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. ἐδεξιώθησαν ταύτας τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς των εἰς παραλιακὸν ξενοδοχεῖον, τὴν ἐπομένην δὲ συνοδευόμενοι ὑπὸ ξεναγῶν περιῆλθον τὴν πόλιν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀξιαθεάτων.

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἐκάλεσεν εἰς συνεδρίασιν τὰς Διευθυντρίας τῶν ἐπιτελικῶν γραφείων καὶ τὰς Διοικητρίας τῶν Θ255, Θ256 Φαλάγγων καὶ ἀνέπτυξεν εἰς αὐτὰς τὰ πορίσματα τοῦ Β΄ Πανελληνίου Συνεδρίου καὶ συγχρόνως ὑπέδειξε τὸν τρόπον λειτουργίας τῶν γραφείων καὶ τὸν τρόπον Διοικήσεως τῶν μονάδων.

— Ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης μετὰ τῆς Περιφερειακῆς Διοικητρίας Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ρεθύμνης μετέβησαν εἰς τὰ χωρία Ἀμνάτος, Κυριάννα, Λοῦτρα, Πηγὴ καὶ Γιαννιούδη πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Τμημάτων Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ πρὸς διευθέτησιν διαφόρων ζητημάτων σχετικῶν μὲ τὴν Διοίκησιν καὶ τὴν τελείαν διοργάνωσιν τῶν μονάδων.

Ἅπαντα τὰ Τμήματα τῶν ὡς ἄνω χωρίων παρατεταγμένα ὑπεδέχθησαν ἐνθουσιωδῶς τοὺς ἐπισκέπτας, οἱ ὁποῖοι τόσον ἐκ τῆς παρατάξεως ὅσον καὶ ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ἔμειναν ἱκανοποιημένοι.

Σχηματισμὸς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ἀποδούλου — Ρεθύμνης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.— Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἀφίχθησαν ἐκ Σιατίστης 29 Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι εἰς τὴν πόλιν μας. Αἱ Φαλαγγίτισσαί μας ὑπεδέχθησαν τὰς ἐρχομένας ἐκ Σιατίστης συναγωνιστρίας των εἰς Κουμπέδες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν.

Πρὸς τιμὴν τῶν ἐκ Μακεδονίας συναγωνιστῶν καὶ συναγωνιστριῶν μας ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Λέσχην Ε.Ο.Ν. Θηλέων μία ἐπιβλητικωτάτη καὶ ἐξόχως ἐνθουσιώδης καὶ συγκινητικὴ ἑορτὴ τὴν ὁποίαν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Νομάρχων καὶ ὁ Δήμαρχος.

Προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά, διάφορα γλυκὰ καὶ ἐξετελέσθη μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα. Ἡ ὀρχήστρα Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ ἡ χορῳδία ἐξετέλεσαν ἐπιτυχῶς διάφορα μουσικὰ τεμάχια, μία δὲ συναγωνίστρια προσεφώνησε τὰς φιλοξενουμένας μας δι' ὡραιοτάτων καὶ ἐνθουσιαστικῶν λόγων.

— Τὴν 2αν Ἰουνίου ἐγένετο κατάθεσις στεφάνου εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ὑπὸ τῶν ἐκδρομέων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Σιατίστης, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ὅλαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡρακλείου.

Ἀντιπροσωπεία τῶν συναγωνιστῶν καὶ συναγωνιστριῶν Σιατίστης μετέβη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον καὶ κατέθεσε στέφανον εἰς τὸν τάφον τοῦ μακεδονομάχου στρατηγοῦ Κατεχάκη.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα εἰς τὴν Λέσχην Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ἡρακλείου ὑπὸ τοῦ οἰκοκυρικοῦ τμήματος καὶ ἐγένοντο προπόσεις ὑπὸ τῆς Διοικητρίας καὶ τοῦ Γυμνασιάρχου Σιατίστης καὶ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου, προκαλέσασαι μεγάλην συγκίνησιν καὶ ἐνθουσιασμόν. Ἐπίσης ἀπήντησε καταλλήλως συναγωνιστὴς Φαλαγγίτης τῆς Σιατίστης.

Φαλαγγίτισσαι ξεναγοί, αἱ ὁποῖαι ἐφιλοξένησαν εἰς τὰ σπίτια των τὰς συναγωνιστρίας των, συνώδευσαν αὐτὰς μέχρι τοῦ πλοίου καὶ τὰς ἐχαιρέτησαν συγκεκινημέναι ἀναχωρούσας.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ.— Τὸ 11 Τάγμα τῆς Ὀργανώσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Τετράρχου καὶ βαθμοφόρων τῆς Φάλαγγος ἐξέδραμεν εἰς τὸ χωρίον Ραζᾶται. Αἱ μικραὶ Σκαπάνισσαι, εὐθὺς ὡς ἔφθασαν, κατέθεσαν δάφνινον στέφανον εἰς τὴν ἀναθηματικὴν στήλην τῶν πεσόντων εἰς ἔνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης. Μία βαθμοφόρος ἀνέπτυξεν εἰς αὐτὰς τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς τοῦ ὑπαίθρου. Μετὰ τὸ γεῦμα μὲ γέλια καὶ χαρὰ ἐβοήθησαν τοὺς χωρικοὺς οἱ ὁποῖοι ἐθέριζον καὶ ἀφοῦ τὸ θέρισμα ἐτελείωσεν ἐτραγούδησαν καὶ ἐχόρευσαν διαφόρους ἑλληνικοὺς χορούς. Τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψαν εἰς Ἀργοστόλιον κατενθουσιασμέναι.

— Ἡ Ὑποφαλαγγάρχης μετὰ μιᾶς ὁμάδος Φαλαγγιτισσῶν ἐπεσκέφθη τὸ Δημοτικὸν Πτωχοκομεῖον καὶ διένειμε τσιγάρα, αὐγὰ καὶ γλυκίσματα εἰς τοὺς τροφίμους του.

— Ὁ κ. Νομάρχης καὶ Γεν. Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ἐπισκεφθεὶς συγκεντρωμένην Φάλαγγα εἰς τὸ Α΄ Δημοτ. Σχολεῖον, ἐπεθεώρησεν ἐπισταμένως τοὺς Σχηματισμούς, ὡμίλησεν εἰς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας συστήσας σεβασμόν, πειθαρχίαν καὶ ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἀνωτέρους καὶ παρηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν τὴν ἐκπαίδευσιν αὐτῶν.

ΣΑΜΟΣ.— Πρὸ ἡμερῶν αἱ Φάλαγγες Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων Λιμένος Βαθέος ἐξέδραμον ἀπὸ πρωΐας εἰς τὴν ὡραίαν τοποθεσίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Τῆς ἐκδρομῆς ταύτης συμμετέσχον ἐν συνόλῳ 560 μέλη μετὰ τμήματος τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ε.Ο.Ν. Τὴν ἐκδρομὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς συμμετοχῆς των ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης καὶ ὁ Δήμαρχος Λιμένος Βαθέος.

— Ἡ Διεύθυνσις Ψυχαγωγίας τῆς Περιφ. Διοικήσεως εἶχε μεριμνήσει δι' ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκδρομῆς.

— Τὴν 23ην Μαΐου ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς πόλεως Λιμ. Βαθέος δάσος Μαλαγαρίου. Εὐθὺς ἀμέσως περὶ τοὺς 250 Φαλαγγῖται ἔσπευσαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Φάλαγγος καὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Δασικῆς Ὑπηρεσίας, ἀφοῦ δὲ ἔλαβον παρ' αὐτῆς τὰ ἀπαραίτητα σκαπανικὰ ἐργαλεῖα, συντεταγμένοι ἀνεχώρησαν διὰ τὸν τόπον τῆς πυρκαϊᾶς. Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πῦρ, ἐντοπισθὲν προφανῶς ὑπὸ εὑρισκομένων ἐκεῖ πλησίον χωρικῶν, ἐσβέσθη.

Καίτοι βεβαίως οἱ Φαλαγγῖται δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των, ἐν τούτοις ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν ἔσπευσαν ἀποτελεῖ τιμὴν δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν Ε.Ο.Ν.

Ὁμὰς εἰδικότητος νοσοκόμων Ε.Ο.Ν. Θηλέων Κεφαλληνίας.

ΤΗΝΟΣ.— Ἡ καλὴ καὶ ἀξία παντὸς ἐπαίνου προσπάθεια τῆς Ὑποδιοικήσεως Τήνου καταφαίνεται ἐκ τοῦ πλουσίου καὶ ποικίλου προγράμματος αὐτῆς. Διὰ τὴν θεωρητικὴν κατάρτισιν τόσον τῶν βαθμοφόρων ὅσον καὶ τῶν μελῶν πλῆθος θεμάτων καὶ ἄλλων ὁμιλιῶν ἐγένοντο κατὰ τὸ παρελθὸν δεκαήμερον μὲ θέματα πολλὰ καὶ ποικίλα.

Ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν στρατιωτικὴν προπαίδευσιν ἡ ἰδία προθυμία καὶ ὁ ἴδιος ζῆλος παρατηρεῖται. Οὕτω στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως ἐξετελέσθησαν κατὰ διαφόρους ἡμέρας.

Παράλληλος μέριμνα καταβάλλεται διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐθνικῶν χορῶν, ἐκμαθήσεως ἐθνικῶν τραγουδιῶν, παιδιῶν καὶ ἐκδρομῶν.

Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται ἐπίσης εἰς τὰς Ὑποδιοικήσεις Πάρου, Κέας καὶ Μυκόνου.

ΣΥΡΟΣ.— Αἱ θεωρίαι καὶ τὰ μαθήματα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκδόσεων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐκδοθὲν πρόγραμμα ἐξακολουθοῦν κανονικῶς. Ἰδιαιτέρα κίνησις παρετηρήθη περὶ τὰ μαθήματα τῆς παθητικῆς ἀεραμύνης, διδασκόμενα παρ' ἐπιστημόνων συνεργατῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Οἱ Φαλαγγῖται παρηκολούθησαν τὰ ἑξῆς θέματα: «Περὶ μετασχηματισμῶν», «Περὶ καθηκόντων πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν», «Περὶ ἐκτιμήσεως ἀποστάσεων» κ. ἄ.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΣΠΑΡΤΗ.— Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἐξακολουθεῖ λειτουργοῦσα ἡ Σχολὴ Κοπτικῆς—Ραπτικῆς—Κεντημάτων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Θηλέων. Τὰ μέλη ὁσημέραι πολλαπλασιάζονται, οἱ δὲ γονεῖς βλέπουν ὁσημέραι μετ' εὐγνωμοσύνης τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο μέλημα τοῦ κ. Νομάρχου. Πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου μέτρου ἐστάλησαν ἐγκύκλιοι εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν Ὑποδιοικήσεων Μολάων, Μάνης καὶ Γυθείου, διὰ τῶν ὁποίων συνιστᾶται καὶ ἡ ἐκεῖ σύστασις ἰδίων σχολῶν. Οἱ κάτοικοι ἤκουσαν τοῦτο μὲ ἐνθουσιασμόν.

ΜΟΛΑΟΙ.— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Μολάων ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις μὲ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης ὠργανώθη λαχειοφόρος ἀγορά, ἥτις ἀπέδωσεν εἰσπράξεις καθαρὰς 3.000 δρχ. Τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν εἰς ἐκδρομὰς κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον.

Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν Ὑποδιοι-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

κήσεων Λακωνίας γίνονται μαθήματα ἀεραμύνης καὶ ἐκμαθήσεως τοῦ μορσικοῦ ἀλφαβήτου.

Ἐπίσης ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα περὶ ὑγιεινῆς, σπιτιοῦ, ὑδρεύσεως, ἐμπράκτως δὲ γίνονται μαθήματα μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Περ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἠλείας.

Φ. Λ. Κρεσταίνων.— Τὸ ἑβδομαδιαῖον πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως ἐφηρμόσθη ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Ἐγένετο θεωρία «Περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν φέρεται ἡ Σημαία, περὶ χαιρετισμοῦ διὰ ταύτης καὶ ἀπονομῆς τιμῶν εἰς αὐτήν». Ὁμοίως ἐγένετο θεωρία περὶ τοῦ τρόπου προσαγορεύσεως καὶ συντάξεως διαταγῶν.

Ὁ 3ος καὶ 4ος Λόχος τῆς Τετραρχίας Λεβιδίου Ἀρκαδίας.

Ἐψάλησαν διάφοροι Ὕμνοι καὶ εἶτα ἐπηκολούθησεν ἐκπαίδευσις τῶν εἰδικοτήτων. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο σηματοδοσία διὰ βραχιόνων καὶ εἶτα ἔλαβον χώραν ἀθλοπαιδιαί.

Τὸ ἀνωτέρω πρόγραμμα ἐξετελέσθη καὶ εἰς τοὺς ἐξωσχολικούς.

Οἱ Οὐλαμοὶ ἐκπαιδεύσεως κατωτέρων στελεχῶν ἐλειτούργησαν κανονικῶς.

Φ. Λ. 104 Καβάσιλα.— Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου διενεργηθεῖσαν ἐπιθεώρησιν τῶν Σχηματισμῶν τῆς Φάλαγγος καὶ κατόπιν τῶν δοθεισῶν μετὰ ταύτην σχετικῶν ὁδηγιῶν καὶ κατευθύνσεων, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν μελῶν συνεχίζεται ἐντατικῶς.

Οἱ Φαλαγγῖται, τελειώσαντες τὰς ἐπιδιορθώσεις τοῦ γηπέδου, ἐπιδίδονται τακτικῶς εἰς τὰς προπονήσεις των εἰς διαφόρους ἀθλοπαιδιὰς καὶ ἀγωνίσματα. Οἱ Σκαπανεῖς ἐξετέλεσαν πορείαν 3 χιλιομέτρων καὶ κατὰ ταύτην ἐδιδάχθησαν περὶ πορειῶν καὶ μέτρων ἀσφαλείας τῶν πορευομένων στρατευμάτων.

— Εἰς τὴν Τετραρχίαν Ἀνδραβίδας ἐγένετο σωματικὴ ἀγωγὴ καὶ προπόνησις εἰς διάφορα ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα, ἐφηρμόσθη πρόγραμμα στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καὶ ἐγένετο ὁμιλία «Περὶ θρησκείας».

— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Βάρδας ἐγένετο ἀσκήσεις πρακτικαί, χοροί, ᾄσματα καὶ διδασκαλία «Περὶ καλλιεργείας τοῦ βάμβακος».

— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Μαλικίου ἐγένοντο ἀσκήσεις καὶ ὁμιλίαι «Περὶ οἰκονομίας» καὶ «Περὶ φιλέλληνος Σανταρόζα», ὡς καὶ μικρὰ ἐκδρομή.

— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Λεχαινῶν ἐγένοντο ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως καὶ ἐπίδοσις εἰς διάφορα ἀγωνίσματα.

— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Κουμουθρέκας ὁ Λόχος, ἀπαρτιζόμενος ἐκ τῶν Σχηματισμῶν Κουμουθρέκας, Βάλακα καὶ Μπόρσι, ἐξετέλεσε πορείαν 3 χιλιομέτρων καὶ ἤκουσεν ὁμιλίαν «Περὶ πολεμικῶν ἀερίων».

— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Μανωλάδος ἐγένοντο ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καὶ θεωρητικαὶ διδασκαλίαι. Οἱ Σκαπανεῖς ἐξετέλεσαν ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ χωρίον Ἀπιδεών, ἔνθα ἐφηρμόσθη πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως.

— Εἰς τὸν Σχηματισμὸν Ρετσούνης ἐγένοντο ἀσκήσεις καὶ διδασκαλία «Περὶ προσαγορεύσεως, διακριτικῶν καὶ τρόπου ἀναφέρεσθαι». Ἐδιδάχθησαν χοροί, παιγνίδια καὶ ᾄσματα.

Φ.Λ.105 Γαστούνης.— 1. Τετραρχία: Ἐφηρμόσθη τὸ ἑβδομαδιαῖον πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως ὡς ἀκολούθως: Προσευχή, προσκλητήριον καὶ ἀναφορά. Ὁμιλία «Περὶ σημασίας τῆς Πρωτομαγιᾶς, ὡς ἡμέρας Ἐθνικῆς ἐργασίας». Ἐπίσκεψις ἀγροκηπίου Γαστούνης. Παιδιαί, χοροί.

Φ. Λ. 107 Βαρθολομιοῦ.— 1ος καὶ 2ος Λόχος Σκαπανέων: Συμφώνως τῷ προγράμματι Φάλαγγος ἐξετέλεσαν μικρὰν πορείαν καὶ εἶτα ἐξετέλεσαν στρατιωτικὴν προπαίδευσιν, σύνθεσιν καὶ ὀργάνωσιν μονάδων Ε.Ο.Ν. καὶ ἤκουσαν ἰδεολογικὴν διαφώτισιν Κράτους 4ης Αὐγούστου.

3ος Λόχος Φαλαγγιτῶν: Ἐξετέλεσεν ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καὶ ἤκουσεν ἰδεολογικὴν διαφώτισιν περὶ οἰκογενείας.

4ος Λόχος Νεοχωρίου: Ἐγένοντο προσκλητήριον, ἀναφορά, προσευχή, πορεία μιᾶς ὥρας, στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις ἐνώπιον τοῦ Διοικητοῦ τῆς Φάλαγγος, ὅστις καὶ ἐπεθεώρησε λεπτομερῶς τὴν γενομένην στρατιωτικὴν καὶ ἰδεολογικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Λόχου. Ἐγένετο θεωρία «Περὶ πολιτικῆς περιβολῆς» καὶ «Περὶ Κράτους 4ης Αὐγούστου»

5ος Λόχος Κυλλήνης: Ἐξετελέσθη ἀκριβῶς τὸ ἀποσταλὲν παρὰ τῆς Φάλαγγος πρόγραμμα ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐγένετο ἐργασία εἰς τὸν κῆπον.

Τμῆμα Μάχου: Ἐξετέλεσε στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, μικρὰν πορείαν, ἤκουσεν ἰδεολογικὴν διαφώτισιν καὶ διαφόρους κανονισμούς.

Τμῆμα Λυγιᾶς: Ἤκουσεν ὁμιλίαν «Περὶ σημασίας τῶν ἐκδρομῶν ἀπὸ ἀπόψεως ψυχαγωγίας καὶ διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων», «Περὶ Κράτους 4ης Αὐγούστου». Ἐγένοντο στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἐδιδάχθησαν διάφοροι κανονισμοί.

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ὁ Ἀρχηγός, μετασχὼν προσωπικῶς εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Διασκέψεως καὶ λαβὼν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς συζητήσεις, ἔδωσεν ἐπανειλημμένως σοφὰς συμβουλὰς ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τοὺς Σχηματισμούς. Ὄχι ὁμιλίαι «ἀπὸ καθέδρας», ὄχι ἐξαντλητικαὶ θεωρητικαὶ διδασκαλίαι, ποὺ κατορθώνουν νὰ... «ἀποκοιμίζουν» τὸν διδασκόμενον... Ἡ ἐκπαίδευσις πρέπει νὰ γίνεται διὰ τῆς ἐργασίας. Ὅλη ἡ Ὀργάνωσις πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐκεῖνο ποὺ οἱ παιδαγωγοὶ ὀνομάζουν «σχολεῖον ἐργασίας». Θὰ τὸν κάμῃς τὸν φαλαγγίτην νὰ ἀγαπήσῃ τὸ πράσινον, ἀφοῦ τὸν φέρῃς κοντὰ εἰς τὸ πράσινον — ἐκδρομὲς — ἀφοῦ τὸν βάλῃς νὰ καλλιεργήσῃ τὸ πράσινον, ἀφοῦ τὸν συνδέσῃς προσωπικὰ μὲ τὸ πράσινον. Θὰ τὸν κάμῃς νὰ ἀγαπήσῃ τὴν Πατρίδα του, ὄχι μὲ κούφιες θεωρητικὲς διδασκαλίες, ἀλλ' ἀφοῦ τὸν μάθῃς, μὲ εἰκόνες, μὲ ἱστορίες, μὲ ἀναπαραστάσεις, μὲ θεατρικὰ ἔργα, τὰ μεγάλα γεγονότα ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν... Καὶ οὕτω καθεξῆς. Οἱ ἡγήτορες ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν των τοῦ Ἀρχηγοῦ τὰς ὁδηγίας...

Εἶπε: «Ὄχι ὁμιλίες ἀπὸ καθέδρας! Ὄχι θεωρητικὲς διδασκαλίες... Ἐργασία εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς καὶ δι' αὐτῆς ἡ διδασκαλία».

Τμῆμα Γλύφας: Ἐξετελέσθη τὸ πρόγραμμα τῆς Φάλαγγος, ἤτοι στρατιωτικὴ προπαίδευσις, πορεῖαι, παιδιαὶ καὶ χοροὶ καὶ ὁμιλία περὶ Κράτους 4ης Αὐγούστου καὶ περὶ ἀθλητισμοῦ. Εἶτα δὲ ἠσχολήθη καὶ εἰς τὸν κῆπον.

Φ. Λ.288 Ζαχάρως.— Τὴν 15-5-40 ἐξετελέσθη τὸ πρόγραμμα ἐργασιῶν καὶ ἐκπαιδεύσεως. Ἐγένετο θεωρία «Περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν φέρεται ἡ Σημαία, χαιρετισμοῦ διὰ ταύτης καὶ ἀπονομῆς τιμῶν εἰς ταύτην».

Τὴν 19ην Μαΐου 1940 τὸ ἀνωτέρω πρόγραμμα ἐξετελέσθη καὶ εἰς τοὺς ἐξωσχολικούς. Οἱ Οὐλαμοὶ ἐκπαιδεύσεως ἐλειτούργησαν κανονικῶς.

ΛΑΜΙΑ.— Ἐντατικὴ συνεχίζεται ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων εἰς ὅλα τὰ Τμήματα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Τὴν 19ην Μαΐου ὁ Διοικητὴς τῆς 383Α' Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. Ἀλαμάνας ἐπεθεώρησε τὴν Τετραρχίαν Κόμματος, ὅπου ὡμίλησε καὶ πρὸς τοὺς κατοίκους διὰ τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸ ἐπιτελεσθὲν ὑπ' αὐτῆς ἔργον.

Τὴν 25ην ἡ V Τετραρχία Φαλαγγιτῶν Λαμίας ἐξέδραμεν εἰς Ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ Καμμένα Βοῦρλα, ὅπου καὶ διημέρευσεν. Ὁ Διοικητὴς τῆς 383Α' Φάλαγγος ἐπεθεώρησε τὴν 26ην Μαΐου τὴν Τετραρχίαν Μεξιατῶν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του.

— Τμῆμα Φαλαγγιτῶν Σπερχειάδος ἔλαβε μέρος εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ «Ἁγία Παρασκευή», χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Ἀμβροσίου.

Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Τετραρχίας Σπερχειάδος ὡμίλησε βαθμοφόρος περὶ τοῦ ἔργου τῆς Κυβερνήσεως.

— Ὁ 1ος Λόχος Σκαπανέων Δομοκοῦ ἐξετέλεσε πορείαν 4 χιλιομέτρων, ἐγένετο δὲ καὶ σχετικὴ ὁμιλία περὶ πορειῶν καὶ περὶ ὑπαίθρου.

— Ὁ 1ος Λόχος Φαλαγγιτῶν ἠσχολήθη μὲ τὴν ἰσοπέδωσιν καὶ ἀποχωμάτωσιν τοῦ χώρου τοῦ Γυμναστηρίου, τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον νὰ τακτοποιήσωσιν οἱ Φαλαγγῖται.

— Ἅπασα ἡ δύναμις Ἀταλάντης ἠσχολήθη μὲ τὸ σκάλισμα τῶν φυτευθέντων δενδρυλλίων.

— Οἱ Φαλαγγῖται παρηκολούθησαν ἐπίσης ὁμιλίας περὶ Σημαίας καὶ φιλοπατρίας.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Λόχος ἐργαζομένων Φαλαγγιτῶν τῆς 121ης Φάλαγγος Ἰωαννίνων ἐξέδραμεν εἰς Δελβινάκιον μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητὴν τῆς Φάλαγγος κ. Ἡλιόπουλον.

Εἰς Δελβινάκιον τοὺς ὑπεδέχθησαν τὰ μέλη τῆς Ὑποδιοικήσεως Νεολαίας. Εἰς τὸ Διοικητήριον, ἔνθα κατηυθύνθησαν, ὁ Ἔπαρχος Πωγωνίου ὡς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. ἐχαιρέτισε τοὺς ἐκδρομεῖς διὰ θερμοῦ λόγου καὶ ἐξῆρε τὸν πατριωτισμὸν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

Ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνταπέδωσε τὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ συναγωνιστρίας Πωγωνίου ὁ Διοικητὴς τῆς Φάλαγγος.

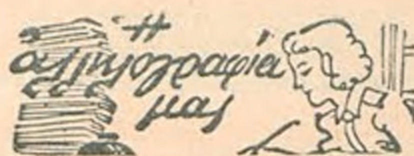
Μετὰ τὴν δεξίωσιν, εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐπηκολούθησε διασκέδασις τῶν Φαλαγγιτῶν, οἱ ὁποῖοι, συναδελφωμένοι μετὰ τῶν στρατιωτῶν, συνέχισαν τοὺς λαϊκοὺς χοροὺς καὶ τὰ ᾄσματα μέχρις ἑσπέρας, ζητωκραυγάζοντες διαρκῶς ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Καθ' ὅλην τὴν ἐξ Ἰωαννίνων μέχρι Δελβινακίου διαδρομὴν ἡ ἀποστολὴ τῆς Ε.Ο.Ν. ἔτυχε θερμοτάτης ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν κατοίκων καὶ τῆς νεολαίας.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὁ 4ος Λόχος Παραμυθιᾶς παρηκολούθησεν ὁμιλίαν τοῦ Διοικητοῦ του Λοχίτου «Περὶ καταφυγίων» καὶ ἐδιδάχθη μουσικήν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Λόχος ἠσκήθη εἰς τὸ Γυμναστήριον ὑπὸ τοῦ Γυμναστοῦ Ὑποφαλαγγάρχου καὶ ὁ 7ος Λόχος ἠσχολήθη εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας εἰς τὸν σχολικὸν κῆπον.

Ἡ φιλαρμονικὴ τῆς 131ης Φάλαγγος Θεσπρωτίας.

Καθίσταται γνωστὸν ὅτι τοῦ λοιποῦ αἱ πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφίαι καθὼς καὶ τὰ δελτία κινήσεως πρέπει νὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὸ Γραφεῖον Τύπου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Πᾶσα φωτογραφία ὡς καὶ δελτίον κινήσεως ἀποστελλόμενα εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ (Λεωχάρους 19) δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΝΙΚΗΝ. ΜΠΕΜΠΗ, Πάτρας. Ἂς ἐλπίσωμε πὼς θὰ ζήσουμε ἐν εἰρήνῃ. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι εἰρηνόφιλος. Μὰ ὅπως εἶπε ὁ Ἀρχηγὸς εἶναι ἕτοιμη νὰ θυσιάσῃ τὴν εἰρήνην ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας της. Καὶ τότε: Ὅλοι θὰ προσφέρουμε τὰς ὑπηρεσίας μας στὴν Πατρίδα. Ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Καὶ σεῖς τὰ κορίτσια, ποὺ ἔχετε περάσει πιὰ τὴν καθαρὴ παιδικὴ ἡλικία, θὰ μπορέσετε νὰ προσθέσετε τὰς ὑπηρεσίας σας. Καὶ ὅλοι μαζὶ θὰ ἐπιτύχουμε τὸ καλὸ ἀποτέλεσμα. Τὴν Νίκη, ποὺ θὰ σημαίνῃ γιὰ μακρὰ σειρὰ χρόνων ἔντιμη καὶ εἰρηνικὴ διαβίωσι τῶν Ἑλλήνων, ποὺ θὰ εὐλογοῦν τὴν δική μας γενεὰ γιατὶ τοὺς χάρισε τὸ λαμπρότερο αὐτὸ μέλλον.

ΓΕΩΡΓ. ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΝ. Καλὰ ἀρχίζεις τὴν περιγραφή σου, ἀλλὰ κατόπιν πέφτει. Πάντως εἶναι καλογραμμένη καὶ νομίζουμε ὅτι θὰ μπορέσῃς ἀργότερα νὰ δώσῃς καλύτερες φυσιολατρικὲς περιγραφές. — ΑΝΔΡ. ΚΟΛΛΙΑΝ καὶ Α. ΠΑΓΩΝΗΝ. Κι' ἡ δική σας περιγραφὴ εἶναι καλογραμμένη, ἀλλὰ εἶναι ἀκόμη ρηχή, ἐξωτερική. Εἶναι ὅμως εὐχάριστο τὸ σύμπτωμα ὅτι πολλοὶ ἀπὸ σᾶς ἄρχισαν νὰ στρέφωνται καὶ νὰ μελετοῦν τὴν Φύσι καὶ εἶναι φυσικὸ ἀπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὴ μελέτη αὐτὴ νὰ πηγάσουν μὲ τὸν καιρὸ ὡραῖες κι' ἀξιόλογες περιγραφές. — ΜΕΝΕΛ. ΤΣΙΚΡΑΝ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προθυμία σας νὰ προσφέρετε τὴ συνεργασία σας στὸ περιοδικό μας, ἀλλὰ τὸ ἄρθρο ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι πολιτικῆς φύσεως καὶ τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἀνάγονται στὴν ἁρμοδιότητα καὶ τὴν εὐθύνη ὡρισμένων συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ μας, οἱ ὁποῖοι καὶ μόνοι τὰ γράφουν. Στείλατέ μας ἑπομένως κάτι ἄλλο. — ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Τὸ γραμματάκι σου, ἀγαπητέ μας Σκαπανέα, μᾶς συγκίνησε ἰδιαιτέρως μὲ τὰ ὡραῖα πατριωτικὰ αἰσθήματά σου. Ζητᾶς νὰ διαβιβάσουμε στὸν Ἀρχηγὸ τὶς εὐχὲς ὅλων τῶν Σκαπανέων τοῦ χωριοῦ σου. Τὸ κάνουμε εὐχαρίστως ἐδῶ καὶ νὰ εἴσθε βέβαιοι πὼς πολὺ θὰ τὸν εὐχαριστήσουν οἱ εὐχές σας. — Γ. ΚΑΤΡΑΧΟΥΡΑΝ. Καὶ αὐτὸ τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι ἐπιτυχημένο. Καὶ μιὰ συμβουλή: Μὴ βιάζῃς τὸν ἑαυτό σου νὰ γράψῃ ποίημα. Ἄφησέ το ν' ἀρθῇ ἀβίαστα καὶ αὐθόρμητα μόνο του. Κι' ἂν δὲν ἔρθῃ, δὲν χάλασε ὁ κόσμος. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γράφουμε ὅλοι ποιήματα; Ὑπάρχουν πράξεις καὶ ἔργα ποὺ εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερα ποιήματα ἀπὸ τὰ γραμμένα. — ΑΘΑΝ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Ὅπως θὰ ἔχῃς παρατηρήσει, ὁ ὅρκος τῶν Ἀθηναίων ἐφήβων δὲν ἐδημοσιεύθη ὅπως μᾶς τὸν ἔστειλες, ἀλλὰ τροποποιημένος καὶ μὲ προσθῆκες. Πάντως τὸ ὄνομά σου ὡς ἀποστολέως ἔπρεπε νὰ δημοσιευθῇ καὶ πρόκειται περὶ παραδρομῆς, τὴν ὁποίαν ἐπανορθώνομεν ἐδῶ. Δὲν νομίζουμε ὅμως ὅτι εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ γράφεις: «πάντως ἐμεῖς γιὰ τὸ ὄνομά μας πηγαίνουμε». Μόνο γι' αὐτὸ λοιπὸν πηγαίνετε; Δὲν τὸ πιστεύουμε. — ΣΠΑΡΤΑΚΟΝ ΠΑΡΑΒΑΤΗΝ. Τὰ ποιήματά σας εἶναι καλὰ καὶ θὰ θέλαμε νὰ δημοσιεύσουμε τὸ ἕνα, τὴν «Ἀνοιξιάτικη Γαλήνη». Ἀλλὰ ὁ χῶρος μας εἶναι στενὸς καὶ διατεθειμένος κατὰ τὸ μεγαλύτερό του μέρος, καὶ αὐτὸ ἐμποδίζει νὰ δημοσιεύουμε ποιήματα. Αὐτὸ τὸ λέμε ὄχι μόνο γιὰ σᾶς, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλους ὅσοι μᾶς στέλλουν ποιήματα, γιὰ νὰ τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους καὶ νὰ μὴ παραπονιοῦνται. Πάντως δημοσιεύουμε ἐδῶ τὰ δύο τετράστιχα τοῦ ποιήματός σας:

Βαθειὰ μοσκοβολᾷ ἡ Γῆ
καὶ τὸν ἀνασασμό της,
ποὺ σμίγει μὲ τῆς Ἄνοιξης
τὰ νειοφερμένα μῦρα,
κατάβαθα μέσ' στῆς ψυχῆς
αἰσθάνομαι τὰ φύλλα,
νάρκη, λήθη γλυκειὰ ἀπὸ τὴ
Ζωὴ καὶ τὸν ἀχνό της.

Πῶς ἤθελα, Δημιουργέ,
ἐντός μου νὰ φωλεύῃ
παντοτεινά, μὲ τὴν αὐγὴ
μιᾶς Ἄνοιξης, Γαλήνη,
ἀλάργα ἀπὸ τοὺς πειρασμούς,
ἁγνὸ νὰ μὲ λαμπρύνῃ
ἡ αὔρα, πλάστη μιᾶς Ζωῆς
λιτῆς νὰ μὲ χαϊδεύῃ.

ΣΠΥΡΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Ἐνταῦθα. Συγχαρητήρια θερμὰ διὰ τὰ πατριωτικά σας αἰσθήματα. Νὰ εἴσθε βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ κάμῃ τὸ καθῆκόν της. Θέλει νὰ ζήσῃ ἐν εἰρήνῃ. Τὰ ἔργα της καὶ αἱ προθέσεις της εἶναι εἰρηνικαί. Μὰ ἂν κανεὶς τὴν πειράξῃ, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς σύσσωμος, στὸ πλευρὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ θὰ συνενωθῇ καὶ θὰ ὑπερασπίσῃ τὴν τιμή του καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν του κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικό! Γι' αὐτὸ κανένας Ἕλλην δὲν ἀμφιβάλλει.

ΑΘΑΝ. Π. ΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι ἐπιτυχημένο. — ΑΘΑΝ. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ, Νεστάνην Μαντινείας. Γιατὶ τόσο μεγάλη παραγωγὴ ποιημάτων; Αὐτὴ ἡ ὑπερπαραγωγὴ ἀδυνατίζει τὴν ἔμπνευσι καὶ δὲν ἀφίνει τὰ ἐκφραστικὰ μέσα νὰ ὡριμάσουν. Μὴ βιάζεστε. Ἔχετε καιρὸ μπροστά σας, γιὰ νὰ κάμετε λογοτεχνία. — ΕΥΘ. ΗΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΥΛΑΝ. Δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο τὸ ποιηματάκι. Μᾶς δίδει ὅμως τὴν ἀφορμὴ νὰ κάνουμε μιὰ γενικώτερη συμβουλή: Δὲν εἶναι ἀνάγκη κάθε σας σκέψι, κάθε σας αἴσθημα νὰ τὸ κάνετε ποίημα. Διατυπῶστε την ἁπλᾶ, καθαρὰ κι' αὐθόρμητα, ὅπως ἐγεννήθηκε μέσα σας, κι' ἂς μὴν εἶναι σὲ στίχους, κι' ἂς μὴν ἔχῃ ὁμοιοκαταληξία. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μιὰ τέτοια εἰλικρινὴς καὶ πηγαία διατύπωσις εἶναι καλύτερο ποίημα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν στίχους καὶ ὁμοιοκαταληξίες. — ΠΑΝΑΓ. ΙΩ. ΖΕΪΜΠΕΚΗΝ. Τὸ παραμύθι ποὺ μᾶς ἔστειλες ἔχει εἰπωθῇ τόσες φορὲς καὶ μὲ τόσους τρόπους, ποὺ εἶναι πιὰ ἐξαντλημένο. — ΓΡΗΓΟΡ. ΠΑΠΑΔΟΘΩΜΑΚΟΝ. Τὸ δικό σου παραμύθι εἶναι ἐλλιπὲς καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ Σ. ΧΑΪΜΑΝΤΑΝ. Τὸ δικό σου παραμύθι τὸ ἔχουμε ἤδη δημοσιεύσει στὸ περιοδικό μας. — ΧΡΙΣΤΟΔ. Ι. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ. Καλὴ ἡ ἔκθεσίς σου, μὰ δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμη. — ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΝ. Εἶναι τόσο μεγάλο τὸ ποίημά σου καὶ τόσο ἄσχημα γραμμένο, καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ μάλιστα ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ, ὥστε, καὶ καλὸ νὰ ἦταν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Θεσσαλονίκην. Ἔχετε δίκηο. Ὁ Ἕλλην στρατιώτης εἶναι ὁ γενναιότερος στρατιώτης τοῦ κόσμου. Εἶναι γενναῖος καὶ ἔχει θάρρος, αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν. Ξέρετε πὼς «τοῦ Ἕλληνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει»... Καὶ ὅταν τὸν ἀπειλήσουν μὲ κάτι τέτοιο ἐξεγείρεται καὶ ὁρμᾷ καὶ γράφει τὶς ἐποποιίες ἐκεῖνες ποὺ ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία. Ἐὰν χρειασθῇ νὰ πολεμήσουμε, ἡ Ἑλλὰς θὰ παραταχθῇ στὰ σύνορά της μὲ μιὰ καὶ μόνη ἀπόφασι: «Νὰ νικήσῃ καὶ νὰ μὴ «καταισχύνῃ» τὰ ὅπλα της».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀπέστειλαν ὀρθὰς λύσεις οἱ: Χρ. Ἀργουδέλης, Ἔλλη Οἰκονόμου Θεσσαλονίκη, Δημ. Μοάτσος Ρέθυμνον, Βύρων Μαγουλᾶς, Β. Χατζηγιάννης Ἐνταῦθα. Β. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΝ. Δημοσιεύεται ἕνα κρυπτογραφικόν σας, τὰ ἄλλα ὑπὸ κρίσιν. Γιατὶ δὲν γράφεις πιὸ προσεκτικὰ καὶ καθαρά; — Α. ΚΟΦΙΝΗΝ. Δημοσιεύεται ἕνα σου αἴνιγμα. Τὰ ἄλλα εἶναι πολὺ γνωστά. — Ν. ΜΠΟΥΡΑΝ. Δημοσιεύεται ἡ καλυτέρα σας εἰκών. Οἱ ἄλλες, μᾶλλον ἀποτυχημένες θὰ κριθοῦν. Τὸ κρυπτογραφικὸ ὄχι καλό. — Β. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗΝ. Τὰ σταυρόλεξα ἀρκετὰ καλά. Τὸ ἕνα δημοσιεύεται. — Γ. ΒΙΣΒΙΚΗΝ. Τὰ δύο σας αἰνίγματα δημοσιεύονται. Μὰ τὰ ἄλλα ἐγκρίνονται. — Γ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐγκρίνονται. Γιατὶ δὲν γράφετε μόνον ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν τοῦ χαρτιοῦ; — ΣΠ. ΘΩΜΑΝ. Ἔχετε πολλὰς ἀνορθογραφίες καὶ ἀπορρίπτονται. — ΙΩ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐγκρίνονται. — Γ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΝ. Ἡ λύσις ὀρθή, ἡ ἀκροστιχὶς ἀπορρίπτεται. — Ν. ΓΙΑΚΟΥΜΗΝ. Ἐγκρίνονται. — Λ. ΔΑΒΑΡΗΝ. Ἔχετε ἀνορθογραφίες, πρόσεξε καὶ στεῖλε μας ἁπλούστερα καὶ καλλίτερα. — Α. ΦΟΥΝΤΑΝ. Ἀπορρίπτεται. — Σ. ΛΙΛΗΝ. Ἐγκρίνονται. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν τάξιν σας καὶ τὴν εὐσυνειδησίαν σας. — Ε. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀπορρίπτεται. — Ν. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀπορρίπτονται διὰ τὶς ἀταξίες. — ΕΛΛΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Ἐγκρίνονται.

ΤΑ ΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σ. 1162)

τέμνονται καὶ συνάπτονται καὶ ἀνταποκρίνονται αἱ ἀρχιτεκτονικαὶ γραμμαὶ τῶν ἀνυψωθέντων ἐπὶ τοῦ διαγράμματος τῆς φύσεως κτιρίων. Οὕτω ὑπεράνω τῆς πόλεως ἤγειραν ἄλλην πόλιν μνημείων ὀπτικῶς πρὸς ἄλληλα συναρμοζομένων» (σελ. 18). Αὐτὰ γράφτηκαν τὸ 1841, πρὶν ἀπὸ ἕνα ἀκριβῶς αἰῶνα καὶ δὲν ξέρω ἂν κανεὶς ἄλλος αἰσθητικὸς ἢ ἀρχαιολόγος, λόγιος ἢ καλλιτέχνης, κατώρθωσε νὰ μπῇ τόσο βαθειὰ στὸ πνεῦμα τῆς αἰσθητικῆς ἐκτιμήσεως τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἀθήνας. Οἱ ἀρχαῖοι θεώρησαν τὴν τέχνη σὰν μικρογραφία τῆς φύσεως, σὰν ἀναπόσπαστη συνέχεια τῶν γραμμῶν ποὺ προκαλεῖ τὸ φυσικὸ περιβάλλον τῆς χώρας τους κι' εἰδικῶς τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας τους. Εἶχαν κατανοήσει τὴν ἀόρατη μουσικὴ ποὺ πλανιέται πάνω στὴ Φύσι.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον ὁ Μαυρογιάννης ποὺ μίλησε μὲ τόσο βαθειὰ κατανόησι γιὰ τὴν αἰσθητικὴ διάρθρωσι τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς, μὰ κι' ἄλλοι ποὺ προσεπάθησαν νὰ συλλάβουν τὴν ἐξαίσια συμφωνία ποὺ τὰ πλημμυρίζει. Ἔτσι ὁ διάσημος γεωλόγος Γκωντρὺ ἔγραψε: «Οἱ σειρὲς τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς εἶναι πολὺ μικρές. Ὁ Ὑμηττὸς μόλις μετράει ἑκατὸ λεῦγες. Ἀλλ' οἱ σειρὲς αὐτὲς εἶναι στενώτατες. Κι' ἐπειδὴ ὑψώνονται ἀπότομα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας κι' ἐπειδὴ οἱ περισσότερες συγκρατοῦνται ἀπὸ μάρμαρα, ἡ ἄποψι τούτων εἶναι μεγαλοπρεπέστερη παρ' ὅσο θἄπρεπε νὰ περιμένουμε. Ἔξω ἀπὸ τὴν Πάρνηθα, ὅλες αὐτὲς οἱ σειρὲς φέρονται κατ' εὐθεῖαν καὶ χωρίζονται καθαρὰ ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη. Σ' ἕνα τέτοιο λοιπὸν σχηματισμὸ βουνῶν ὀφείλεται κυρίως ἡ γοητεία ἐκείνη, ποὺ τόσο τραγουδήθηκε, τῶν πανοραμάτων τῆς Ἀττικῆς. Οἱ ἁπλὲς αὐτὲς ἁλυσίδες τῶν βουνῶν δίνουν στὴ χώρα τὴν ἰδιαίτερη φυσιογνωμία της, γιατὶ βρίσκονται χωρισμένες καὶ δὲν συγχέονται, οὔτε φέρουν τὶς ἀντιθέσεις ἐκεῖνες εἰς ἀταξίες ποὺ παρουσιάζουν οἱ Ἄλπεις καὶ τὰ Πυρηναῖα. Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ γλυκύτητα χαρακτηρίζουν τὰ βουνὰ τῆς μικρῆς αὐτῆς χώρας τῆς Ἀττικῆς» (σελ. 376). Κι' ἄλλος εἰδικὸς γεωλόγος, ὁ Βαλλού, λέει χαρακτηριστικά: «Τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς προσφέρουν στὸ μάτι συνέχεια γραμμῶν ἁρμονικῶν χρωματισμένων ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόστασι, μὲ χρώματα βαθειά. Ἡ Φύσι φαίνεται πὼς σμίλευσε ἐρωτικὰ τὴν Ἀττική, ποὺ δίκαια καταστάθηκε ἡ κοιτίδα τῶν τεχνῶν. Μόλις ἀντικρύσῃ κανεὶς τὸ σύνολο τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς πλέοντας ἀπὸ τὸ Σαρωνικό, ἀμέσως καταλαβαίνει γιατὶ μέσα στὸ τρίγωνο ποὺ σχηματίζουν πλάστηκε ἕνας τόσο ἁρμονικὸς καὶ μαζὶ αὐστηρὸς πολιτισμός, μιὰ τέχνη τόσο βαθειὰ καὶ λεπτή, τόσο αἰθέρια κι' ἀνθρώπινη, τόσο φιλελεύθερη καὶ τόσο ἰσορροπημένη. Καθένα ἀπὸ τὰ βουνὰ αὐτὰ πρόσφερε κι' ἕνα στοιχεῖο στὸν ἄνθρωπο καὶ στὸν τεχνίτη. Ἡ Πάρνηθα τὴν αὐστηρότητα, ἡ Πεντέλη τὴν ἁρμονικὴ πλαστικότητα, ὁ Ὑμηττὸς τὴν εὐλυγισία καὶ λιτότητα, κι' ὅλα μαζὶ τὴ δραστικὴ χάρι, ποὺ περικλείνει ὑγεία, δύναμι, κι' ἁρμονία».

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

1) Σταμούλης Ἰωάννης, 2) Βασ. Παπανάγνου, 3) Νέλλη Καραγιώργα, 4) Γιακουστίδης, 5) Ἀθαν. Πετράκης, 6) Σφέτσος Νικ., 7) Δημήτριος Ζορμπᾶκος, 8) Ἀγγέλα Μυλωνᾶ, 9) Μαρίνα Χαλᾶ.

Ἡ Νεολαία
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 37 (88)
15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1940-Ε!